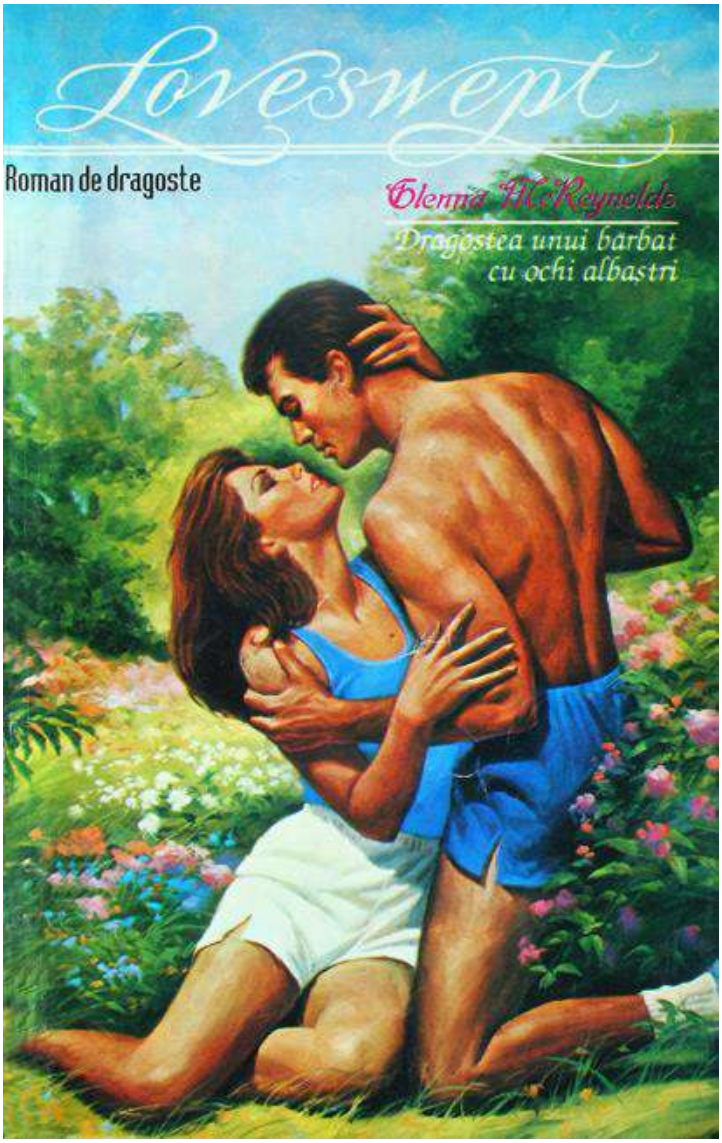

DRAGOSTEA UNUI BĂRBAT CU OCHI ALBAŞTRI
GLENNA McREYNOLDS

CAPITOLUL 1

Din locul în care stătea pe veranda din spate,Ty Garrett putea să vadă tot ce iubea mai mult pe lume,şi,în aceeaşi măsură,tot ce ura.Ura seceta şi dădeai numai de uscăciune pe unde te-ai fi întors în nordul statului Colorado.Ura gândul că nu va fi niciodată capabil să o scoată la capăt cu banii,dar vederea clădirilor părăginite ale fermei era de ajuns să-l facă să se întrebe dacă va ajunge vreodată să ducă un trai decent.Îşi muta privirea spre dealurile râpoase care se iveau în nordul câmpiei,mărginindu-i pământul.Pereţii de cretă ai povârnişurilor străluceau în ultimele raze ale asfinţitului,în timp ce spre est se întinsese deja un cer întunecat de preerie.Iarna era gata să vină şi zăpada se va strânge nămeţi,în

viroage,pământul se va albi la orizont şi vor fi nopţi lungi,petrecute lângă sobă,şi zile scurte de muncă grea pentru supravieţuire.Nu avea de ce se plânge de iarnă, dar ura gândul că şi-ar putea petrece restul vieţii fără o femeie cu care să împartă anotimpurile,an după an,mai ales nopţile.Era singur de prea mult timp.
Amy Lambert îi făcuse iar ocheade duminică în biserică,dar Ty era sigur că nevasta altuia era cel mai scurt drum spre dezastru.Şi,totuşi,era drăguţă,toată numai păr blond şi ochi albaştri,cu obraji îmbujoraţi care te făceau să te întrebi, ca bărbat,la ce Dumnezeu i-o sta gândul.
Zâmbind strâmb,îşi coborî privirea şi-şi şterse cizma de scândurile verandei.Ştia cam la ce se gândea ea,dar nu s-ar fi încurcat cu Amy Lambert.Un bărbat trebuia să ştie până unde i se întinde pătura,indiferent cât de lungi i-ar fi fost nopţile.
Oftă şi se uită din nou spre casă,prin fereastra de la bucătărie,la băieţelul pierdut între cărţile de şcoală care zăceau deschise,de-a valma,pe masă.
Lui Ty îi plăcea să trăiască la ţară,să prindă vitele cu lasoul,să călărească şi să muncească la formă.Dar nu exista nimic pe pământ care să-i umple mai mult sufletul de iubire,decât băiatul din bucătărie,Corey Allen Garrett.Făcuse câteva groşeli în viaţă.Cea mai mare era că-şi păstrase fiul,erau de părere unii.
Adopţia,spuneau ei,era unica soluţie rezonabilă pentru un copii fără mamă.Dar Ty nu regretase niciodată în aceşti doisprezece ani.
-Tată! strigă Corey fără să-şi ridice privirea din cărţi.Vino-ncoace,tată.M-am împotmolit.Ty oftă.Când plecase,Corey îşi făcea tema la ştiinţe natgrale.Noua profesoară,Miss Willoughby era pretenţioasă în privinţa temelor.Până acum el şi Corey de-abia ţinuseră pasul şi joi urma să fie şedinţa cu părinţii.Nu dorea ca băiatul să dea din colţ în colţ când va da ochii cu profesoara.
-Tată! ţipă iar Corey.Ty împinse uşa verandei,continuând să se gândească la Miss Willoughby.Nu putea fi prea greu să te descurci cu o văduvioară bătrână din Est,chiar dacă auzise tot felul de lucruri despre metodele ei ciudate de predare şi despre diplomele aiurite pe care le obţinuse.Îşi dorea doar ca din când în când să se ivească şi vreo femeie drăguţă,nu prea bătrână,nemăritată,pe o rază de 50 de mile în jur de Talbot,Colorado.

Victoria Miranda Elizabeth Willoughby îşi drese glasul,fără succes,de două ori,înainte de a lua paharul cu apă de pe catedră.Se gândea că lucrurile merg destul de bine pentru prima ei şedinţă cu părinţii.Dragul ei soţ,Charles Edward Willoughby IV,o educase cu siguranţă pentru altceva decât pentru a preda copiilor de fermieri din pustietatea Vestului american.Totuşi,nu trăise alături de un pair britanic fără a învăţa cum să-şi ţină verticală şira spinării.Sus bărbia,

Victoria,fusese îndemnul ironic al tinereţii şi căsătoria cu mentorul ei nu schimbase aproape nimic în afară de aranjamentele de culcare.
-După cum spuneam,continuă,după ce luă o înghiţitură de apă,scopul meu este de a-i familiariza pe şcolarii claselor a şaptea şi a opta cu metoda ştiinţifică,până la vacanţa de Crăciun.Cerinţele pentru elevii de liceu vor fi desigur...
Uşa clasei scârţâi deschizându-se,întrerupând-o şi distrăgând atenţia tuturor.
Victoria se încruntă.Dădea note proaste,de obicei,pentru întârziere,dar notele proaste nu prea erau potrivite pentru şedinţa cu părinţii.Şi,apoi,bărbatul care intrase nu părea destul de bătrân pentru a fi părintele vreunuia dintre elevii ei adolescenţi.El închise uşa şi o salută scurt din cap,atingându-şi borul pălăriei ponosite de cowboy.
-Bună ziua,spuse el şi un zâmbet uşor îi traversă faţa.Inima ei îşi acceleră bătăile.Îşi drese glasul repede,din nou,şi întoarse salutul cu o privire înţepată.Nu ştia ce-ar putea face altceva.Nu avea idee despre cum trebuie să-l înfrunte o femeie pe masculul american vestic,mediu dezvoltat intelectual,mai ales pe specimenul cunoscut sub numele de cowboy.Aceştia erau atât de diferiţi de bărbaţii pe care-i cunoscuse,atât de diferiţi de soţul şi de tatăl ei!
Îşi termină propoziţia şi trecu la metoda ei de predare.Dar cu coada ochiului observă că bărbatul nu se mişcase de lângă uşă.Inspirând calm,îşi întoarse atenţia către el.
-Sunt câteva bănci goale în spate,spuse ea,făcând paradă de autoritatea sa.
Zâmbetul lui se lărgi,crestându-i obrajii înnegriţi de soare şi lăsându-i la vedere dinţii albi,puternici.Inima ei tresări iar.
-N-am încăput într-o bancă nici atunci când ar fi trebuit,spuse el.Acum nu cred că mai e vreo speranţă.Ceilalţi părinţi chicotiră şi privirea ei îi măsură fără voie: piept larg,şolduri înguste şi picioare lungi.Obrajii i se îmbujorară.
-Mda,văd.E un scaun în colţul bibliotecii.Puteţi să-l folosiţi.
-Mulţumesc,doamnă.Îi aruncă un alt zâmbet şi ea simţi o reacţie penibilă în piept.I
-Cu...plăcere,articula,întrebându-se ce se întâmplă cu ea.Îşi continuă discursul, autocalmându-se cu cuvintele repetate cu grijă acasă.Un minut mai târziu, totuşi,privirea îi devie spre bărbatul care-şi croia drum pentru a ajunge în spatele clasei.Era complet altfel decât bărbaţii cu care fusese obişnuită,se gândi exasperată,în timp ce-l urmărea sărind peste o bancă să strângă mâna cuiva şi să atragă şi mai mult atenţia asupra lui.Când se înclină şi mai tare salutând pe cineva,ochii ei se lărgiră.Încălecase banca într-o poziţie care făcea lucruri şocante cu blugii lui,altfel normali.Respiraţia ei se opri o secundă,până-şi

termină el obligaţiile sociale şi se deplasă spre scaunul din spate.Într-adevăr,se întrebă ea,încă uluită,ce să facă o femeie cu un bărbat ca acesta?
Cowboy-ul găsi scaunul şi se aşează,scoţându-şi pălăria,catadicsind,în sfârşit,să asculte discursul.Se uită scurt,doar să se asigure că stă aşezat,dar observă culoarea castanie a părului său şi vioiciunea din ochii gri deschis.
Era atrăgător,socoti ea,într-un mod proaspăt,natural.Avea trăsăturile bine conturate şi regulate,o binecuvântare genetică,fără nici o legătură cu caracterul persoanei-Învăţase asta dintr-o nefericită experienţă personală-dar,fără doar şi ponte,cowboy-ul era arătos.Îi plăcea felul în care liniile întunecate ale sprâncenelor contrastau cu ouloarea deschisă a ochilor.O intrigau din fericire nu în acelaşi fel ca afacerea cu picioarele muşchii şi blugii.Radia energie şi viaţă,o deosebire clară faţă de Charles,care fusese aproape infirm în ultimii săi ani de viaţă.Se întoarse la discursul său,dorindu-şi ca părinţii să manifeste mai mult interes.Până acum nu fuseseră prea entuziasmaţi,punctul culminat al serii fiind după cât se părea apariţia întârziatului.Îl verifică după câteva minute,fără un motiv penal,şi fu surprinsă găsindu-l căscând.
Asta după teoria ei cu tinereţea care radiază energie,se gândi cu un alt fior de exasperare.Îşi ridică vocea o idee,bizuindu-se pe faptul că strategia prelegerilor, verificată în timp,va capta interesul general.Ty îşi înăbuşi un alt căscat,dându-i dreptate lui Coray.Miss Willoughby arăta într-adevăr ca o bufniţă,ca un pui de bufniţă cu penele înfoiate.„*Ca puişorii de bufniţă pe care i-am găsit primăvara trecută pe păşune*” spusese.„*îţi aminteşti cât de drăguţi erau,cum se uscau după ploaie?”*
Era din cauza ochelarilor,se decise Ty.Erau atât de perfect rotunzi şi ea clipea rar,de parcă ar fi fost obosită.De fiecare dată când ochelarii lunecau pe nasul prea mic,îi lua mai mult timp să-i împingă înapoi.Arunca spre clasa plină de părinţi o privire atentă,interogativă peste ramele de os,aşteptând întrebări pe care rareori se-ncumeta cineva să le pună,apoi,cu un oftat aproape imperceptibil îşi împingea în sus ochelarii şi-şi continua discursul.
Chestia cu penele ude era puţin exagerată,dar Ty înţelese de ce-i făcuse băiatului impresia asta.Părul ei era ondulat spre zburlit şi cele o sută şi una de agrafe nu reuşeau să-i facă faţă.Culoarea era castanie,dar câteva şuviţe roşcat-aurii reuşeau să iasă jucăuşe,afară.Nu puteai spune acelaşi lucru despre îmbrăcămintea ei.
Sacoul era de un cafeniu închis,urât,şi-i ajungea până peste şolduri,acoperind jumătate din fusta de un cafeniu la fel de urât,dar lui Ty i se păru că detectează ceva curbe feminine drăguţe pe sub toată întunecimea asta.Ieşind din fustă, picioarele acoperite cu ciorapi erau palide şi mai purta o pereche de pantofi

cafenii,zdraveni.Chiar arăta ca o bufniţă,un pui pierdut,cumva copleşit.
Asemănarea era remarcabilă,doar că nu văzuse la nici o pasăre picioare atât de drăguţe.Genunchii îi erau fin conturaţi şi,fără a trebui să se încline prea mult în scaun,putea să-i vadă gleznele.Aplecându-şi capul într-o parte,cuprinse cu privirea centimetrii care-i lipseau-gleznele ei arau drăguţe,foarte drăguţe.
Totdeauna fusese de părere că gleznele femeilor sunt sexy,iar Miss Willoughby avea desigur unele dintre cele mai grozave.Nu că gleznele acelea frumoase ar fi însemnat mare lucru sau că el ar fi vrut ceva admirându-le.În mod cert ea nu era genul lui.Lacey Kidder,vecina lui de şaptezeci de ani,îi reproşa că nu depusese suficient efort pentru a o lămuri ce fel de femeie era genul lui.Şi dacă el n-o făcuse,o va face ea,îi spusese.Era timpul să se însoare.De fapt chiar trecuse.
Va trebui să-i spună lui Lacey că şi-a precizat un lucru: femeia potrivită va trebui să aibă glezne ca ale lui Miss Willoughby.Se lăsă încă un pic spre stânga şi căzu de pe scaun.De-abia se redresa şi făcu mult zgomot plantându-şi cizma tare pe podea şi hârşâind scaunul.Când reuşi,privi în faţă şi o surprinse pe Miss Willoughby fixându-l.
-Staţi bine acum? întrebă cu o cantitate civilizată de condamnare în voce,aripile întunecate,delicate ale sprâncenelor ridicându-i-se deasupra ramelor ochelarilor.
Ar fi putut ignora incidentul,dar ea alesese confruntarea.Îi plăcu şi lui alegerea pentru că venea de la miniaturala Miss Willoughby.Cum ea continua să-i trimită una din privirile acelea,începu să râdă.Va trebui să adauge „*spirituală*” pe lista lui Lacey.
-Destul de bine,acum.Mulţumesc.Ea roşi şi el îşi dădu seama că era mult mai uşor de pus în încurcătură decât el.Exteriorul ei scorţos era ca solul preeriei,
adică doar de suprafaţă.Surprinzător,îi plăcu şi asta.
-Cred,continuă Miss Willoughby,cu o nuanţă slabă de roz în obraji,că triunghiul academic format din părinte,copil şi profesor creează mediul optim pentru învăţare.Eu mi-am dobândit o mare parte din educaţie în acest mod,stând lângă tatăl meu.Am fost,de asemeni,destul de norocoasă să-mi continui studiile sub îndrumarea stimatului său coleg,Charles Willoughby...Charles Edward Willoughby IV.Repetase numele după o mică pauză,ca şi cum s-ar fi aşteptat ca lumea din încăpere să-l recunoască,dar Ty văzu că ea,de fapt,vorbea la pereţi.Cei din jurul Talbotului nu prea erau la curent cu descoperirile Societăţii geografice regale sau ale Clubului exploratorilor,grupuri pe care ea le menţiona cu orice ocazie.Începu să înţeleagă de ce lumea o considera sărită de pe fix,iar direcţia şcolii o mare achiziţie.Mai greu îi fu să-şi imagineze de ce o plăcea Corey aşa de mult.Fiul lui nu învăţase niciodată atât de dragul unui profesor.Ty se gândi că

fiul său e puţin prea tânăr ca să fie un fan al gleznelor ei şi,după câte-şi dădea seama,ea era mai uscată decât o felie de pâine prăjită.Dar nu era chiar atât de bătrână pe cât se aşteptase.Şi avea într-adevăr ceva,un fel de seriozitate inocentă care te făcea să crezi că spune tot adevărul lui Dumnezeu,cu fiecare cuvânt pronunţat.Era interesant şi puţin derutant.

-Domnul Willoughby şi cu mine,continuă ea,ne-am căsătorit în cele din urmă şi am fondat împreună Institutul Willoughby pentru educaţie şi cercetare a Istoriei naturale.De fapt,nu numai că nu era aşa de bătrână cum crezuse,dar avea şi o voce frumoasă,foarte liniştitoare şi caldă.Dată fiind lipsa de companie feminină din viaţa lor,poate că vocea fusese unul din principalele motive pentru care Corey o îndrăgise.Vorbea altfel decât toţi cei pe care-i cunoştea.Dar avea un accent.Nu francez,sudic sau britanic sau altul pe care Ty l-ar fi putut recunoaşte, ci accentul culturii.Ascunzându-şi un alt căscat,se uită la ceas şi-şi întinse picioarele pe culoarul dintre bănci.Se hotărâse deja să sară peste restul şedinţei.

Auzise timp de trei ani discursul lui Ann Riverson şi al lui Glen Fraser,directorul şcolii,îmbrăcate întotdeauna în poliloghii ameţitoare.

Îşi întinse picioarele din nou şi-şi trecu mâna peste ochi.Era al naibii de obosit.

Ar fi trebuit să fie acum în pat,adormit,şi nu într-o clasă de şcoală ascultând vocea dulce şi încrezută a doamnei Willoughby,spunându-i totul despre meritele ştiinţelor naturale şi Institutul soţului ei decedat.

Victoria se încruntă la cowboy-ul care moţăia în colţul clasei.Doar nu avea de gând să adoarmă acolo,în toiul prelegerii ei.Se luptase cu somnul în ultimul sfert de oră.Nu se mai putea ţine câteva minute?

Făcu o scurtă inspecţie vizuală a celorlalţi oameni din sală.Nu erau semne de fascinaţie,dar totuşi nu aţipise nimeni.Se uită înapoi la instigatorul epuizat,gata să-l aducă la ordine cu o privire de oţel,dar era prea târziu.

Buzele i se strânseră şi roşeaţa indignării îi colora obrajii.Cowboy-ul adormise.

Putea s-o spună după sforăiturile uşoare care emanau din colţul bibliotecii şi după râsetele înfundate ale celor mai apropiaţi vecini.Cum din ce în ce mai,mulţi observară,chicoteala crescu până când fiecare persoană din sală găsi un moment să întoarcă gâtul pentru a vedea ce se petrece.Victoria nu trecu uşor peste această insultă finală.El îi lua în zeflemea aptitudinile profesionale şi asta chiar în faţa oamenilor pe care voia să-i impresioneze.Fără îndoială că se vor duce toţi acasă şi se vor întreba dacă şi copiii adorm la lecţiile ei.

Cu bărbia sus înainta,ignorându-l pe cât îi stătea în putinţă.O doamnă din mijlocul sălii ridică mâna şi Victoria îi acordă recunoscătoare întreaga sa atenţie şi un răspuns amănunţit la întrebare.Poate prea amănunţit,se gândi când nu se

mai ridică altă mână.Resemnată,îşi încheie discursul şi lumea începu imediat să se ridice şi să plece.Soţul ei o instruise adeseori în legătură cu importanţa minuţiozităţii într-o asemenea ocazie,dar insistase şi ca vorbitorul să nu profite prea mult de timpul auditoriului.Nimeni nu trebuie să se plictisească,spunea mereu Charles.Privirea îi alunecă din nou spre cowboy-ul din colţ.Notă relaxarea umerilor săi largi sub cămaşa uzată şi picioarele lui lăbărţate,întinse pe culoar.Avea pantalonii şi cizmele pline de praf.Pălăria uzată de ani de purtare îi atârna din degetele unei mâini mari şi aspre.Arăta ca şi cum ea l-ar fi plictisit de moarte.Se întoarse şi-şi aşeză notiţele discursului pe catedră şi scoase un mic oftat iritat.Nimeni nu-i adormise lui Charles la conferinţe.N-ar fi îndrăznit.

Trase o altă ocheadă spre omul din colţ şi răsuflă uşurată când unul din vecinii lui se oprise şi-l scutura.Slavă Domnului că scăpase de umilinţa de a-l trezi ea.Avusese parte de destule şi-aşa.

-Miss Willoughby,o strigă o voce familiară din spate.Cu un alt oftat,Victoria se întoarse zâmbind forţat,ca să-l vadă pe directorul şcolii năvălind în clasă.

Domnul Frazer era chel şi corpolent,vesel şi amabil,de obicei în căutarea unui favor.Era prea obosită să acorde favoruri în seara asta.Să-i înveţe pe copii era lucrul cel mai epuizant pe care-l făcuse în viaţa ei.

-Domnule Frazer,îl salută cu politeţe,menţinându-şi zâmbetul.Ce amabil din partea dumneavoastră să treceţi pe aici.

-Câtuşi de puţin,Miss Willoughby.Am vrut doar să...a,uite-l aici.Domnul Frazer îşi flutură mâna spre cineva din spatele ei.Ty,vino aici.

Victoria aruncă o privire peste umăr şi zâmbetul îi păli.Pulsul i se accelera.Orice ar fi vrut domnul Frazer,ar fi preferat să nu fie implicată,dacă era şi omul acela de lângă ea inclus.Îi provocase o scenă venind târziu şi încă două căzând de pe scaun şi adormind,şi nici măcar nu voia să-şi amintească de startul pe care-l dăduse inimii ei când călărise banca.Dată fiind vârsta lui,era sigură că nu exista nici un motiv de a-l recunoaşte oficial.Nu putea avea un elev în clasa ei.

-Scuzaţi-mă,spuse ea.Cred că...

-Ty,ce bine că te văd,o întrerupse domnul Frazer,antrenându-l pe tânăr în conversaţie de la câţiva paşi în spatele ei.Victoria încercă o altă evadare,dar domnul Frazer o trase efectiv înapoi spunându-i:

-Voiam să fiu sigur că ai cunoscut-o pe Miss Willoughby,Ty.

-Îmi face plăcere,doamnă,spuse cowboy-ul oprindu-se în faţa ei şi întinzând mâna.Obligată de convenienţe,Victoria îi întoarse curtoazia şi se trezi cu palma şi degetele pierdute într-o strângere de mână caldă şi fermă.Îl privi şi fu surprinsă să-l vadă zâmbindu-i de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat,ca şi cum nu

ar fi făcut-o să se simtă stânjenită în faţa întregului oraş.Era încă şi mai surprinsă să constate că zâmbetul lui genera la fel de multă căldură ca mâna şi că bătaia inimii i se înteţise iar.Dinţii albi contrastau cu faţa puternic bronzată,dându-i gurii un aspect curat şi incitant.Dar ăsta era gândul cel mai surprinzător dintre toate.Domnul Frazer termină prezentările.

-Şi acesta este Ty Garrett,tatăl lui Corey.

-Bună ziua,cum vă mai simţiţi? reuşi să pronunţe Victoria,în ciuda surprizei pricinuite de prezentarea făcută de director.Gura ispititoare,chiar aşa.Oare ce voia să însemne un astfel de gând? Cât despre informaţia domnului Frazer,
singurul lucru care-i trecu prin minte era că domnul Garrett se însurase probabil foarte tânăr şi că băiatul îi seamănă pesemne mamei.Ştia că băiatul locuia cu tatăl lui,dar nimeni nu-i dăduse detalii.Se mai gândi şi că ochii lui Ty Garrett erau mai interesanţi văzuţi de aproape; o culoare foarte neobişnuită,un albastru blând şi clar,de cea mai rară puritate şi fu surprinsă când realiză că observaţia nu era prea academică.Decise că epuizarea din lungile ore ale lungilor zile îşi spusese,în sfârşit,cuvântul,în ceea ce-i privea emoţiile.

-Mă simt mai bine după ce-am tras un pui de somn,răspunse salutului ei politicos.O lumină ironică strălucea în adâncul ochilor lui.Îşi trase mâna,
supărată deodată,şi-şi spuse că ochii albaştri nu erau câtuşi de puţin neobişnuiţi.
Nu ştia ce-i venise.Bărbatul era prea primitiv,nepoliticos şi necioplit pentru gustul ei.

-Sunt sigură că fiul tău de-abia aşteaptă dansul de mâine seară,spuse domnul Frazer.Toţi copiii sunt aşa,chiar dacă majoritatea băieţilor nu recunosc.

-Copiii par,într-adevăr,nerăbdători,încuviinţă Victoria,dându-şi silinţa să ţină pasul cu conversaţia lipsită de sens.Ty Garrett era,de asemenea,prea tânăr pentru gustul ei,îşi aminti.Ei îi plăceau bărbaţii maturi,care-şi făcuseră un loc în lume.
Gura ispititoare...Ce prostie!

-Am avut o mică problemă cu supraveghetorii,continuă domnul Frazer.Bob şi Jossie Claypool erau pe schemă,dar s-a îmbolnăvit mama lor şi au plecat la Denver aseară.Speram să pot conta pe voi doi să mă scoateţi din încurcătură.
Nu că ar fi fost în căutarea unui bărbat,Doamne fereşte.Bietul Charles de-abia se răcise în mormânt,murise doar de doi ani.

-Miss Willoughby? Ea continuase munca lui şi avea să facă tot aşa după ce îşi va depăşi încurcăturile financiare.E clar că nu mai avea nevoie de un bărbat care
s-o îndrume.Avusese parte de suficientă îndrumare.Poate de prea multă.

-Miss Willoughby?

-Da? replică ea revenind pe pământ,dându-şi seama că se holbase la modelul

cămăşii lui Ty Garrett.Cămăşile de cowboy erau strâmte şi conice,făcute să se muleze strâns pe corpul purtătorului,un fapt pe care-l observă într-o altă manieră surprinzător de lumească.
-Grozav.Ştiam că pot conta pe dumneata.Domnul Frazer îi luă mâna şi i-o scutură de câteva ori înainte de a-şi îndrepta atenţia spre Ty: Tys sper că nu mă laşi baltă.Această mică doamnă are nevoie de escortă şi tu eşti cam singurul holtei rămas,în afară de Harper,dar cu Harper ,nu l-aş lăsa să iasă nici pe câinele meu cel mal bătrân,sau,Doamne fereşte,să se urce în camionul ăla hodorogit al lui.Victoria era stânjenită şi era sigură că ar fi trebuit să fie ofensată,dar lucrurile se mişcau un pic mai repede.Nu-i era clar deloc cu ce fusese de acord,ce era cu camionul lui Harper şi ce avea.ea de-a face cu câinele bătrân al domnului Frazer.Ty ştia,şi-i venea să-şi dea singur o palmă că fusese prins aşa de uşor de Glen Frazer.Omul era viclean şi-l pusese într-o situaţie penibilă.
Aruncă o privire spre „*mica văduvioară din Est*”.Încă părea copleşită,obosită şi pierdută,dar nu era chiar atât de bătrână încât să nu se simtă jignită.Ca orice femeie,de altfel.Fusese de acord cu rugămintea lui Glen,iar Ty fusese educat să se poarte onorabil,politicos şi cu frica lui Dumnezeu în relaţiile cu femeile.
Se gândise să meargă la Ault sau Fort Collins să bea ceva mâine seară,dar Glen hotărâse să meargă la dans.Până la urmă nu va fi foarte îngrozitor,nici chiar cu cucuveaua de Miss Willoughby.Suferise,fără îndoială,şi seri de vineri mai neplăcute şi sigur avusese întâlniri mai plicticoase.Îi mai aruncă o privire scurtă.
Oricum,n-avea de ales.Spera că n-o să vorbească despre soţul decedat,toată seara.
-Mă bucur să te ajut,Glen.Îi strânse cealaltă mână şi se întoarse către profesoara fiului său.
-Miss Willoughby,trec să vă iau pe la cinci şi jumătate,dacă vă convine.Dansul începe întotdeauna la şase şi aşa vom avea destul timp să verificăm instalaţia de sunet.Ea îi răspunse cu o privire absentă,care oglindea destul de mult propriul lui nivel de entuziasm,făcând abstracţie de gleznele ei drăguţe.Supravegherea unui cârd de copii nu dădea prea multe ocazii pentru a admira picioarele unei femei.
-Mi-a făcut plăcere să vă cunosc,doamnă,adăugă el,şi-şi atinse borul pălăriei, pregătindu-şi plecarea înainte ca directorului să-i vină alte idei.
Victoria era ameţită.Domnul Frazer îi mai acutură o dată mâna,dar ea aproape că nu observă.Avea „*o întâlnire*”.Era cel mai ridicol lucru care i se întâmplase vreodată.Nu avusese niciodată în viaţă o întâlnire.Charles o scosese la cină în oraş în seara când o ceruse de nevastă,dar ocazia cu greu putea fi numită „*o întâlnire*”.Luau cina împreună de când era numai o fetiţă şi după ce tatăl ei

murise erau oricum doar ei doi.Dar asta era altceva.Avea o întâlnire cu un mascul din subspecia Americanus Cowboy-us Vesticus şi nu era deloc sigură că e pregătită.

CAPITOLUL 2

-Ridicol,murmură Victoria punând receptorul la loc în furcă pentru a suta oară.Numărul de telefon al lui Ty Garrett fusese redus la o pată de cerneală pe bileţelul mototolit din mâna ei,dar asta era cea mai mică problemă a ei.Şi-aşa îl ştia pe de rost de-acum câteva ore.Îşi privi rochia,un obiect mătăsos bluzat cu care nu fusese niciodată sigură că-i stă bine.Rochia fusese scumpă ca toate hainele ei-dar această piesă din garderoba ei,zglobie şi vaporoasă nu era deloc stilul ei,care era mai degrabă sobru.Culorile păreau în ordine.Alb cu maci portocalii conturaţi cu negru şi cu un fel de grătare bej aruncate ici şi colo pe fundal.Avea încă sentimentul că rochia ar arăta mai bine pe o persoană mai înaltă.Trebuia să-l sune pe domnul Garrett şi să-i transmită o scuză politicoasă pentru seară.El se putea descurca probabil cu patruzeci şi trei de adolescenţi şi cu o mână legată la spate.N-avea nevoie de ajutorul ei.Probabil nici nu-l dorea.Era sigură că el nu aştepta cu mai multă plăcere compania ei decât ea pe a lui.Nici măcar nu se cunoşteau.Ce oare i-o fi venit domnului Frazer să-i împerecheze ca supraveghetori? Ar fi trebuit să fie evident chiar şi pentru ochiul cel mai puţin exersat că ei doi nu aveau absolut nimic în comun.

Rochia era atât de îngrozitoare pe cât se temea,sau doar nervii ei o făceau să pară şieampătă.Trebuia să-l sune pe domnul Garrett.Asta era tot ce avea de făcut.Trebuia să-l sune pe domnul Garrett înainte ca el să apară la uşă.Refuza să se simtă vinovată pentru că îşi lua cuvântul înapoi.Nici măcar nu ştiuse la ce-şi dă consimţământul.Sau poate că nici nu şi-l dăduse,şi domnul Frazer profitase de confuzia de moment? Asta era.Era sigură.

Apucă receptorul cu hotărâre reînnoită şi el sună în mâna ei.Uită să mai expire şi se dădu înapoi.Telefonul sună din nou.Precis era el,domnul Garrett.

Ce se întâmpla cu viaţa ei? se întrebă cu Spaimă.Totul fusese întotdeauna atât de sigur şi de previzibil.Bărbaţii nu o sunaseră niciodată înainte,nu bărbaţi străini cu ochi şăgalnici şi zâmbet ispititor,nu bărbaţi atât de tulburători,de necunoscuţi, atât de dezinvolt masculini.Ridică receptorul din furcă şi-l duse la ureche, răspunzând apelului înainte să-i dispară ultimul dram de curaj sau ultimul dram de bun simţ.Nu era sigură.

-Miss Willoughby?Era el.Vorba tărăgănată şi timbrul vocii erau inconfundabile.

-La telefon,spuse,pronunţând ambele cuvinte în ciuda sufocării pe care o simţea.

-Aici Ty Garrett.Îmi pare foarte rău,doamnă,dar o să vin ceva mai târziu să vă iau.
-Oh.Micul cuvânt era mai mult o respiraţie decât un comentariu.
Începu să-i explice ceva cu o vacă şi un gard şi ce se întâmpla când cele două iau contact.Vocea lui era mai plăcută decât îşi amintea,sunând mai matură, adâncă şi moale,ca mişcarea lentă a unui râu,mai puţin efectul liniştitor.Inima îi bătea atât de tare,că abia putea să-i descifreze povestea.
-Doamne,strecură într-un loc potrivit,mai mult din instinct decât premeditat,şi mai târziu se descurcă adăugând: Sigur,înţeleg.Numai după ce el închise îşi dădu seama că uitase să menţioneze că nu va putea veni la dans.! Cu receptorul încă în mână îşi privi din nou rochia.Era chiar aşa nepotrivită?

Ty nu era vreun expert în modă.Ceea ce observa de obicei la hainele femeilor era dacă evidenţiau sau nu ceva interesant de dedesubt.
Stând pe veranda din faţă a casei doamnei Wiloughby,îşi dădea seama că nu era cazul ci rochia ei.Era lucrul cel mai urât pe care îl văzuse vreodată pus pe o femeie,metri de pete portocalii,grilaje gri şi şerpişori negri,totul pe o grămadă de alb.Cineva ar fi trebuit împuşcat,pentru că făcuse o astfel de rochie,şi apoi spânzurat pentru că i-o vânduse lui Miss Willoughby.
-Bună seara,doamnă.
-Bună seara,domnule Garrett.Stătea în uşă,cu ochii mari şi inocenţi dincolo de ochelari,cu vocea politicoasă şi sigură şi cu rochia arătând de parcă s-ar fi încurcat pisica în ea.
-Deja e târziu.Cred că trebuie să mergem direct la şcoală,spuse el,ţinându-şi pălăria în mâini şi încercând să se abţină să-i privească rochia.Corey aşteaptă în camionetă,continuă el.
-Desigur.
-Să vă ajut,spuse el când ea îşi luă haina,o chestie imensă,cafenie,care ar fi putut să-i adăpostească pe amândoi.Se întrebă dacă avea vreun lucru drăguţ în şifonier,sau dacă tot ce poseda era fie supradimensionat,fie urât,fie cafeniu.
îşi puse pălăria la loc şi îi ţinu haina,gândindu-se că seara n-a început prea grozav.Desigur că-şi simţea propria neîndemânare şi în caz că rigiditatea corpului ei era o indicaţie,nici ea nu se simţea în largul ei alături de el.Glen Frazer avea să le fie dator amândurora pentru ,efortul din seara asta.
Când ea fu gata,îi lăsă haina să-i cadă uşor pe braţe.Rochie urâtă,palton mare, cafeniu,şi totuşi fusese o mângâiere pentru soţul ei,poate chiar o plăcere.Nici un bărbat n-ar putea locui împreună cu o femeie fără a observa cum i se ascunde

lumina în păr,aşa cum lumina lămpii se ascundea acum în părul doamnei Willoughby.Părul ei avea mult mai mult roşcat-auriu în el decât observase înainte,dând buclelor rebele un aspect general castaniu,nu cafeniu.Şi pielea o avea plăcută,mai j mult crem decât culoarea piersicii,cu excepţia strălucirii slabe din obraji. Emoţia ei evidentă îl puse în încurcătură pentru moment.Spusese ceva care-o făcuse să roşească? îşi verifică mâinile,distanţa până la ea şi ambele îi părură acceptabile,mult mai acceptabile decât gândul care urmă: pielea crem a doamnei Willoughby mângâiată de propriile-i mâini bronzate.Ideea venise de nicăieri,vizual erotică şi nu voia să mai dispară.

Era încurcat şi foarte surprins.Doamne,dacă mai era nevoie de altă dovadă că stă de prea mult timp fără femeie,nu ştia care ar mai putea fi.Nu-i trebuise decât să se apropie de una,atât cât s-o ajute să-şi pună haina şi uite cum i-o luaseră gândurile razna.Dar Miss Willoughby chiar avea o piele frumoasă.ÎncăTo privire constată asta,fără putinţă de dubiu.De la sprâncene,spre obraji şi până la bărbie,de la panta nasului mic la linia zveltă a gâtului,arăta dulce şi mătăsoasă cu j fiecare centimetru pătrat al ei.Îi plăcea felul în care îi ieşeau o mulţime de şuviţe rebele de sub agrafele insuficiente,dar,dacă-şi amintea corect,era nevoie de mai mult decât vederea fugară a unui gât de femeie pentru a i-l suci.

În propria apărare,adăugă faptul că mirosea bine,nu a flori sau a ceva senzual,ca moscul,ci ca o femeie încălzită de soare,şi-i plăcea mireasma.Îi plăcea mult.

Începea să se întrebe cât de obosit fusese aseară.Se părea că pierduse câte ceva la noua profesoară.Desigur,nu fusese aşa aproape de ea la şedinţa cu părinţii.

Un lucru bun,judecând după efectul pe care-l avusese asupra lui când se apropiaseră.Se întreba dacă ea cunoştea tradiţia din Talbot care cerea ca profesorii-Însoţitori să danseze primul dans împreună.

-Oh! Exclamaţia ei îi opri brusc visarea.

-Scuzaţi-mă,murmură,simţind cum roşeaţa îi cuprinde şi lui obrajii.În timp ce-i punea haina pe umeri,îi agăţase cumva nasturele mânecii de la sacoul lui într-unul din cârlionţi.Încercă să-i descurce părul într-un sens,apoi în celălalt.

Tentativele înrăutăţiră situaţia.

-Oh,gemu ea din nou.

-Scuzaţi.

-Au!

-Îmi pare rău,doamnă.Se simţea un idiot total,şi-i provoca durere.Din cele două, al doilea era cel mai rău.Poate dacă-mi scot sacoul,pot să vă eliberez.

-Vă rog să încercaţi,domnule Garrett.El încercă,dar constată că nu-şi putea scoate sacoul fără ajutorul ei.

-Vreţi să-mi trageţi cealaltă mânecă,vă rog? Voi încerca să nu las nasturele să vă mai tragă părul.
-Desigur,replică ea,tonul lipsit de speranţă făcându-l să se simtă şi mai prost.
Ţinând mâneca încurcată aproape de gâtul ei,se învârti pe lângă ea ca să-i ofere acces mai bun la cealaltă mânecă.Rezultatul tuturor manevrelor lui şi al ajutorului ei fu că se treziră practic înfăşuraţi,unul în braţele celuilalt.
-Oh,Doamne.Miss Willoughby şopti cuvintele aproape în tăcere.
-Într-un minut rezolvăm,promise Ty,observând cât de bine i s-ar potrivi în braţe dacă ar fi ceva mai aproape.Dac-aţi putea doar să vă ţineţi mâneca în timp ce încerc să-mi scot cotul...
-Mâneca mea?
-Am vrut să zic a mea.
-Desigur.
-Mda,aşa.Doar să...Doamne,avea pielea frumoasă şi buzele-i erau pline şi păreau moi şi putea face o femeie cu un bărbat ca Ty Garrett...
-Domnule Garrett,spuse ea,neplăcându-i tremurul vocii,dar incapabilă să îndrepte situaţia.Simţea nevoia să se impună şi un ordin anemic era mai bun decât nici unul.
-Da?
-Grăbiţi-vă,vă rog,se rugă ea.Ty nu fu înşelat nici o clipă de tonul ei.N-avea prea multă experienţă cu femeile,dar ştia că între ei se petrece ceva,ceva încărcat fizic,şi nu era numai dinspre partea lui.Roşeaţa ei i se întinse ca o mască uşoară, roz,pe faţă.Ochii îi erau mai mult plecaţi,dar îi deschisese mai mult deodată pentru a-i întâlni un moment privirea,şi-şi umezise buzele de două ori.De amândouă dăţile Ty se trezise apropiindu-se de ea.Şi ar fi jurat că şi ea a făcut la fel.Aproape că îi venea să renunţe să mai încerce să scape de sacou.Ar fi atât de uşor s-o tragă lângă el şi s-o sărute.Dar stăteau în uşa deschisă,Corey era în camionetă şi nu era ca şi cum ar fi fost o întâlnire adevărată,unde atracţia reciprocă a fost recunoscută.Să supraveghez! un dans era mai mult un serviciu pubisc decât un interludiu romantic,începuse să capete idei,totuşi.O mulţime de idei.Victoria avea nişte idei proprii,reminiscenţe ale imprudenţei sale anterioare, greu de menţionat.Aseară nu fusese în stare să-şi închipuie ce-ar face o femeie cu Ty Garrett şi acum îşi imagina prea multe.Era atât de aproape,atât de lat în umeri.Întregul ei orizont era închis de pieptul lui şi de felul în care i se mişcau muşchii pe braţe; de linia pătrată a fălcilor şi de netezimea pielii lui.Trebuia să-şi strângă mâna liberă,pumn,pentru a se abţine să nu-l atingă.;
-Domnule Garrett,vă rog,pleda ea.Vă rog ce? se întreba Ty.Domnule Garrett,vă

rog să mă sărutaţi? Domnule Garrett,vă rog să mă luaţi în braţe? Sau,domnule Garrett,vă rog să vă scoateţi nasturele din părul meu?
Ty rămase rezonabil.Termină de scos un braţ din haină,apoi pe celălalt.
-Vreţi să ţineţi asta în timp ce încerc să descurc nasturele? spuse,dându-i sacoul.
Ea strânse sacoul la piept.Lui Ty nu-i scăpă asta,înainte de a se forţa să se concentreze la ce avea de făcut.Cu toată grija începu să-i elibereze părul,dar j nu-i luă mai mult de câteva secunde să realizeze că nu era lucru curat cu nasturele ăsta.Era aplecat peste gâtul ei şi î! copleşea cu mireasma şi moliciunea pielii ei.Victoria începu să tremure şi el simţi dorinţa imperioasă de a-i săruta buzele,de a-i invada gura cu limba,de a-şi lăsa mâinile să rătăcească pe spatele ei,spre şolduri.
-Cum te cheamă? întrebă în schimb,dar numai după ce-şi îndepărtase gândul,ca să fie sigur că va pronunţa normal cuvintele.
-Cum mă cheamă? Ochii căprui uimiţi îi întâlniră pe ai lui,dar nu erau un căprui urât,observă el.Ochii ei aveau raze de aur şi scântei verzui.
-Da,numele dumitale,repetă cu .răbdare şi încercă să zâmbească.M-am gândit că am putea trece de stadiul „*Domnul Garrett-Miss Willoughby*”.
-Ah,înţeteg.Da.Victoria Miranda Elizabeth Willoughby,recită de la cap la coadă, ca un copii în faţa învăţătorului.
-Victoria.Foarte drăguţ.Ochii li se întâlniră.
-Numele meu este Ty.
-Îmi amintesc.Dădu încet din cap,privirea îi coborî spre gura ei.Buzele i se întredeschiseră.Ty inspiră adânc.
-Îmi place şi Miranda,spuse el.
-E o stea în Calea Lactee.Dori s-o sărute.Dorea s-o sărute atât de tare,dar nu îndrăzni.
-Domnule Garrett? Spuse ea cu o voce atât de moale că n-ar fi auzit-o dacă nu era atât de aproape.
-Spune-mi Ty,te rog.
-Ty,conveni ea,plecându-şi genele.O nouă infuzie de culoare îi rumeni obrajii.
Cred că mi s-a eliberat părul.Mulţumesc.Ty îşi privi mâinile.Fire din părul ei mătăsos îi rămăseseră înfăşurate pe degete.Mâneca sacoului îi alunecase peste umăr şi zăcea pe pieptul ei.
-Poate c-ar trebui să plecăm,sugeră ea,oferindu-i sacoul.
-Mda.Ar fi bine.Încă cinci minute de pus ; haina pe Miss Willoughby şi n-ar mai fi fost în stare să supravegheze pe nimeni.Când ieşiră de pe verandă,Corey sări din camionetă şi ţinu uşa deschisă.Îi zâmbi larg profesoarei de ştiinţe naturale,

dar când ea se întoarse pentru a se urca în camionetă,îi aruncă tatei o privire întrebătoare,cu înţeles.Ty îşi ridică sprâncenele şi dădu din umeri.Era la fel de surprins ca şi fiul său de ceea ce se întâmplase în uşă.Nu premeditase că se încurce în părul ei sau să se apropie suficient de mult ca să dea de bucluc,chiar de unui imaginar.Adevărata surpriză,însă,îl aştepta la dans.
Corey îl luă deoparte la uşa sălii de gimnastică,lăsând-o pe Miss Willoughby să intre pentru a-l schimba pe Glen Frazer.Ty se uită în jos la fiul său şi la mâna mică,puternică.Deşi părul de aur şi linia gurii erau ale mamei,ochii albaştri şi sprâncenele întunecate,drepte,erau copia perfectă a lui Ty.
-Ce-i? întrebă.
-Tată,ştiu că tu nu ieşi mult în lume,începu Corey,mutându-şi privirea de la taică-său în podea.Dar prea le faci de-a-ndoaselea.Nu trebuie să le săruţi de la început.
-Pe cine? întrebă Ty,după un moment de tăcere penibilă.
-Pe femei,explică băiatul,aruncându-i o privire şi un zâmbet fugar.M-am gândit numai că ar trebui să ştii că nu e bine ce faci.Fusese atât de evident? se întrebă Ty.Şi cum putuse să facă o greşeală,dacă se străduise să nu facă chiar nimic? Şi de când ştia fiul lui cum e cu sărutatul femeilor?
-E bine să aştepţi până la sfârşitul întâlnirii,continuă Corey,până le duci acasă,şi asta numai dacă-ţi dau ele vreun semn.
-Un semn?
-Mda,un semn.Fiul lui continuă să-l lumineze: Lacey spune că e un fel de şmecherie,semnalul.Zice că trebuie să ai multă experienţă ca să-ţi dai seama că primeşti un semnal,şi,ei bine,tu nu te pricepi,tată.Nu cred că i-ai dat doamnei Willoughby destul timp ca să-ţi dea un semnal.
-Oh.Ty ştia că trecuse mult timp de când nu avusese o întâlnire,sau ceva asemănător.Avea un fiu de care să aibă grijă şi o fermă de condus.Dar tot credea că ştie mai multe despre „*semnale*” decât un băiat de doisprezece ani care-i transmitea informaţii la a doua mână de la o babă de şaptezeci de ani care nu mai avusese o întâlnire de pe vremea războaielor cu indienii.
-Dacă dansezi cu ea de câteva ori şi reuşeşti să n-o calci sau ceva de genul ăsta, poate îţi dă un semnal,sugeră Corey.Merită să încerci.E grozav de drăguţă.
Ty se uită în jos la fiul său.
-Credeam c-ai spus că seamănă cu o bufniţă.
-Bufniţele sunt drăguţe,tată.
-Mda,ei bine,nu cred că Miss Willoughby va emite vreun semnal care să ne dea bătaie de cap,spuse,sperând să pună punct discuţiei.Privirea îngrijorată venind

de pe faţa fiului său îl făcu să se îndoiască de succes.Corey gândea şi gândea adânc,luând toată situaţia mai în serios decât ar fi crezut Ty că e posibil.
-Poate dacă-i dai nişte punci când i-e sete şi nu-l verşi pe ea,spuse Corey,
luminându-i-se faţa.Şi dacă eşti într-adevăr drăguţ şi dacă vorbeşti cu ea despre ştiinţă.Ea chiar iubeşte ştiinţa şi tu ştii multe de când m-ajuţi la teme.Opri şuvoiul de cuvinte şi-i aruncă lui Ty o privire plină de speranţă.Eşti foarte drăguţ,tată.Ştiu că şi ea te va plăcea dac-o ajuţi un pic.
Şi faptul că Miss Vyilloughby l-ar plăcea părea foarte important pentru fiul său.Ty nu ar fi fost mai uimit nici dacă i-ar fi căzut acoperişul în cap.
-Doar gândeşte-te,tată,şi dacă ai nevoie de vreun sfat,o putem ruga pe Lacey.Cu asta Corey plecă să-şi găsească prietenii,
-Uh,mulţumesc.Ty nu credea să aibă nevoie de sfaturile lui Lacey şi era puţin iritat de sugestia lui Corey.Era oare chiar atât de demodat?
Cercetă ringul de dans până când privirea îi căzu pe profesoara de ştiinţe cu piele plăcută şi gură bună de sărutat.Stătea lângă masa cu răcoritoare.Glen Frazer îi scutura mâna,gata de plecare.Copiii mişunau pe lângă gustări,băieţii împingându-se şi înghesuindu-se unul în altul,ca întotdeauna,şi fetele îmbulzindu-se şi ţinându-se aproape una de cealaltă,şi ele ca întotdeauna.
Rochia era îngrozitoare,chiar şi de la distanţă,dar el îşi aminti auriul şi verdele din ochii ei,şi cum îi simţise părul,mătăsos şi moale,în mâinile lui.Îşi aminti roşeaţa de timiditate din obrajii ei şi felul în care trăsărise când degetele lui îi atinseseră gâtul.Acelea fuseseră semnale,semnale puternice care,garantat,
atrăgeau atenţia unui bărbat.Dar ce vedea Corey când se uita la Victoria Willoughby? Mai mult decât o profesoară-de ştiinţe naturale,era evident.Poate o altă prietenă,ca Lacey,dar mai tânără.Poate un fel de mentor.Nu,se decise.Corey avea doar doisprezece ani,era încă prea mic pentru a-şi face griji în legătură cu liceul.Poate o mamă.
Lăsă să-i scape o respiraţie profundă şi-şi înfundă mâinile în buzunare.Era natural ca băiatul să-şi dorească o mamă.Dar Miss Willoughby?
Ea se întoarse şi-l prinse fixând-o.Mâna-i plecă spre gât şi ochii i se lărgiră în spatele ochelarilor mari,rotunzi.Ty rezistă pe poziţie.Continuă să o privească,
întrebându-se dacă orice bărbat,sau doar el,o putea emoţiona atât de uşor.
Deodată speră că doar el,pentru că fusese foarte emoţionată înainte,acasă.Şi,ca să fie sincer,tare i-ar fi plăcut s-o mai facă o dată.

CAPITOLUL 3

Victoria îşi îndreptă atenţia către domnul Frazer,dar ştia că Ty Garrett încă o fixa.Îi simţea privirea încălzindu-i ceafa.Omul era fără nici o îndoială eficient în a o tulbura.Cu greu mai avea câte o respiraţie calmă de când sunase el.Dar acum erau la dans şi aveau amândoi îndatoriri care ar fi trebuit să excludă alte apropieri intime.Intime.Cuvântul îi trecu prin minte şi roşi.Era ridicolă.Să ţi se-ncurce nasturele în părul cuiva nu este o apropiere intimă.Să săruţi şi...alte lucruri sunt intime,dar nu nasturii.Să săruţi.Culoarea i se aprinse mai tare în obraji.Aproape c-o sărutase.Dumnezeu ştie de ce.Ea nu fusese niciodată o persoană care să inspire săruturi aşa,din senin.Lui Charles nu-i păsase prea mult.

Cealaltă ocazie din viaţa ei când fusese sărutată,singura,era în legătură cu indiscreţia ei de nemenţionat.Charles,desigur,o menţionase tirnp de-o lună,până când fusese sigur că-i scosese o asemenea prostie din minte.Şi reuşise,din fericire,pentru că nu mai rămăsese nimeni să-i dea lecţii,nici tată,nici soţ.Era de capul ei cu Ty Garrett-un alt gând tulburător.

-Victoria? Sări la sunetul vocii lui şi se întoarse.

-Domnule Garrett? reuşi să răspundă.

-Ty,îi aminti.

-Desigur,Ty.Se întrebă cum putea fi un bărbat atât de cumsecade,drăguţ, prietenos şi al naibii de tulburător,în acelaşi timp.

-Începe primul dans şi trebuie deschis de supraveghetori.Aşa-i tradiţia,spuse el, zâmbindu-i.

-Oh! Victoria se gândi că poale nişte aer proaspăt i-ar face bine.Scoase o batistă din buzunarul rochiei,neştiind ce să facă cu ea.O batistă caldă,uscată n-avea cum s-o salveze.Încurcată,o împinse înapoi în buzunar.

-M-am asigurat că disc-jockey-ul nu face vreo glumă,continuă el.Cred că nici unul dintre noi nu e prea la curent cu rapul sau cu heavy-metalul.

-Poftim?

-Charlie Simpson dintr-a opta,explică el.M-am asigurat că va începe cu un cântec frumos,lent.Periculos,se gândi ea.

-Nu ştiu să dansez.

-Atunci un cântec lent e perfect.Nu trebuie să dansezi.Doar o să ne balansăm...

câteva minute.Victoria îşi ridică o sprânceană.Într-o privinţă,cel puţin,era asemeni tuturor bărbaţilor pe care-i cunoscuse.Avea răspuns la orice.Deşi nu-l făcea mai puţin periculos,îl făcea totuşi să pară mai familiar.Cu o demonstraţie mai degrabă de curaj decât de capitulare,cedă obiceiului din Talbot şi braţelor lui Ty Garrett.

Un ropot de aplauze le salută mişcarea spre centrul sălii de gimnastică.Băieţii ţipau şi fetele chicoteau.Victoria roşi.Ty o luă la dans.După ce-şi croi drum prin metrii de material,mâna lui îi găsi spatele mic.Nu pipăise niciodată o ţesătură atât de uşoară şi de moale.Se mişca sub mâna lui ca apa,alunecătoare dar vibrantă.E probabil mătase,se gândi.Îşi umplu mâna cu flori portocalii şi le lăsă să se mişte libere.Mătase.Îi veneau în minte imagini senzuale,de cearceafuri şi căldură,de lenjerie,şi de el strângând-o-n braţe şi îngropându-şi faţa în curbura moale,încântătoare a gâtului ei.

-Domnule Garrett! exclamă ea uşor.

-Scuză-mă,spuse cu o voce mai răguşită decât de obicei.Îşi uşura strângerea cu un grad,dar nu mai mult de-atât.Nu intenţionase s-o zdrobească de el,dar nici nu putea fi convins de necesitatea retragerii.Îi plăcea s-o aibă aproape,îi plăcea să-i ţină mâna în a lui.Îi plăcea felul în care rochia ei îi ştergea pulpele.

-De unde eşti,domnule Garr...Ty? Cineva îi spusese odată Victoriei că această întrebare era un început bun de conversaţie şi mintea ei gândea disperată că ea şi domnul Clrrett aveau nevoie de completarea unei conversaţii la dansul realmente lent.

-M-am născut şi am crescut la ferma Sky Canyon.

-Ce interesant,spuse ea.Şi unde este ferma Sky Canyon?

-Cam la trei mile la est de oraş.Părinţii mei nu mai sunt,aşa că eu şi Corey deţinem locul acum.

-N-ai locuit niciodată în altă parte? îşi dădu capul puţin pe spate şi-i aruncă o privire uimită.

-Nu.Ferma este în familie de 4 generaţii.Stră-străbunicul a început să crească vite şi cai în Texas după războiul civil,ca să scape de carpetbaggers.Noi eram rebeli,spuse,rânjind.Ea nu era surprinsă.

-Apoi străbunicul a avut chef să vadă Colorado şi şi-a mânat turma spre nord.
Suntem aici de atunci.Dimensiunea şi forma fermei s-au schimbat de câteva ori după secetă şi în funcţie de preţul vitelor sau de preţul pământului.

-Remarcabil,spuse ea sincer.

-Dar dumneata? De unde eşti?

-De pretutindeni şi de nicăieri.Am fost pe toate continentele şi în zeci de ţări,dar nu pot numi nici unul din acele locuri *„acasă*”.N-am fost suficient de mult nicăieri.

-Nici măcar când erai la şcoală? O sugestie de surpriză îi coloră vocea.

-Oh,nu.Educaţia mea a fost şi mai portabilă decât mine.

-Am auzit că ai un vraf de diplome,spuse el,între afirmaţie şi întrebare.

-Ah,,da,diplomele mele.Nu părea nici pe jumătate la fel de impresionată cum fusese membrul Consiliului Şcolii; care-i povestea despre ele.
-Am auzit despre Oxford.Asta nu-i în Anglia?
-Ba da şi frumos înzestrat de către familia Willoughby.Ty ezită să pună întrebarea pe care indormaţia şi sarcasmul ei politicos i-o adusese în minte,dar tot o făcu.
-Ţi-a cumpărat soţul o diplomă?
-Oh,Doamne,nu.Îl privi,sincer şocată. Nimeni nu poate cumpăra o diplomă la Oxford.Se opri un moment şi apoi adăugă degajată: Dar unora li se pot trece cu vederea unele imperfecţiuni dacă au destui bani şi putere în spate.
-Soţul tău era bogat?
-Destul,spuse ea,şi apoi îi păru rău.Îşi dăduse silinţa până atunci să nu aducă problemele personale în relaţiile ei profesionale,iar Ty Garrett era o cunoştinţă profesională.Nu le spusese Consiliului şcoli' sau administraţiei despre bătălia ei cu averea Willoughby.Cu siguranţă nu avea nicj un motiv să-i povestească unui tânăr fermier care probabil n-ar fi înţeles implicaţie legale şi morale,cum avusese de-a face cu moştenitorii puternici şi lacomi.De-abia de înţelegea ea.
Riscă o privire scurtă spre el.El i-o prinse şi-i zâmbi.Genele ei se plecară imediat,într-un unghi mai prudent.Din fericire,el nu părea tentat să insiste pentru mai multe detalii în legătură cu averea soţului ei şi cu condiţia ei actuală,de fără-nici-un-ban.Părea mulţumit doar cu dansul şi poate avea dreptate.În fond,
conversaţia nu fusese o idee grozavă.Cu foarte puţin efort,devenise destul de personală.Pe de altă parte,conversaţia de orice fel era preferabilă,decât să nu aibă la ce se gândi,în timp ce stăteau atât de apropiaţi.Pentru moment uitase că se atingeau,dar tăcerea prelungindu-se,deveni conştientă de asta în mod acut,clar şi stânjenitor,într-un mod de care era sigură că nu ar trebui să-i placă.
Cea mai notabilă era consistenţa trupului lui.Era tare,dur,oriunde se atingeau.Nu cunoscuse niciodată pe cineva atât de puternic.Pieptul lui era un zid necruţător pe care erau apăsaţi sânii ei.Braţul lui îi prinsese talia,ca o bandă de oţel posesivă.Nu simţise niciodată puterea unor muşchi încordaţi,aşa cum se mişcau muşchii lui Ty sub cămaşă.Nu mai simţiseun umăr larg,drept,ca acela de sub mâna ei.În braţele lui,simţindu-i puterea,nu putea să nu se întrebe cum ar arăta el fără cămaşă.Ar semăna cu David al lui Michelangelo,singurul bărbat tânăr gol pe care-l văzuse? Sau ar arăta mai cald,chiar mai senzual pentru că era viu?
Mai degrabă ultima alternativă,medita ea,în ciuda fermităţii uluitoare a musculaturii lui.Singura moliciune pe care o găsea în Ty Garrett era moliciunea obrazului care-i atingea sprânceana şi blândeţea mâinii care desena cercuri

leneşe pe spatele ei.Îşi reveni subit,dându-şi seama că o luase razna.
Cum începuse chestia asta? se întrebă uimită de cât de repede acceptase comportarea lui inacceptabilă.Inspiră cu grijă; chiar trebuia să se oprească,se gândi ea,să-i oprească alunecarea lentă a degetelor şi palmei în jos pe spate şi peste şolduri,în limp ce o conducea în ritmul dansului.Câtă ghidare era necesară şi câtă era superfluă,nu putea calcula.Nu ştia ce fel de dans era.Conversaţia era unica speranţă.
-Deci,domnule Garrett...adică,Ty.Spune-mi despre şcoală.Vocea îi suna slabă.
De parcă ar fi observat schimbarea,el îşi întări strânsoarea,dar asta nu ajută.Nu ajută deloc.
-Ei bine,am urmat doi ani la Chadron State.Am studiat afaceri,am făcut rodeo şi am mers o dată la Bozeman în finalele pe facultate.Am avut un partener într-adevăr bun la aruncatul lasoului în anul acela.Am vrut să mergem mai departe,
am fi făcut ceva bani.Am Concurat pe cont propriu şi am devenit aproape imbatabil în competiţiile de amatori.
-De ce n-ai trecut la profesionişti? Întrebă ea îndrăznind încă o dată să-l privească.El îi întâlni privirea şi un zâmbet uşor îi curbă buzele.
-Corey.Ai mei fuseseră de treabă să mă lase să fac câţiva ani de colegiu,dar el era responsabilitatea mea.Pe lângă asta,îi simţeam lipsa,îl vedeam numai vara şi în weekend-urile în care nu eram plecat pe undeva la rodeo.
-Dar soţia ta? Nu era de ajutor?
Nu-şi dădu seama de cât era de nepotrivită întrebarea,decât rostind-o.Dar luând în considerare felul cum o atingea,era o minune că mai putea gândi cât de cât.
Nici nu mai putea fi vorba de gândit înainte de a vorbi.
-Nu am fost însurat niciodată,spuse el şi se opri în mijlocul ringului.Braţul o ţinea ferm de talie.
-Oh,scuză-mă,îmi pare rău.Adică...Doamne,conversaţia lor devenea repede personală.
-N-are de ce să-ţi pară rău.Nu cred că eu şi cu Linda am fi scos-o la capăt împreună.Ea avea doar 17 ani.
-O,da,înţeleg...Dificultatea este că...
-Şi eu aveam 18.Voiam să mă-nsor cu ea,dar ai noştri s-au sfătuit şi au hotărât că n-ar fi cel mai potrivit lucru.
-Ce îngrozitor pentru dumneata,spuse Victoria.După ce se băgase într-o situaţie jenantă,simţea că era obligatoriu să-şi arate adeziunea.Sunt sigură că ai iubit-o foarte mult.
-Aşa credeam şi eu atunci,dar n-a durat mult.

A vrut să dea copilul spre adopţiune.În ciuda dorinţei de a fi discretă,Victoria ştiu că şocul ei era vizibil.
-Nu credeam...Desigur...de obicei bărbaţii sunt cei care...
-Cred că ai ei i-au băgat în cap.Îi voiau binele,o facultate,o carieră,tot ce credeau ei că este important.Relatarea degajată a celor mai intime detalii ale vieţii lui nu fu menită să-i micşoreze stânje-neala.Şi nu putea să-şi imagineze de ce i se confesa ei.
-O fată tânără...Da,înţeleg...Desigur...
-Sper că asta nu te face să-l priveşti altfel pe Corey.El te consideră nemaipomenită.Pentru prima dată faţa lui deveni serioasă.
-Oh,nu,domnule Garrett,se grăbi să-l asigure.Corey e un copil minunat,destul ca să-l facă pe un părinte să fie mândru.Circumstanţele complicate ale naşterii lui...Ei bine,nu vor influenţa...sau schimba felul în care eu-adică,e un copil minunat,sfârşi ea pe o notă neconvingătoare.
-N-a fost prea complicat,zise el şi zâmbetul lui ironic îi puse pulsul pe fugă.
-Sigur că nu...N-am vrut să...se bâlbâi ea.
-Pur şi simplu lucrurile ne-au scăpat din mână.Ştii cum se întâmpla...
Nu,nu ştia.Nu ştia nimic,poate doar că înţelegea cum o persoană mult mai tânără şi mai puţin matură decât ea putea să-l scape din mână pe Ty Garrett.Dar nu intenţiona să i-o spună.
-Ştii,Victoria,spuse cu o voce joasă şi caldă,mâna alunecându-i pe conturul bărbiei ei.Dacă nu te-ai tulbura atât de repede şi atât de drăguţ,nu mi-ar plăcea chiar atât de mult să ţi-o fac.Zâmbetul apăru din nou şi ea simţi cum o cuprinde căldura din creştet până-n tălpi.
-Cum oare reuşeşti să-i ţii pe băieţi să nu te tachineze? întrebă,lăsându-şi degetul mare să ajungă periculos de aproape de buza de jos.
-Nu sunt înclinaţi,domnule,de-abia şopti ea.Întoarcerea ei la formalism nu-i descurajă nici măcar o iotă.
-Şi să te sărute?
-Nici nu s-ar gândi vreodată la aşa ceva,spuse ea ferm.
-Oh,ba da.Zâmbetul i se lărgi şi reluă din nou ritmul dansului.
-Sunt doar nişte copii,insistă ea.
-Şi tu eşti naivă cu tot Oxfordul tău.De fapt naivitatea ei se fărâmiţa cu repeziciune sub atacul lui ironic.Câteva revelaţii limpezi,de netăgăduit şi destul de surprinzătoare îi luau locul şi odată născute,se făureau şi se extrapolau
într-un ritm alarmant.Mai precis,zâmbetul lui o făcea să se gândească la sex.
Deşi,cu experienţa ei,nu-şi putea da seama de ce.Zâmbetul lui era prea minunat

pentru a fi pus în legătură cu puţinele momente petrecute pe furiş,în întuneric,cu Charles.Şi,totuşi,când îl vedea zâmbind,se gândea la sex.Legătura era atât de neaşteptată,că era greu de făcut.De câte ori zâmbea,se imagina sărutându-l în feluri în care ea nu fusese niciodată sărutată.Nu era sigură că cineva săruta în feldl revelat de imaginaţia ei,dar tot se gândea la cum şi-ar plimba limba peste dinţii lui albi,curaţi,şi cum i-ar ţine faţa în palme.Se gândea la cum l-ar gusta şi cum l-ar atinge.Adevărat,niciodată nu simţise aşa ceva,această nevoie de a se apropia.Se gândea că i-ar plăcea să danseze cu el tot restul nopţii şi era sigură că n-ar îndrăzni să...O privire scurtă spre elji confirmă faptul că luase o decizie rezonabilă.În ochii albaştri zăcea cel puţin tot atâta bucluc cât în gura lui.Genele lungi,groase,îi împrumutau un aer de inocenţă,dar sprâncenele întunecate îi dădeau un aer ademenitor-senzual.Irisurile străluceau cu lumină şi căldură,
dându-i un aspect jucăuş.Acum că fusese obligată să recunoscă evidenţa,nu mai era nici un dubiu.Senzualitate jucăuşă.Până să-l cunoască ar fi găsit cele două cuvinte incompatibile.Nu cunoscuse pe cineva jucăuş şi cu siguranţă pe nimeni senzual.Adevărul e că nu cunoscuse pe nimeni precum Ty Garrett.El prezenta caracteristici nestudiate până acum.Nu era de mirare că o tulbura.Nu era de mirare deloc,

CAPITOLUL 4

Victoria supravieţui dansului doar cu un pic mai mult decât sentimentului intact al datoriei împlinite.Obiceiul Talbotului şi braţele lui Ty Garrett se dovediseră dezastruoase pentru emoţiile şi dis-cernământul ei.Aşezându-se lângă distribuitorul de punci de fructe,îşi jura să ia restul serii mai ferm în mâini şi să nu se clintească în afară de cazul când ar fi fost absolut necesar.

-Miss Willoughby? Claire Clark,una din elevele ei,veni lângă ea,arătând îngrijorată şi nervoasă.Pot să stau aici lângă dumneavoastră? Bobby Palmer e pe urmele mele şi nu vreau să dansez cu el.

-Desigur,Claire,spuse Victoria,încântată că şi-a redobândit imaginea controlată.

Bobby Palmer era impertinent,mai mare decât toţi ceilalţi din tot gimnaziul,şi avea destule atribute masculine care să poată face o fată de 13 ani nervoasă.Vrei nişte punci?

-Vă rog.Claire se înghesui mai aproape,învârtind preocupată între degete şuviţe lungi de păr auriu.Fata era drăguţă şi,mai mult decât atât,isteaţă.

Charles o lăudase adesea pe Victoria pentru inteligenţa ei,spunându-i că asta era o avuţie pe care putea conta să o scoată din orice situaţie.Până aici avusese dreptate-dar el nu prevăzuse vreo situaţie care să-l includă pe Ty Garrett.

Simţind cum începe să-i adoarmă stăpânirea de sine,Victoria se întoarse repede şi începu să umple o cană cu punci.Ty Garrett nu avea nici un drept să zăbovească în gândurile ei.Dansul se.terminase.
-Miss Willoughby.Claire ţipă şi se agăţă de braţul ei.Ceaşca de punci şi pieptul Victoriei intrară în coliziune cu o smucitură bruscă.Îşi trase respiraţia în timp ce lichidul roşu se infiltra în grilajele bej şi macii portocalii,lăsjnd o pată ţipătoare uriaşă pe pieptul rochiei.
-Vine,scânci Claire,uitând de dezastrul pe care-l cauzase.
Victoria făcu un efort să-şi controleze supărarea şi iritarea.
-Calmează-te,Claire.Mă ocup eu de Bobby Palmer.Luă un şerveţel de hârtie şi-şi tampona' rochia.N-avea nici un efect.
-Nu Bobby,spuse Claire,cu vocea plină de agitaţie.Ty Garrett vine încoace.
Victoria îngheţă cu şerveţelul în mână.Privi peste umăr şi înghiţi în sec.Ty Garrett venea,într-adevăr,spre ea.Mai bine ar fi avut de-a face cu zece Bobby Palmer.
-Doamne,e atât de drăguţ.Claire îşi revărsă,chicotind,sentimentele,în timp ce Victoria se lupta cu panica.Nu merita seara aceasta.
Apucând mai multe şerveţele,făcu o încercare grăbită să se adune.
-Victoria?
Inima îi stătu în loc o secundă.Se răsuci cu teancul de şerveţele apăsat pe piept.
-Domnule Garrett? Ridică bărbia pentru a-i întâlni ochii,cu calm forţat în voce.
-Ty,insistă el,zâmbind.Apoi privirea lui căzu pe şerveţele şi pe pată.Îşi ridică sprâncenele întrebător spre ea.
-Ce s-a întâmplat?
-Bună,Ty,spuse Claire,strecurându-se între ei.Adoraţia fătişă îi muia vocea şi-i punea o lascivitate complet nepotrivită în mişcări.
Victoria se uită pieziş la flirtul subit al tinerei.
Oare ce-şi închipuia fata? se întrebă şi al doilea gând decise că de fapt nu voia să ştie.Nu când Claire avea doar 13 ani,iar domnul Garrett-Ty-era...era atât de aproape.
-Bună,Claire,îi răspunse,luând braţul Victoriei.Poţi să ne scuzi un minut?
Nu aşteptă răspunsul şi,apucând o mână de şerveţele,o trase ceva mai încolo lângă masa cu gustări.
-Trebuia să te avertizez în legătură cu copiii ăştia zurbagii,spuse pe ton de scuză.Întotdeauna cineva varsă ceva pe altcineva la dansurile astea.Îmi pare rău că ai fost tu.Victoria se lăsă condusă spre capătul mesei,gândindu-se că e teribil de galant din partea lui să presupună că nu şi-a făcut singură praf rochia.

-A fost un accident,îl asigură.Tânăra era distrasă pe moment.O reacţie feminină pe care începea să o înţeleagă cu o claritate uimitoare.Ty Garrett era bărbatul cel mai atrăgător,ca fizic,din câţi întâlnise.Nu avea să uite niciodată cât de puternice şi de solide i se simţeau copsele lângă ale ei,când dansau.Era sigură că va dori să uite,dar ştia că nu va putea.

Se opriră în dreptul cartofilor pai şi ochii lui îi întâlniră pe ai ei,serioşi şi atât de frumos cenuşii.Avea gene care te-ndemnau spre păcat,ispititor de groase,lungi şi negre.

-Era Bobby Palmer? L-am văzut învârtindu-se pe aici şi...Ridică absent şerveţelele spre ea şi conversaţia lor ajunse la o oprire subită,nu la fel de absentă.Ce-o avea de gând cu şerveţelele alea? se întrebă,cu pulsul accelerat.

Ty îi prinse reacţia şi se întrebă acelaşi lucru.Ce-o fi având de gând? Să-i preseze câteva bucăţele străvezii de hârtie şi mâna lui pe piept?

Privirea lui urmă gândul şi pieptul i se umflă.

Nu era lipsă de respect,era sigur.Dar ştia din timpul dansului'că rochia ei era amăgitoare când ajungea la anatomie.Sânii ei erau plini şi savuroşi şi se ridicau şi coborau într-un ritm alert,alt semnal menit să-l ţină treaz cam toată noaptea.

Gândul îl făcu să ridice capul şi privirea lui se intersecta ci; a lui Corey.Acesta îi transmitea o încurajare disperată din partea cealaltă a sălii de gimnastică,de parcă ar fi ştiut că jumătate din bătălie fusese pierdută,dar mai existau speranţe.

Ty simţi o nevoie presantă să se ducă la băiat şi să-i explice că nu el a vărsat băutura pe rochia doamnei Willoughby.Că nu uitase sfatul lui Corey şi n-o călcase în timpul dansului.Şi că nu era nici un motiv să apeleze la Lacey,pentru că tatăl lui era capabil să se descurce singur cu o femeie nu foarte dificilă,ci mai degrabă deconcertantă.

-O să stau de vorbă cu Bobby,spuse el,coborându-şi braţul şi lăsând să-i cadă pe masă şerveţelele,cât putu de discret.Victoria dădu,în sfârşit,drumul aerului din piept într-un oftat,nepăsându-i dacă o aude sau nu.Era prea uşurată ca să-i pese.Pentru un moment fusese gata s-o atingă intim şi tot trupul i se înfierbânta ameţitor,la acest gând.

-Nu era Bobby.Aproape nu mai avea suflu,dar n-o interesa dacă el observa.

Bărbatul era un câmp minat.Trebuia să scape de el.Se dădu un pas înapoi.Îi trebuia ceva distanţă între ea şi ochii lui,trupul lui,zâmbetul lui.Mai făcu un pas şi castronul cu cartofi pai se sparse pe podea.Stânjeneala o inundă.Era prea mult.Nu fusese niciodată stângace.Economia şi eficienţa mişcărilor fuseseră un atribut al ei,adânc înrădăcinat,aşa cum erau economia şi eficienţa tuturor celorlalte aspecte ale vieţii ei.Un simţ de răspundere inexorabil o obligă să

adune cartofii,în genunchi,deşi ceea ce ar fi vrut,de fapt,era să fugă departe.
Şi,mai rău,simţul de răspundere al lui Ty Garrett îl aduse lângă ea, pe podea.
-E vina mea,spuse el,făcând grămăjoare de cartofi.
-Nu...Într-adevăr.Eu am intrat în masă.Genunchii aproape li se atingeau,dreptul lui şi stângul ei şi capetele erau înclinate,împreună,spre cartofi.Victoria şi-ar fi dorit să fie lăsată să cureţe singură.Ajutorul lui era mai mult tulburător decât folositor.
-Ştiu,spuse el,dar şi asta-i greşeala mea.Te face să fii nervoasă.
Îndrăzneala afirmaţiei lui o lăsă fără grai.Îşi ridică încet capul şi-l găsi zâmbindu-i.Blândeţea expresiei îi strălucea în ochi şi în cutele subţiri ale obrajilor înnegriţi de soare.Privirea ei căzu neaşteptat pe gura lui.Buza de jos era ceva mai plină decât cealaltă,dinţii albi şi drepţi.În timp ce-l privea,zâmbetul lui pieri şi până să-şi dea seama ce se-ntâmpla el se aplecă înainte şi o sărută.
Mângâierea gurii lui pe a ei fu scurtă şi puternică,doar o bătaie de inimă de când nasul îl atingea pe al ei,ca un oftat uşor suflat peste buzele ei în retragere.Mai mult decât atingerea buzelor,oftatul fusese încărcat de dorinţă şi promisiune.Nu doar o sărutase,ci voia s-o sărute foarte tare.
-Am venit să-ţi spun că trebuie să ies în parcare să ajut un camion să pornească, spuse el,umplând vidul imens de tăcere emoţională cu cuvintele lui banale, pronunţate uşor tărăgănat.
-Dar te rog,răspunse ea,într-o şoaptă de-abia perceptibilă..Parcarea era locul cel mai bun pentru el.Avea nevoie să mediteze şi cu el,aşa aproape,procesele ei de gândire se prăbuşiseră complet.Acum funcţiona pe pilot automat.O sărutase.
-Nu stau mult.Se pare că n-au nevoie decât de un umăr.Dacă ai nevoie de mine,trimite un copil.
-Desigur.Ea ştia totul despre motoare,dar nu ştia mai nimic despre sărutat.Ty Garrett îl făcuse sihiilar cu Charles,dar cu o diferenţă pe care n-o înţelegea.
Acţiunea era aceeaşi,atingerea rapidă a gurilor.Charles i-o apăsa uneori puţin mai tare,un pic mai puţin confortabil.Oftatul fusese unic,însă şi răspunsul ei fusese fără precedent,incluzând perioada cu indiscreţia de nemenţionat.Sărutul indiscreţiei ei mersese fizic mai departe decât al lui Ty Garrett,totuşi nici pe departe atât de emoţiona! ca al lui.
-Îmi pare rău de rochie,spuse el.
-Oh; nu trebuie,zău.N-am fost niciodată sigură că mi se potriveşte.El îi aruncă un surâs şi-i luă mâna într-a lui ajutând-o să se ridice în picioare.
-Tocmai începuse să-mi placă.
Ea încuviinţă ca şi cum era natural ca lui să-i placă rochia mai mult după ce avea

punci de fructe vărsat pe piept şi zeci de fărâme de cartofi pai atârnate de tiv.
După ce el plecă,se întoarse şi se sprijini de masa cu gustări,închizând ochii şi trăgând adânc aer în piept.O respiraţie bună o să-i limpezească mintea.Dar mintea nu i se limpezi deloc.O sărutase şi totul vibra în interiorul ei,strigând de viaţă şi de amintirea secundelor când buzele lui le atinseseră pe ale ei.
Ar fi fost prima care să admită că a dus o viaţă la adăpost: crescuse în toată lumea în compania unui grup de oameni mult mai bătrâni.Oameni care aveau puţin timp (sau deloc) de pierdut cu curiozităţile unei tinere în legătură cu altceva decât subiectele importante istorice şi ştiinţifice.Ştia că-i scăpaseră subtilităţi ale relaţiilor bărbat-femeie,iar anii petrecuţi afături de Charles contribuiseră puţin la a o lumina.Nu fusese nici un abuz,bineînţeles, sexual,emoţional,verbal sau altfel.Ea şi Charles fuseseră mai presus de orice ar fi putut fi calificat drept abuz.Sexul fusese munca la domiciliu,sărutatul o datorie, afecţiunea necultivată.Chiar şi fizic,fuseseră pe cât se putuse de neataşaţi.Dar Ty Garrett o sărutase şi simţise că-l doreşte.Oftase pe buzele ei,se simţise dorită.Ştia că aceste două emoţii,cu puţin efort,îi puteau schimba viaţa,pentru totdeauna, făcând din er altceva decât fusese.Ideea,numai,o speria de moarte.

Ty trebui să se mulţumească doar cu up singur dans cu Victoria Willoughby.Nu fuseseră ocazii.Seara o luase pe o pantă nefavorabilă după primul dans şi nu fusese capabil să facă nimic altceva decât să se lase dus de curent şi să culeagă cioburile.Întâi,lui Josie Brannerman i se făcuse rău şi băiatul Gibson se lovise şi se umpluse de vânătăi.Victoria îi ţinuse mâna fetei în a sa până când maică-sa reuşise să vină şi s-o ia.Ty îl întinsese pe jos pe băiat,îi administrase primul ajutor şi-i explicase că majoritatea fetelor nu erau impresionate de numărul de scaune peste care poate sări un băiat.Faptul îi putea umple de admiraţie pe majoritatea băieţilor,dar fetele nu dădeau pe asta doi bani.
Apoi Victoria îl prinsese pe unul dihtr-a opta mestecând tutun şi-i ţinuse o morală în timp ce-l conducea spre toaletă.Îl trimisese pe Ty înăuntru după el ca să se-asigure că şi-a clătit gura.Mai târziu Ty auzise în parcare şi împrăştiase un grup de elevi de liceu după ce verificase că nu sunt fete de la gimnaziu cu ei.
Ca să pună capac la toate,instalaţia de sunet murise cam pe la jumătatea serii.Ty îşi pierduse o jumătate de oră ca s-o repare,ca mai târziu s-o asculte descurajat cum îşi dă duhul iar.Şi printre toate astea,inevitabilele crize emoţionale.Unele fete nu fuseseră invitate la dans nici măcar o dată,unii băieţi nu fuseseră acceptaţi de partenere.Începură idile noi.Idile vechi muriră în confuzia generală de emoţii adolescentine.Singura notă pozitivă a serii fu invitaţia primită de

Corey de a-şi petrece noaptea cu cel mai bun prieten al său.Ty aprobase fără ezitare şi apoi îşi petrecuse tot restul serii întrebându-se dacă nu cumva Corey aranjase invitaţia pentru a-l lăsa singur cu Miss Willoughby la întoarcerea acasă, în caz că ar primi un semnal.Aprecia ocazia,dar îi plăcea să creadă că putea descurca astfel de lucruri şi singur.Când veni timpul,fu recunoscător că misiunea îi era mult uşurată.Parcă pe dreapta camioneta,în faţa casei,opri motorul şi se trase spre ea.

-Mulţumesc pentru ajutorul din seara asta,spuse împingându-şi pălăria pe spate şi înconjurând cu un braţ volanul.Ea stătuse tăcută în timpul scurtei călătorii.

După tot zgomotul şi larma de la dans,nu o învinuia şi nici nu-i lipsea conversaţia.Dar nu voia să sfârşească seara chiar aşa.

-Am scăpat de Glen Frazer până pe la Crăciun.De obicei are nevoie de ajutor în timpul vacanţelor.

-Mulţumesc pentru avertisment.O inspiraţie profundă urmă afirmaţiei ei şi apoi se întinse spre uşă.

-Şi mulţumesc pentru dans-adică pentru seară-şi pentru ajutorul dumitale.

-Cu plăcere,îi răspunse,privindu-i mâna întinsă spre uşă şi întrebându-se dacă ar trebui să i-o atingă sau s-o lase să plece.Ultima dată când am supravegheat un dans a fost cu Ann Riverson şi ea nu-i nici pe departe aşa drăguţă ca dumneata.

Victoria simţi roşeaţa invadându-i obrajii,nesigură deloc că vorbele lui erau un compliment.Ann Riverson dăduse un nou înţeles expresiei „fată bătrână” şi Victoria se întrebase adeseori dacă în câţiva ani va ajunge să arate şi ea la fel de uscată ca profesoara de engleză din Talbot.

-Miss Riverson este o profesoară foarte bună,spuse în apărarea colegei.

-Şi dumneata eşti,replică el.Dar,în plus,eşti drăguţă.Un compliment clar,se decise ea,roşeaţa accentuându-i-se.

-Domnule Garrett,începu ea.

-Ty.

-Domnule Garrett.Privi spre el şi-i susţinu privirea.A fost o seară destul de remarcabilă.N-am mai petrecut alta la fel,şi eu...

-Am putea s-o repetăm,o întrerupse el.Mi-ar plăcea să te duc undeva unde să n-avem cincizeci de puşti de urmărit.Sau,mai bine zis,cincizeci de puşti care să ne urmărească.Un zâmbet îi traversă iar faţa,încărcat cu o promisiune jucăuşă de care ea nu îndrăznea să ia cunoştinţă,pentru că îi aducea în minte aceeaşi dorinţă pe care o simţise la sărutul lui.

-Nu,mulţumesc,spuse repede.Şi mulţumesc încă o dată pentru ajutor.Deschise uşa şi făcu o mişcare să plece,dar el o ajunse.

Presiunea mâinii lui pe a ei era uşoară,de-abia simţită,dar suficientă pentru a o împietri.
-Aş vrea să te văd din nou.
-Sunt sigură că ne vom mai vedea,domnule Garrett.Talbot este destul de mic şi...
-Dacă-i din cauza sărutului,mă pot scuza.Privirea lui descurajată zbură s-o întâlnească pe a ei.Momentul 1recu aproape instantaneu,dar nu înainte ca Ty să primească şi să analizeze semnalul implicat de consternarea ei.
-N-aş vrea,de fapt,spuse el repede.Adică,să mă scuz pentru sărut.Mai ales că n-a fost vina mea.Şi mi-a plăcut prea mult ca să trebuiască să te scuzi.
-Poftim? Deveni rigidă sub mâna lui.
-Eram mai mult decât gata să mă supun atunci când mi-ai cerut să te sărut,explică el.
-Cerut?
-Cerut.Zâmbetul i se întoarse în plină forţă.
-Domnule Garrett,dă-mi voie să te asigur,nu ţi-am cerut niciodată să mă săruţi pe mine sau pe altcineva.N-am pronunţat un cuvânt dintr-o astfel de...
-N-ai spus-o tare.
-Sigur că nu,spuse ea,complet şocată.
-Dar te uitai la gura mea.Şi felul în care te uitai m-a dus cu gândul la sărutat.
Privirea îi căzu fără voie spre zâmbetul lui şi-şi aminti.Buzele îi fuseseră atât de calde,respiraţia atât de uşoară pe pielea ei.
-Eu...eu nu pot fi făcută răspunzătoare pentru imaginaţia dumitale.
-O faci iar.O îmbujorare vinovată îi coloră din nou obrajii.El se dădu mai aproape şi ea îşi ridică încet privirea pentru a-i întâlni ochii.
-Nu încape îndoială,Miss Willoughby,spuse el tărăgănat,aplecându-se spre ea.Când mă priveşti aşa,ajung să mă gândesc la sărutat.Ar fi putut să se strecoare şi să iasă din camionetă.Îi dăduse destul timp.Ar fi putut să-l împingă sau ar fi putut să-i spună să se stăpânească de la ce Dumnezeu îi trecea prin minte acum.
Ea nu făcu nimic.Curiozitatea este o virtute academică pe care ea se străduise să le-o insufle studenţilor,şi era grozav de curioasă în legătură cu sărutul lui Ty Garrett.Gura lui se aplecă peste a ei,uşor şi blând,nevrând jnai mult decât să fie lăsată să-i atingă buzele.Îi acorda favoarea unui sărut cast.Nu putea fi nimic rău,se gândi ea,într-un singur sărut.Nimic rău,cel puţin,într-un sărut cast.Dar primul lucru pe care-l află fu tendinţa inevitabilă spre un altfel de sărut.De la o secundă la alta,sărutul era diferit de ceea ce fusese,şi,realiza rapid,nu la fel cu ce urma să fie.Cursa uşoară a limbii lui peste buzele ei o surprinse şi o alarmă.
Simţea totodată o dulceaţă topindu-i-se în tot corpul.

Oftă fără să vrea şi el îşi prelungi sărutul,profitând de răspunsul ei.
Deodată,imaginaţia Victoriei nu mai avea nimic de-a face un realitatea.Ty îşi plimba limba peste dinţii ei,apoi o strânse mai tare în braţe şi-i întredeschise-uşor gura.Era imposibil să compare sărutul cu orice altceva primit vreodată.Nu existau similitudini.Cu siguranţă,nici una pe care să o poată cataloga suficient de repede pentru a ţine pasul cu schimbările pe care el continua să le producă,poate cu excepţia tulburării pe care o simţise când el o sărutase scurt peste grămada de cartofi pai.Doar că acum emoţia era mai profundă,mai arzătoare.Şi total irezistibilă.O săruta cu o intimitate uluitoare,umedă şi fierbinte şi mult mai personală decât orice făcuse cu Charles.Se înfundă în fotoliul camionetei.
El avea o putere cum nu mai simţise,seducătoare în intensitatea sa,cu pasiunea ca scop.Voia ca el s-o sărute o eternitate.
Ty se gândea că o eternitate ar putea fi ceea ce-i trebuie ei pentru a se relaxa.Gura ei era dulce,ascultătoare,moale dar restul corpului era ţeapăn ca o scândură.Nu ştia dacă să persevereze sau să dea înapoi.Nu că nu i-ar fi plăcut deplin starea de fapt.Gura ei era dulce,timidă şi tandră şi fiecare mic răspuns pe care-l primea se ducea simultan la cap şi în vintre.S-o sărute îi făcuse mai multă plăcere decât se aşteptase,în ciuda ezitării din fiecare mişcare a ei.Începu să-şi amintească ce anume era,exact,ce-i lipsise în legătură cu femeile,în tot acest timp.Începu să creadă că o vrea pe Miss Willoughby mai mult decât e rezonabil, sau înţelept.Îşi apăsa gura pe a ei,sperând un pic mai mult decât o reacţie.Când o primi,se hotărî: Victoria Willoughby va fi a lui.
Victoria n-ar fi crezut dacă cineva i-ar fi spus că sărutul putea deveni chiar mai bun,mai apropiat,mai fierbinte.Dar când el îşi pecetlui gura peste a ei,îi luă faţa în palmă şi începu o seducţie lentă,amănunţită a gurii ei,recunoscu diferenţa şi intenţia lui,fără nici un dubiu.Zâmbetul lui Ty Garrett o făcuse să se gândească la sex dintrnjn motiv foarte întemeiat.Sărutând-o,făcea dragoste cu ea,pur şi simplu.Gura ispititoare,într-adevăr.Totul legat de gura lui era o invitaţie directă la abandonare...abandonare senzuală.Deodată,pe lângă plăcere şi excitare,pe lângă curiozitatea pe care era sigură că nu-i va fi niciodată satisfăcută,simţi panica izvorându-i pe dinăuntru.Simţi şi Ty.Îi dăduse o sută de semnale în retragerea grăbită din sărut.Îşi săltă încet capul şi respiră adânc.Dar nu renunţă la poziţia lui dominantă,înclinat peste ea şi ţinând-o pe jumătate în braţe.
-Aş vrea să te scot la cină sâmbăta viitoare.Vocea-i era răguşită şi moale în acelaşi timp.Cum ea nu răspunse,ci doar îl privi prin ochelarii rotunzi cu ochii măriţi de neîncredere,o sărută din nou cu grijă.
-Te rog,vino cu mine,Victoria.Gura lui o atinse pe a ei încă o dată.

N-am ocazia să ies prea mult şi-ar însemna enorm dacă ai lua cina cu mine.
începu să o sărute din nou,dar Victoria era încredinţată că a ajuns la limită.Încă un sărut şi însemna să mai fie răspunzătoare de ea însăşi.
-Da,spuse repede,înainte ca el să poată veni mai aproape.O seară în oraş va fi încântătoare,sunt sigură.

CAPITOLUL 5

„*Să sari din tigaie ca să te-arunci în foc*”-iată o zicală bizară pe care Victoria nici nu visase c-ar putea-o folosi în caracterizarea propriilor acţiuni.Totuşi,exact asta făcuse fiind de acord cu invitaţia lui Ty Garrett-sărise din tigaie drept în foc.
îşi trase fusta,încercându-i fermoarul în spate în loc de lateral.Hainele sunt menite să se potrivească într-un anumit fel,şi e de presupus să aibă mici indicii, cum ar fi etichete sau cusături.Fusta ei avea cusături peste tot şi eticheta cu numărul era prinsă la jumătatea lungimii unui tighel,nelăsând-o să ghicească în care parte ar putea fi spatele.Purtase întotdeauna fustele aşa cum se nimereau, dar în seara asta nu mergea.Voia să fie în regulă.Doar o dată.
Nesatisfăcută de ceea ce vedea în oglindă,roti fusta complet,încercând şi poziţia îndrăzneaţă cu fermoarul în faţă.Se dădu înapoi şi se privi în oglindă,bucuroasă că nu mai era şi altcineva în cameră.
Încercă pe stânga.Încercă pe dreapta.Încercă la spate din nou,tot timpul netezind fusta cu palmele în speranţa că ar putea scăpa de cutele nedorite.
Materialul era frumos şi destul de scump,un verde de pădure pe fondul unei urzeli cafenii.În orice caz,lâna costumului ei venise numai de la cele mai bune oi,fusese prelucrată în cele mai bune fabrici şi cusută de cele mai bune croitorese pentru o Willoughby Victoria pe care n-o întâlniseră vreodată,dar a cărei recunoştinţă le fusese transmisă prin Charles; aşa că se simţeau datori să-i trimită mereu alte haine pentru soţia lui.Îşi îndreptă umerii,trase burta şi decise să ţină fermoarul la spate.Spera doar că un costum nu este nepotrivit pentru o cină în doi.Ty era pregătit pentru orice sau aşa credea.Când Victoria deschise uşa,totuşi,fu cuprins de o dorinţă urgentă de a urla de disperare,văzând cum era îmbrăcată.Îi venea să ia jacheta şi s-o facă mai puţin uriaşă,să-i îndrepte cumva cutele fustei care cădeau cum nu se poate mai prost şi,dac-ar fi fost posibil,să schimbe culoarea verde mâloasă a ansamblului.Singurul lucru bun la costumul ei era că acoperea cea mai mare parte dintr-o bluză galbenă,îngrozitoare.
Ea era atât de drăguţă.Nu putea pricepe cum de ajunsese să aibă numai haine mari şi urâte.Nici una din femeile pe care le cunoştea nu-şi permitea să se îmbrace la cele mai luxoase case de modă,dar până şi Lacey se fâţâia cochetă

când purta ceva nou,până primea o privire admirativă.
-Bună,spuse zâmbind.La dracu cu costumul,era bucuros că o vede.Aproape că nu se gândise la altceva toată săptămâna.
-Intră,te rog.Deschise uşa mai larg şi-l invită cu un gest.Doar un minut.Trebuie să hrănesc pisica.Era o minciună.Victoria se pregătise pentru venirea lui Ty Garrettt,dar acum descoperea că nu destul.Aşa că-l pofti înăuntru cu o minciună politicoasă,şi-l lăsă singur în timp ce bătea grăbită în retragere spre bucătărie.
Exista o pisică pe care o putea hrăni,dar nu era a ei.Motanul vagabond se arăta când avea chef,pleca tot aşa,şi era deosebit de fudul de faptul că făcea numai ce-i plăcea.Pe scurt,era o prezenţă masculină familiară,nu ca aceea din camera ei de zi,un bărbat înalt şi brunet,foarte masculin,atrăgător,şi tipic vestic din vârful pălăriei de cowboy până-n botul cizmelor fanteziste din piele.
-Archie,pis,pis,strigă din uşă înspre curtea din spate,agitând un castron cu lapte pentru mai multă veridicitate.În câteva secunde fu răsplătită miraculos de un răspuns miorlăit.O felină agilă,portocalie cu alb,se strecura pe lângă ea, oferindu-i toate scuzele de care avea nevoie până va fi gata să înfrunte întâlnirea.Îşi promise să nu îi ia mai mult decât câteva minute.Nu voia să se pună într-o lumină ridicolă.Voia doar o şansă să-şi recapete sângele rece,să se calmeze,o şansă,doar o şansă să-şi refacă o perspectivă matură asupra ultimei daţi când îl văzuse,atât de aproape,şi după ce o răvăşise cu sărutul lui.
Ty se învârtea în living,uitându-se la fotografii şi cărţi.Erau cr mulţime.Casa era proprietatea şcolii şi,în funcţie de contractul individual,era oferită uneori fără chirie sau cu o chirie mică.Ty auzise că îi oferiseră Victoriei toate avantajele posibile şi încă simţeau că au făcut afacerea secolului cu angajarea ei.
Privind diplomele,certificatele şi premiile înrămate care acopereau un perete întreg,fu de acord.Era impresionat şi puţin intimidat de ce spuneau toate hârtiile acelea despre femeia din bucătărie.Trebuie să fi studiat la jumătate din universităţile lumii.Se duse spre biroul de lângă fereastră şi-şi lăsă privirea peste fotografiile aranjate la-ntâm-plare.Victoria în faţa piramidelor,înconjurată de bărbaţi mai bătrâni; o Victoria mult mai tânără cu ghiozdan,stând în faţa unei clădiri gotice impunătoare; Victoria pe un vapor,flancată de aceiaşi bătrâni; portretul unuia dintre bărbaţi,bust.Cap pleşuv şi umeri lăsaţi.Ty luă fotografia şi se întoarse auzind-o intrând.Ochii li se întâlniră,doar pentru o secundă înainte ca privirea ei să se mute pe gura lui.El rânji şi privirea ei zbură înapoi spre ochi.
Ea făcea lucruri minunate pentru orgoliul lui.Corey şi Lacey puteau să stea liniştiţi; controla ferm situaţia.
-Este...Charles,zise ea,îndreptându-şi atenţia înapoi pe fotografia din mână.

A fost făcută cu ocazia alegerii lui în directoratul Institutului Willoughty,cu câteva luni înainte de a muri.Avem câteva figuri proeminente în această organizaţie. Soţul ei? Ty se mai uită o dată la poză,observând ceea ce-i scăpase înainte,culoarea cenuşie a puţinului păr care-i rămăsese lui Charles,paloarea pielii,muşchii căzuţi din jurul gurii,şi anii-mulţi-Întipăriţi în liniile feţei şi în oboseala ochilor.Nu ştia ce să zică.Din fericire ea îl salvă de efortul de a găsi de spus ceva amabil.

-A fost o capacitate.

-Mda.Ty puse la loc fotografia.Cred că ai spus ceva despre asta la şedinţa cu părinţii.Era un coleg al tatălui tău,nu? Şi profesorul tău?

-Da.După ce a murit tata,Charles m-a luat sub aripa lui.Îi scăpă un surâs.Nu a fost sănătos deloc în ultimii ani.A murit în Buenos Aires.Făceam cercetări asupra vegetaţiei din pampas.Cât de exotic,se gândi Ty,şi cât de incredibil de bătrân fusese soţul ei.Dacă ar fi fost bătrân şi însurat cu o tânără drăguţă,şi el ar fi ascuns-o sub un maldăr de haine lălîi şi cafenii.

-Îmi pare rău,spuse.Cred că a fost tare greu pentru tine,aşa departe de casă.

Găsise în sfârşit ceva corect de spus.

-De fapt,nu eram mai departe de casă decât de obicei.Nu asta a fost partea cea mai grea.Ty se cam lămurise cum au stat lucrurile şi cu altă femeie ar fi schimbat conversaţia.Dar nu cu Victoria.Nu ştia de ce voia ea să-i povestească despre moartea soţului ei,dar dacă ea avea chef să vorbească,el era doritor s-o asculte.

-Avea trei copii dintr-o căsătorie anterioară,explică ea venind lângă birou şi rearanjând câteva fotografii.Toţi sunt mai în vârstă decât mine.

Informaţia nu-l surprinsese,mai ales după ce văzuse poza.

-Când Charles a murit,au năvălit în apartamentul nostru din Argentina şi au luat totul,inclusiv cercetarea noastră.

-De-asta nu mai eşti bogată?

-Da,spuse simplu.

-Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de tine.Ty ştia că nu era treaba lui,dar descoperea că nu-i plăcea soţul ei decedat.

-Aşa am crezut şi eu la început.

-Şi cum te-ai răzgândit? o întrebă,punând fotografiile deoparte şi încercând să-şi ascundă iritarea.Nu era prea tolerant,când era vorba de bătrânul Charles Edward Willoughby IV.Trecu un moment până la răspunsul ei.

-Pentru prima dată în viaţă trebuie să-mi port singură de grijă.Îmi place.

Cu cât mi se ia mai mult,cu atât am mai puţine pretenţii.

Mă descurc destul de bine fără servitori,deşi îmi lipseşte uneori ajutorul lui J.J.; J.J.ar fi putut să-mi rezolve toate temele astea,să-mi întocmească planurile de lecţie,să-l facă fericit pe domnul Frazer şi încă i-ar fi rămas destulă energie să lucreze la organizarea cercetării mele.Ty se holba la ea,ochii îngustându-i-se, pentru o clipă,de neîncredere,de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să înceapă să râdă şi să-i spună că a glumit.Dar ea nu glumea.Servitori şi secretare.Se întrebă cam cât de bogat fusese bătrânul Charles.Mai bogat decât îşi închipuise Ty,asta era al dracului de sigur.

-Cercetarea mea asupra păşunilor este acum întreruptă,continuă ea,dar intenţionez s-o reiau vara viitoare în Fawnee.Am devenit destul de intrigată de teoria Buffalo Commons,dacă Marile Câmpii,lăsate singure să se revigoreze,ar permite din nou turmelor de bizoni să se înmulţească,făcându-le comparabile cu turmele din Serengeti şi Masai Mara.Ceea ce auzi îl scoase din reverie.

-Glumeşti,spuse,sperând într-adevăr că glumeşte,dar îndoindu-se sincer.

-Câtuşi de puţin,îl asigură ea,un zâmbet curbându-i colţurile gurii.Cred că este una din ideile cele mai grandioase pe care le-am auzit.

-Dar ce s-ar întâmpla cu fermierii care sunt deja acolo şi încearcă să supravieţuiască? Ty auzise câte ceva despre teoria Buffalo Commons şi o considera grandioasă,într-adevăr.O tâmpenie grandioasă.

-Desigur că vor fi necesare unele sacrificii.Ty fu de acord,rugându-se ca sacrificiile să le facă tabăra adversă.Diferenţa de opinie şi cursul conversaţiei îi adusese,într-o jumătate de oră la restaurant,într-o stare relaxată,fără vreun singur moment de stânjeneală.Ty era conştient încă o dată că seara cu Victoria Willoughby începuse într-o notă neaşteptată,ciudat de intimă.

Victoria era şi ea conştientă de întorsătura lucrurilor şi nu ştia cum să şi-o explice.Purta întreaga răspundere pentru dezvăluirea circumstanţelor situaţiei sale financiare.Dar nu înţelegea ce-o apucase numai dacă nu cumva avea vreo legătură cu sărutul lui Ty.Era posibil ca o astfel de intimitate fizică să-i fi declanşat revărsarea de chestiuni personale. Şi mai fuseseră şi confesiunile lui neaşteptate de pe ringul de dans. Poate că din cauza lor îşi dezlegase şi ea limba. Poate că se va împrieteni cu Ty Garrett.Îi aruncă o privire scurtă şi simţi cum i se îmbujorează obrajii.

Ty alesese restaurantul lui favorit,*La felinarul roşu.*La sosire însă îşi dăduse seama că nu fusese cea mai înţeleaptă decizie.În primul rând,datorită apropierii de Talbot,era restaurantul favorit al tuturor.Greg şi Amy Lambert soseau în acelaşi timp cu ei.

Ty nu fu surprins,nici încântat,şi-şi dori să-şi fi amintit dinainte că majoritatea sâmbetelor la Felinar erau ca nişte adunări de familie.
Îi întoarse salutul lui Greg,fluturându-şi mâna.Cu prea puţin entuziasm o incluse şi pe Amy ca beneficiară a salutului său.Nu voia să fie necioplit,dar nici s-o încurajeze pe Amy.Nu că ar fi avut nevoie de vreo încurajare.Iar îi făcuse ochi dulci în biserică,se frecase de el pe coridor,timidă şi provocatoare în acelaşi timp şi-l făcuse să se gândească la sărutul Victoriei şi la o grămadă de alte lucruri la care n-ar fi trebuit să se gândească.Avusese o porcărie de săptămână şi tot ce-şi dorea era s-o ducă pe Victoria undeva,doar cu el,la cină şi după cină.Mai ales după cină.N-avea nici un chef să-şi petreacă seara cu familia Lambert.Prea târziu,îşi dădu seama că ar fi trebuit s-o spună cu voce tar.e şi răspicat.
Ar fi trebuit să spună: *„îmi pare bine să vă văd,dar eu şi Victoria vrem să fim singuri la cină.Doar noi doi,ea şi cu mine,fără voi.Nu avem nevoie de companie”*.Dacă nu reuşea nici aşa,ar fi trebuit să continue:*„Plecaţi de-aici,duceţi-vă în altă parte.Marş!”*N-ar fi trebuit să fie politicos şi subtil.
Politeţea trecuse drept o manifestare de prietenie,iar subtilitatea-o invitaţie.Când toate prezentările fuseseră făcute,cina lui romantică în doi devenise o petrecere în patru.Îşi puse o mână pe talia Victoriei în timp ce traversau parcarea,
încercând să găsească o cale să-i spună că nu plănuise o întâlnire dublă,
încercând în acelaşi timp,cu mare greutate,să reziste impulsului de a o lua cu el înapoi spre camionetă.Greg deschise uşa restaurantului înainte ca el să-şi fi realizat primul obiectiv.
-Dar este minunat,spuse Amy,îngrămă-dindu-se în el la garderobă.Noi patru să luăm cina împreună.Întotdeauna este mai plăcut să mănânci cu prietenii,nu-i aşa,Ty?
-Sigur,dar...Încă spera să mai poată face ceva,dar Amy era prea iute pentru el.
Ea se întoarse spre Victoria cu un zâmbet strălucitor.
-Am auzit atât de multe despre dumneata,dar de câte ori te-am văzut erai ocupată cu vreo chestiune şcolară.Aceasta va fi o şansă minunată să flecărim.E adevărat că soţul dumitale avea sânge regesc?
-Charles a fost conte de Wickham,explică Victoria,făcea parte din nobilime,dar nu din casa regală.
-Asta-i fantastic,incredibil,spuse Amy,crescându-i entuziasmul mai mult decât sincer.Cine ar fi bănuit că voi lua masa cu cineva care s-a culcat cu nobilimea?
Ty nu credea că era chiar atât de grozav şi nu-şi putea imagina o formulare mai cretină oricât ar fi încercat.
-V-am pregătit masa.Patroana se întoarse să ia câteva liste.

Dacă vreţi să mă urmaţi,vă rog.Manierele lui Ty iar îi jucară o festă la masă.În timp ce-i ţinea scaunul Victoriei,Amy şi Greg ocupară locurile din dreapta şi stânga ei.Trebui să se mulţumească cu locul cel mai depărtat.Se părea că starea căsniciei Lambert-ilor era aşa cum presupusese după flirtul lui Amy.

-Luăm o carafă de *mărgărita*? propuse Amy.Dacă tot suntem patru,cred că e mai bine aşa.

-*Margarita?* întrebă Victoria,citind lista.

-Sigur,spuse Greg.Dar trebuie să fie cu cuburi de gheaţă,nu porcărie de-aia rece.

-Da,zise Ty.Cu cuburi.

-*Margarita*? repetă Victoria.Pe coperta listei ei era desenată o trăsură trasă de patru cai,cu felinare roşii şi vizitiu cu joben.Nu părea genul de meniu care să te îmbie să comanzi o carafă de *margarita.*

-N-ai băut niciodată *margarita*? întrebă Amy,atingând braţul Victoriei cu o privire oh-sărmana-de-tine-nu-pot-să-cred.

-Ba da,am băut.

-Comandă ce vrei,Victoria,spuse Ty,întinzându-se peste masă şi strângându-i uşor mâna.Sunt sigur că noi trei ne descurcăm cu carafa.

-Nu.Iau şi eu margarita,spuse Victoria,retrăgându-şi mâna şi adoptând o atitudine curajoasă.Cu nonşalanţă,deschise lista,aşteptându-se la ce-i mai rău.

Aşteptările îi fură onorate.Mâncare mexicană,chinul culinar al existenţei ei.Nu ştia ce condiment sau combinaţie de condimente o făcea să erupă ca un vulcan, dar ştia suficient pentru a sta deoparte de orice avea sos.

Ridică mai sus bărbia şi cercetă cu atenţie meniul.Avea să se lupte cu el,cum făcuse întotdeauna.Lui Charles îi plăcea mâncarea mexicană.Aceasta preferinţă era singurul lucru surprinzător în legătură cu el,singura lui notă de noncon-formism.Nu era singură în lupta ei.Şi Ty simţea că n-o să poată mânca nimic.

Privind-o pe Victoria cum îşi învârte mâncarea dintr-o parte în cealaltă a farfuriei îi dispăruse orice apetit.Felinarul era vestit pe plan local pentru calitatea mâncărji,dar Victoria nu părea s-o aprecieze.

-Ai locuit într-un castel? o întrebă Amy pe Victoria.După numărătoarea lui Ty,era întrebarea stupidă numărul 14.

-Nu.Familia Willoughby avea o proprietate întinsă în Kent,dar fără vreun castel.

-O proprietate întinsă,cât de minunat! Probabil arzi de nerăbdare să te întorci, spuse Amy.Cred că Talbot te plictiseşte de moarte.

-N-am avut timp să mă plictisesc,spuse Victoria,ignorând celălalt comentariu al lui Amy.Nu se putea întoarce la Wickham.Aparţinea acum fiului celui mare al lui Charles,Neville,şi ea în mod sigur nu figura pe lista lui de invitaţi.

-Sunt multe femei care nu au timp să se plictisească,intră Greg în conversaţie, aruncând o privire cu tâlc către soţia sa.Victoria este probabil ocupată cu şcoala de dimineaţa până seara.Amy îl ignoră,adresându-i-se Victoriei.
-În Anglia toate hainele arată ca ale dumitale? întrebarea stupidă numărul 15.Ty se întrebă ce-ar face Greg dacă i-ar închide gura lui Amy cu o enchilada.Cu una întreagă.Victoria îşi privi costumul,nefiind foarte sigură de ce voia Amy să spună.
-Costumele de lână,da,e posibil să arate asemănător prin aceea...hm,că sunt făcute din lână.Oare ce voia să spună femeia? se întrebă,regretând când Amy îi furniza răspunsul.
-Mă refer la culoare.Purtaţi culori aşa noroioase din cauza ploii şi a cetii de acolo? Nimic proaspăt şi însorit,ştii,încheie ca şi cum Victoria ar fi ştiut.Dar nu ştia.
-Nu sunt sigură,spuse,reuşind să formuleze cel puţin o lipsă de opinie.
Vestimentaţia lui Amy Lambert era albă cu roz,arătând destul de luminoasă şi „*însorită*".Dar mai erau doar două săptămâni până la Ziua Recunoştinţei .Nu era oare rochia lui Amy în afara sezonului? Victoriei aşa i se păru,dar,desigur,să arăţi noroios era de departe un păcat mai mare.Ty nu se pricepea la stingerea animozităţilor feminine.Nu avea destulă practică.Voia să sară în ajutorul Victoriei,dar nu ştia cum,astfel încât să nu înrăutăţească şi mai mult lucrurile.
-Îmi place costumul tău,spuse Greg fără ocolişuri,surprinzându-i pe toţi.Lâna este realmente de foarte bună calitate.Trebuie să fi costat o avere.Pipăi o mânecă a jachetei Victoriei.Şi nu arată noroios.Este un verde de pădure cu castaniu.
Culori bune.
-Mulţumesc.Victoria îi zâmbi fericită celuilalt bărbat şi Ty îşi dori să fi spus el primul că-i place costumul.Nu-i plăcea,dar ar fi fost bine dacă ar fi reacţionat destul de rapid ca s-o spună.Greg îi întoarse zâmbetul.
-Am crescut oi când eram copil.Am fost cu ele chiar şi la târgul de animale,de câteva ori.
-Foarte interesant,spuse Victoria.Câţiva dintre elevii mei sunt implicaţi în proiecte de creştere a animalelor.Le-am spus că îşi pot folosi cunoştinţele pentru a obţine bani suplimentari.
-Bună idee.Îmi amintesc că mă ocupam de hrănire şi imunizare,de sortarea lânii şi de tot felul de astfel de lucruri.Ty se lăsă pe spătarul scaunului,observând cum conversaţia dintre Victoria şi vecinul lui decurgea de parcă s-ar fi cunoscut de ani de zile.La dracu,întreaga lui viaţă fusese un mare proiect de creştere a animalelor la ferma lui,dar nu-i trecuse prin minte să-i vorbească despre vaci.

Dacă ar fi ştiut că o va face să-i zâmbească,aşa cum îi zâmbea acum lui Greg,i-ar fi vorbit numai despre vaci-cât e noaptea de lungă.În schimb,se apucase s-o contrazică în legătură cu bizonii,îşi aminti.Nu fusese o ceartă,dar discuţia n-o făcuse pe Victoria să-şi fluture genele,aşa cum ar fi putut să jure că făcea spre Greg.Se întrebă dacă diferenţa era între oi şi bizoni,sau între el şi Greg.Se întrebă dacă.e cazul să aducă în discuţie ferma şi ideile lui despre ameliorarea raselor de vaci.Se întreba ce înseamnă expresia de pe faţa lui Amy şi dacă seara va merge din ce în ce mai prost.

CAPITOLUL 6

Victoria consideră că masa a decurs fără incidente,dacă făcea abstracţie de faptul că mâncarea a fost necomestibilă,Amy Lambert neinteligibilă şi dacă se abţinea să tot analizeze câteva momente chinuitoare.Ty îşi pusese mâna pe spatele ei în timp ce traversau parcarea spre restaurant,îi înconjurase talia când patroana îi con-dusese la masă.De două ori în timpul cinei îi luase mâna şi i-o ţinuse câteva secunde.Când au ieşit din restaurant,îi pusese haina şi o ţinuse practic în braţe.

Victoria fusese efectiv încălzită de intimitatea gestului.La jumătatea drumului înapoi,se simţea încălzită şi destul de flămândă,dar ajunsese la o concluzie surprinzătoare şi nu mai puţin suportabilă: individul nu-şi putea ţine mâinile departe de ea.Nu se simţise niciodată aşa de ispititoare sau aşa de incredulă.

Poate că fermoarul se punea într-adevăr la spate şi poate că Amy Lambert nu avea mai mult gust la îmbrăcăminte decât ea însăşi.De-abia aştepta să analizeze aceste posibilităţi în timp ce va mânca,indiferent ce,imediat ce va ajunge acasă.

Totuşi,ce-i prea mult nu-i sănătos.Oricum ar fi luat-o,nu putea vedea vreun viitor pentru atingerile lui Ty Garrett şi pentru efectul surprinzător pe care-l aveau asupra ei.Nu era făcută pentru flirturi întâmplătoare-În ciuda celor spuse de Charles după imprudenţa ei.Îşi va primi până la urmă măcar o parte din moştenirea cuvenită şi atunci va pleca din Talbot pentru a-şi îndeplini îndatoririle de cofondator al Institutului Willoughby.Era calea pe care şi-o alesese singură.Cel mai inteligent lucru pe care-l putea face era să pună capăt la ceea ce credea că va rămâne unul din cele mai ciudate episoade din viaţa ei.Ty Garrett era mult prea tulburător,preadeconcertant,prea periculos,prea seducător.

O să pună capăt,şi gata.Desigur,un subiect atât de delicat trebuie abordat într-un cadru potrivit şi pe cât posibil cu tact şi pe ocolite.

-Mi-a făcut plăcere să-ţi cunosc prietenii,spuse ea.Greg a fost atât de drăguţ să-şi ofere ajutorul pentru expoziţia ştiinţifică.Ty mormăi; probabil părerea lui despre ajutorul lui Greg.Comunicarea masculină fără cuvinte,denumită mormăit,era un

limbaj cu care Victoria era prea obişnuită,atât de mult încât de-abia observa lipsa de formalism a răspunsului.
-Orice ajutor este binevenit,continuă ea.Dar nici n-aş vrea să se creadă că nu mă pot descurca singură.Dumneata ce părere ai?
Ty credea că Greg nu-şi văzuse de treabă învârtindu-se în jurul Victoriei ca un fluture de noapte gata să-şi ardă aripile,lângă lampă.Credea că Amy fusese pe punctul de a-i spune acelaşi lucru soţului ei.Credea că Victoria habar n-avea cât de scandalos flirtase Greg cu ea,deşi avea impresia că Greg ştia exact cât de scandalos flirtase soţia lui cu Ty în ultimele duminici.Credea că întâlnirea fusese un dezastru până în acel moment şi căuta disperat un mod de a salva seara şi de a-l împiedica pe Greg Lambert de a-i mai face avansuri Victoriei.Lambert-ii erau căsătoriji.Ar cam fi trebuit să afle şi ei chestia asta şi să se comporte în consecinţă.Nu spuse tare nici unul din aceste gânduri.Îi veni subit o idee mai bună,soluţia perfectă.
-Am să te ajut şi eu,spuse el,ridicându-i-se imediat moralul.Vom numi asta implicarea comunităţii.Conducerea şcolii adora implicarea comunităţii.Era deja prea ocupat,dar găsea el cumva timp şi pentru expoziţia asta.Oricum i-ar fi cerut Glen Frazer ajutorul.
-Ce idee minunată.Mulţumesc,spuse Victoria,şi apoi îşi dădu seama că n-ar fi trebuit.Se purtase prosteşte.O femeie nu „o rupe” cu un bărbat acceptându-i ajutorul.Se întorceau spre casă într-o tăcere,din ce în ce mai confortabilă pentru Ty şi din ce în ce mai puţin confortabilă pentru Victoria,pe măsură ce treceau minutele şi milele.Ty îl neutralizase efectiv pe Greg Lambert.Victoria făcuse o eroare de tactică.Se uita pe geam la peisajul întunecat,întrebându-se cum să reia conversaţia.Ty îşi împărţi timpul privind când spre drum,când spre ea,gândindu-se cum o va săruta când vor ajunge acasă.Tensiunea din timpul cinei începu să-l părăsească,lăsându-se înlocuită de o tensiune mult mai plăcută.Avea să înceapă cu gura ei şi va continua cu gâtul.Era mult timp de când nu mai sărutase gâtul unei femei.De-abia aştepta să-şi deschidă gura pe pielea ei şi s-o guste cu limba,
să-i audă suspinele în ureche în timp ce va simţi greutatea şi rotunjimea sânilor ei în palme,să...Se foi încurcat,şi-i aruncă o privire vinovată şi totuşi fascinată.Era puternic atras de Miss Victoria Willoughby.Atras irezistibil.Voia s-o ducă acasă şi să o pună în pat.Când ea îşi ridică pe neaşteptate privirea spre el,încercă să-şi schimbe expresia de fascinaţie vinovată,într-una de interes prietenesc,dar bănui că fără succes.O dorea şi ştia că îi e întipărit pe faţă.
Victoria îşi schimbase şi ea poziţia,stânjenită de privirea pe care o interceptase.Avea o sclipire senzuală,puţin ceţoasă,nu foarte greu de interpretat.

N-o mai rupsese vreodată cu cineva şi timpul fugea.Aproape că ajunseseră la periferia Talbotului.
-Amy părea foarte interesată de cultura engleză,spuse,aruncându-se într-o nouă conversaţie.Ar fi trebuit s-o asigur că nu toată lumea în Marea Britanie se îmbracă la fel ca mine.Fiecare englezoaică are propriul ei stil,la fel ca americancele.
-Cred că Amy era mai mult curioasă în legătură cu tine,decât interesată de cultura engleză,îi zâmbi el.
-Ei bine,cred că n-aş putea fi considerată tipică pentru moda englezească.Charles se ocupa în general de garderoba noastră.Avea o mătuşă care obişnuia să-mi trimită îmbrăcăminte.Se ştie că stofele de lână englezeşti sunt făcute să dureze o viaţă şi principiul familiei Willoughby a fost întotdeauna: *„Dacă nu risipeşti,nu doreşti”*.Totuşi,n-am putut niciodată să aflu dacă mătuşii Sarah îi plăcea cafeniul,şi de asta avea aşa de mult,sau dacă nu-l putea suferi şi de aceea îmi trimitea mie.atâtea haine cafenii.
Îl privi,ca să vadă dacă-l înviorase cu conversaţia.Nu intenţionase să-i facă o istorie a garderobei sale,dar simţea că trebuie să continue cumva să vorbească, pentru a putea ajunge la subiectul propus: că trebuie s-o rupă cu el.Din păcate, Ty nu părea interesat câtuşi de puţin de vestimentaţie.Subiectul îl lăsase fără glas şi,dacă nu cumva se înşela,îl făcea chiar să arate cam sumbru.
-Mulţumesc din nou pentru piersici,spuse ea repede,referindu-se la borcanul pe care Corey i-l adusese luni la şcoală.Îi mulţumise şi mai devreme,dar era în criză de idei.Au fost minunate.
-Vecina noastră este renumită pentru piersicile ei aromate,spuse Ty,întrebându-se de ce-i păsa lui atât că soţul ei cel bogat o îmbrăcase în haine de genul *„ţine-ţi mâinile acasă”*.Ea precis nici nu observase şi le purta liniştită.Le pune în borcane în fiecare toamnă,continuă,şi,dacă avern noroc,ţin până la Crăciun.
-A fost foarte generos din partea voastră să le împărţiţi cu mine,ca şi tot ce ai mai trimis,fasolea verde,sosul de mere şi sfecla.Stomacul îi protesta în tăcere, amintindu-i că era grozav de flămândă.
-Cu plăcere.
-Şi supa de roşii a fost foarte bună.Conversaţia se zbătea disperat,gata să-şi dea duhul.Terminase şi cu recunoştinţa.Nu se poate să nu mai existe vreun subiect,se gândi ea,numai de l-ar putea găsi.
-Corey nu se prea omoară cu supa,zise el.Dar eu ştiu cât de greu e să găteşti pentru o singură persoană,sau chiar două.Sunt zile când cel mai greu lucru pe care-l am de făcut este să mă hotărăsc ce să gătesc pentru cină.

-Oh,Doamne,aşa este,încuviinţă ea,simţind cum conversaţia ia în sfârşit avânt.Nu ştiu cum s-au descurcat bucătarii noştri în toţi aceşti ani.Eu m-am trezit atât de prinsă de rutină,că gătesc .aceleaşi trei feluri mereu,până simt că nu le mai pot vedea în faţă.
-Şi eu cu Corey tot aşa ne învârtim.Mâncăm pizza patru seri pe săptămână şi hamburger în celelalte trei! Mâncăm multă carne de vită şi eu prefer friptura.Măcar să-ţi satisfaci propriul gust,dacă tot munceşti atât.
-Nu-i neapărat un avantaj,se confesa ea.Chiar dacă te hotărăşti ce vrei,rămâne problema gătitului în sine.Cred că aş fi putut să dau singură de lucru unui restaurant chinezesc semestrul ăsta.
-Îţi place mâncarea chinezească?
-Sunt nebună după ea.Goliciunea nu chiar atât de tăcută a stomacului se făcu simţită iar.Mâncarea chinezească sună ca un vis,şi la fel de îndepărtat.
-Vorbeşti serios? Ty îşi recăpătase tot autocontrolul şi încerca să-şi ascundă un rânjet satisfăcut.
-Ei bine,îmi place cum gătesc americanii mâncarea chinezească.Am stat odată în New York pentru vreo şase luni şi n-am mâncat decât mâncare chinezească.
Desigur,când eşti în China,nu-i la fel.De fapt e destul de diferit.Creierul de maimuţă şi laba de urs nu sunt eufemisme,ştii,şi nici supa de cuib de rândunică.
Ty nu ştia,dar nu credea că Lacey are în congelator vreun creier de maimuţă sau labe de urs.Ceea ce sigur avea era un talent deosebit pentru dim sum şi o datorie la poker.
-Mâine seară avem mâncare chinezească la cină,dacă vrei să vii,spuse el.Va trebui s-o roage în genunchi pe Lacey să vină să gătească pentru el,aşa,pe nepregătite.Pe de altă parte,Lacey s-ar putea să găsească ocazia binevenită.Avea vreo şaptezeci de dolari datorie la el.
-Oh,nu se poate.E în cursul săptămânii şi...Trecuseră de băcănia din Talbot şi Victoria îşi zise că este momentul să-l anunţe că nu-l mai poate vedea din nou.Şi într-adevăr trebuie să...
-*Dim şam*,o întrerupse el.Găluşte la aburi,rulouri de primăvară,creveţi prăjiţi.
Creveţi prăjiţi.Îi lăsa gura apă.
-Hm,vezi,am lecţii de pregătit şi...
-Wontons,o grămadă de găluşte şi perişoare,unele prăjite după ce au fost pregătite la aburi,chifteluţe de creveţi.
-Ştii să găteşti toate astea? întrebă ea,imaginându-şi fiecare îmbucătură savuroasă din ceea ce descria el.
-Am pe cineva.Rulouri de pui condimentat...

Victoriei nu-i venea să creadă că este pe cale să fie sedusă de stomac,împotriva judecăţii sănătoase,dar asta era exact ce se întâmpla.Dim sum.Dumnezeule,oare cât timp trecuse?
-Avem întotdeauna sosul acela special de caise.E într-adevăr bun.
Nu se îndoia.Rulouri micuţe de primăvară muiate în sos de caise,găluşte la aburi.Mintea ei ezită,se clătină şi apoi se prăbuşi într-un abandon senzual.Un sentiment tulburător de deja vu o cuprinse.Îl ignoră.
-N-am nici un plan,de fapt,spuse,doar de aranjat nişte fişe.Presupun...ei bine,hârtiile pot aştepta o altă zi.O s-o rupă cu el după cina chinezească.E o promisiune.Imediat după wontons şi găluştele la aburi îl va asigura că nu-l mai poate vedea.După ce o să se sature de rulouri de primăvară cu sos de caise şi după ce se va înfrupta din chifteluţele de creveţi,îi va spune că n-o mai pot duce aşa cu întâlnirile astea.Era incredibil de mercantilă.Să folosească un bărbat pentru mâncare-iată unde ajunsese.
-Grozav.Opri camioneta şi Victoria îşi dădu seama subit că ajunseseră la casa ei,la sfârşitul întâlnirii şi la locul exact pentru ultimul sărut.Nu era pregătită.
Se precipită spre uşă,dorindu-şi să fie destul de tare pentru a se bucura de săruturile lui minunate fără a fi atât de copleşită de ele.
-A fost o seară plăcută.Şi-ar fi dorit,de asemeni,să aibămai multă experienţă în astfel de situaţii.Oare ce se spunea în asemenea momente stânjenitoare,pline de tensiune,astfel încât să nu sune stânjenitor şi plin de tensiune?
-Şi eu m-am simţit bine,spuse el,zâmbind uşor,făcând-o să se simtă şi mai puţin în apele ei.
-Asta-i minunat.Adică-ei bine,vreau să spun...Habar n-avea ce voia să spună.
-M-ai putea invita la o cafea şi ţi-aş desena o schiţă cum să ajungi la fermă.Îi făcuse sugestia cu o notă de speranţă în voce.
-Oh,nu se poate,spuse ea,mâna strângându-i-se pe mânerul uşii.Era deja epuizată de efortul de a-şi lua rămas bun; încă unul şi scăpa de sub control.
-S-ar putea să te rătăceşti fără schiţă,zise el,dacă nu cumva vrei să vin eu în oraş să te iau.
-Nu.Vorbeam de cafea.Nu am.
-Oh,fu tot ce spuse el,aruncând mingea intenţionat în terenul ei.
Victoria simţi cum convenţiile sociale îi impun să găsească o soluţie.
-Ceai,reuşi să îngaime.Am ceai.Îl folosea pe acest bărbat pentru dim sum.Îi putea oferi în schimb măcar un ceai.
-Grozav.Zâmbetul lui se întoarse cu toată promisiunea ironică,şi simţi cum focul se înteţeşte sub tigaia ei proverbială şi-i încinge tălpile.

Cum intrase ea în încurcătura asta? se întreba.N-avea obiceiul să intre în încurcături.N-avea obiceiul să intre în nimic,şi cel mai puţin în bucluc.
Dar nu văzuse niciodată ceva care să aducă mai tare a bucluc,ca bărbatul care se sprijinea de uşa de la bucătăria urmărind-o cum pregăteşte tava pentru ceai.Îşi scosese pălăria şi-o aruncase pe un scaun în camera de zi,imediat după ce-şi dezbrăcase haina şi-o azvârlise pe acelaşi scaun.Mişcările fuseseră naturale, graţioase,de om la casa lui,şi o făcuseră să-şi piardă cumpătul fără motiv.
Nu era obişnuită să aibă un bărbat în casă şi nici nu avusese vreunul cu excepţia lui Ty Garrett.Prezenţa lui fizică o copleşea chiar când nu trăgea cu coada ochiului spre el,ceea ce se întâmpla destul de des-deşi de fiecare dată cu cea mai mare discreţie.Îşi spuse că stătea cu ochii pe el ca să se asigure că rămâne pe loc. Apoi se întrebă pe cine voia să păcălească.Bărbatul era uşor de privit,seducător de uşor.Corpul lui era ca un magnet pentru ochii ei şi ca un scai pentru imaginaţie.O femeie mai puţin matură ar fi fost mai mult decât fascinată de toate posibilităţile care decurgeau din contactul cu un specimen uman atât de ispititor.Victoria se asigură că ea nu era decât curioasă.Strecură pe furiş o altă ocheadă.Umeri largi şi un piept pe care nu-l va uita vrebdată,acoperit de o cămaşă de cowboy în carouri albastre,roz,negre şi roşii.Blue-jeans noi,potriviţi perfect pe picioarele lungi şi pe ceea ce putea denumi zona mijlocului.Purta o curea cu o cataramă mare,argintie,pe care scria ALL AROUND-SKYLINE STAMPEDE.Mai era şi o dată care trimitea la perioada facultăţii lui.Dacă se uita atentă putea vedea,de asemeni,un fel de trandafiri sălbatici aplecaţi peste cifre,şi sub cataramă,desigur,fascinantă zonă a mijlocului,cu şoldurile înguste strânse bine de blue-jeans.
În întreaga ei viaţă fusese de puţine ori în preajma unor bărbaţi clădiţi aşa cum era el şi de şi mai puţine ori în preajma unora îmbrăcaţi în jeans.Simţi deodată că a fost privată de multe lucruri încântătoare.Lui Ty i se făcuse cald,foarte cald, spre fierbinte.Când Victoria se uita la gura lui era ceva.Faptul că era atrasă magnetic de catarama curelei lui era altceva.Se îndoia că ea îşi dă seama ce-i face,dar era destul de sigur că avea să-şi dea seama în câteva minute dacă nu înceta.S-ar fi putut mişca de acolo şi poate ăsta era cel mai înţelept lucru.Dar faptul că ea se zgâia la el era o seducţie în sine,şi se termina mult prea curând.
Cu o mişcare bruscă ea se întoarse să aranjeze tava,rupând legătura atâţătoare, dar nu şi atmosfera.Ty se întreba care-i sunt şansele să fie invitat să rămână peste noapte.Victoria îşi umezi nervoasă buzele şi-şi îndepărtă o şuviţă rebelă de

păr,întrebându-se în ce a intrat.Pofta de mâncare îi dispăruse.Faţa îi era caldă şi o încerca dorinţa turbulentă să-l privească din nou,să se ducă mai aproape şi să-l atingă şi,destul de posibil,să facă şi alte lucruri.În schimb,îşi mai aranja o şuviţă şi-şi compuse o înfăţişare mai sigură.Apucând ferm tava,se întoarse şi se sili să-l înfrunte numai cu conversaţia politicoasă.
-Luăm ceaiul în living?
-Sună bine.Ty împinse uşa şi-i luă tava,zâmbind într-un fel care-i ţintui privirea pe gura lui şi-i adânci roşeaţa.Săptămâna trecută o sărutase şi simţea că ar putea s-o facă din nou foarte uşor,posibil peste ceai.O luă înainte spre camera de zi,speriată şi încă excitată de gândurile sale nestăpânite.Ty Garrett constituia o influenţă rea,de proporţii neaşteptate.Ar trebui fără îndoială să anuleze cina chinezească,să-şi retragă invitaţia la ceai şi să-i ceară să plece.Acestea erau lucrurile cele mai înţelepte şi mai prudente pe care le avea de făcut.
În loc de asta,se aşeză pe canapea şi-l întrebă cum îi place ceaiul.
-Simplu.Se aşeză lingă ea,dar fără s-o atingă.Victoria îşi aranja fusta mai aproape de corp şi întinse mâna să ia ceainicul.
-Ferma este la trei mile de oraş spre est,îi spuse el.
-Da.Întoarse capul şi-i adresă un mic zâmbet.Ai menţionat asta înainte.
-Drept spre est.
-Cred că ai menţionat şi asta.Luă ceainicul.
-O iei pe strada principală spre ieşirea din oraş.E un semn care-ţi arată când ai ajuns la ferma Sky Canyon.Scrie pe el John şi Sylvie Garrett,dar eu conduc singur ferma de şapte ani,dinainte să se ducă ai mei.Vocea i se făcea mai înceată pe măsură ce vorbea.Mâna ei rămăsese pe loc şi lăsă acum încet ceainicul înapoi pe tavă.
-E o poartă mare cu un „G” dublu gravat pe ea.N-ai cum să te-ncurci.
Nu se îndoia.
-Îl trimit pe Corey la poartă la cinci să te aştepte.
-Eşti foarte atent.Propria ei voce era de-abia o şoaptă.Sugestia cu schiţa fusese o şmecherie şi ceea ce-i spunea,confesându-se de fapt,era că singurul lucru pe care-l dorise era să ajungă în casa ei,singur cu ea,acolo unde se puteau pune în practică cele mai sălbatice idei ale ei.Era foarte îndrăzneţ din partea lui,şi-i făcea pulsul s-o.ia razna.Niciodată un bărbat cunoscut de atât de puţin timp nu i se confesase că o vrea pentru alt motiv decât să-i fie parteneră de cercetare sau de laborator.Ea şi Ty n-aveau nimic de genul ăsta în comun.Chestiunile academice, ştia,erau ultimul lucru din mintea lui.Într-un avânt de energie nervoasă termină de turnat.Ceaiul umplu brusc ceaşca de porţelan şi împroşcă farfurioara.

-Scuză-mă,murmură,luând un şerveţel brodat pentru a absorbi mica băltoacă.Luă din nou ceainicul şi-şi turnă în propria ceaşcă,vărsând lichid şi pe farfuria ei.
-Dumnezeule,murmură din nou.Tot ce era pe tavă se zgîlţâi când puse ceainicul la loc.Apucă vasul cu frişca,dar nu reuşi decât să verse şi mai mult.Scuză-mă.
Se concentra pe reorganizarea tăvii,ştergând ceaiul şi frişca,tamponând şi absorbind cu şerveţelul,conştientă în mod dureros de neîndemânarea crescândă, până ce o mină caldă,puternică acoperi mâna ei.

CAPITOLUL 7

Ty îi aduse mâna până la gura lui,întorcând-o cu palma în sus,şi îşi lipi buzele de vârfurile degetelor ei.Intimitatea gestului o alarmă şi o înfiora.Sigur c-ar fi trebuit să-şi retragă mâna,dar toate „*ar trebui*" ale ei se topeau în mângâierea lui tandră.Prinzându-i privirea,îi mai depuse un sărut în palmă şi apoi îi parcurse linia vieţii cu limba.Fără nici un dubiu era lucrul cel mai uimitor de erotic
care i se întâmplase vreodată şi până la urmă făcu ce era înţelept: îngheţă ca o cascadă în decembrie.Ty observă,fără nici un regret.Cu un oftat adânc,îşi coborî privirea spre mâinile lor unite şi-i înconjură degetele cu ale lui.
-Te sperii? o întrebă,păstrându-şi vocea joasă şi uitându-se atent la ea.
-Nu.Nu cred.Nu cred că „*speriat*" este cuvântul.Cu ochii plecaţi,îşi retrase mâna.
-Poate că nu mă placi? Asta e?
-O,Doamne,nu.Îmi placi,domnule Garrett,poate prea mult.
-Înţeleg,spuse el,deşi nu înţelegea.
-De fapt,încerc să nu te sperii eu pe dumneata,îi spuse cu o voce ezitantă.
Am...Înţelegi,o fire nebănuit de...licenţioasă.Ty tocmai era pe punctul de a o asigura de curajul lui de a înfrunta astfel de situaţii,când sfârşitul afirmaţiei ei îl prinse complet nepregătit.Nu l-ar fi putut surprinde mai mult dacă-l lovea cu o mănuşă de box.Se întrebă dacă n-ar fi cazul să verifice definiţia cuvântului „*licenţios*".Nu putea însemna ceea ce credea el că înseamnă.
-Eşti sigură? o întrebă,neştiind cum se simţea mai degrabă,intrigat sau buimăcit.
-Mda.Se depărta puţin de el pe canapea.Mă tem că s-a dovedit dincolo de orice dubiu.
-De către cine? Nu întâlnise niciodată o femeie licenţioasă,dar ar fi băgat mâna în foc că Victoria nu se potrivea descrierii.Resemnată,Victoria îşi dădu seama că era mai bine să-i relateze întreaga poveste sordidă.Găsise întâmplător cel mai bun mod de a aduce relaţia lor de-abia înfiripată la necesarul final.Adevărul era că totuşi lipseau decorul şi atmosfera pe care şi le-ar fi dorit pentru despărţirea lor.În mod sigur însemna sfârşitul sărutărilor lui minunate şi al acelui lucru

uluitor pe care i-l făcuse mâinii ei cu limba.Numai Dumnezeu ştie unde ar fi condus toate astea.
-Era un tânăr la Oxford,începu,profund descurajată de ce avea de spus.Apucă o pereche de cleşti de argint pentru zahăr şi lăsă să-i cadă două cuburi în ceaşcă.
L-am întâlnit la puţin timp după ce m-am căsătorit cu Charles.Era un tip foarte drăguţ.Auzind numele lui Charles,Ty începu să iasă din confuzie.Se rezemă înapoi pe canapea,pregătit să-i displacă şi mai mult soţul ei.
-Îl chema John Williams,continuă ea,avea o pregătire solidă,familie bună,un student excelent.Era acolo cu o bursă.Victoria ştia că „*înfloreşte*” realitatea,dar nu dorea ca Ty să creadă că fusese vina lui John pentru cele întâmplate.Charles îi arătase foarte clar a cui era vina şi n-avea nici un motiv să pună la îndoială înţelepciunea lui Charles.Mai târziu,greşelile lui John deveniseră destul de vizibile,dar începutul întregului bucluc îl făcuse doar ea.
-Ne-am cunoscut în grupa de studiu,continuă ea,şi am început să mergem la bibliotecă împreună,ajutându-ne unul pe celălalt cu cercetarea şi câte altele.S-a creat o...atracţie.Ty încercă sentimentul că ascultă un fel de confesiune,dar nu ştia sigur în ce constă confesiunea ei.Din câte ştia,să fii atras de cineva nu este un păcat.Desigur,era măritată,şi mai avea încă de ascultat despre purtarea ei *„licenţioasă*”.
-Am crezut că ştiu ce se întâmplă,continuă ea,cel puţin în ceea ce mă privea,şi totuşi n-am făcut nimic pentru a descuraja relaţia.Aveam puţini prieteni de vârsta mea.Mi-am permis'să mă bucur de compania lui John.Charles şi-a dat seama că eram pe cale să mă îndrăgostesc prosteşte de băiat,după cum mi-a spus,şi că nu era numai o prietenie obişnuită.
-Câţi ani avea John? întrebă Ty,încercând să şi-l închipuie pe bătrânul din fotografie admo-nestând-o pe Victoria că s-a purtat prosteşte.Imaginea era destul de uşor de invocat.
-Era tânăr,replică ea.Douăzeci şi patru,cu patru ani mai mare decât mine.Arăta bine-îi strecură o privire lui Ty pe sub gene-aşa cum arăţi şi tu.Ty trebui să-şi ascundă un zâmbet satisfăcut la constatarea ei,dar în rest n-avea de ce să zâmbească.Bărbaţii de douăzeci şi patru de ani sunt notorii pentru hormonii lor şi,spre deosebire de Charles,Ty nu credea că are de ce s-o considere licenţioasă pe Victoria,nu pe baza celor auzite până acum.
-Într-o seară ne-am întâlnit ca de obicei la bibliotecă,dar fără să ne dăm seama am stat mai mult decât în mod normal.Încăperea în care eram era cea mai îndepărtată din toată biblioteca şi eram singuri acolo.Îşi luă ceaşca şi sorbi o înghiţitură.Obrajii i se îmbujorară.Nici măcar nu-mi pot aminti acum despre ce

vorbeam,dar era ceva ce atunci părea grozav de important.Ştiu doar că la un moment dat am ajuns la o înţelegere adâncă a probfemei respective şi ne-am îmbrăţişat ca nişte camarazi de arme.Îşi drese glasul şi luă o altă înghiţitură de ceai.Lucrurile au cam scăpat de sub control după aceea.

Ty rânji.Nu se putea abţine.Nu ştia ce scenă ternă îi va fi dezvăluită,dar chiar şi dacă cei doi sfârşeau în spasmele pasiunii pe podeaua bibliotecii,ar fi fost ultimul care s-o condamne.La dracu dacă înţelegea bine,era o femeie de douăzeci de ani măritată cu un om care trecuse binişor de semicentenar-şi Ty îi dădea lui Charles şansa dubiului asupra vârstei reale.Nu că ar fi aprobat adulterul,departe de el,dar ştia că oamenii nu sunt sfinţi.

Înainte de a vorbi,îşi şterse Yînjetul de pe faţă,pentru cazul în care ea ar fi ridicat ochii şi ar fi crezut că.nu-i acordă subiectului seriozitatea necesară.

-Înţeleg foarte bine cum pot scăpa lucrurile de sub control,o asigură,amintindu-i de propria lui confesiune.

-Sigur că înţelegi,murmură ea.Roşeaţa din obraji i se adânci.Nu vreau să insinuez că situaţiile noastre ar fi fost similare.Întâi,eu eram o femeie măritată, nu o adolescentă neştiutoare.Şi-n al doilea rând,lucrurile n-au ieşit chiar într-atât de sub control.

-Linda nu era chiar neştiutoare.Adăugă informaţia ca fapt divers,doar pentru a o face să-şi reia confesiunea.

-Oh.Tăcerea continua stânjenitoare,până când Ty nu mai rezistă.

-Deci erai cu John în bibliotecă şi vă îmbrăţişaţi ca doi camarazi de arme.

-Ne-am sărutat.Nimic la fel...ei bine,la fel de intim ca sărutul pe care l-am împărţit cu tine,dar mai mult decât se cuvenea.Eram destul de buimăcită de situaţie,până într-atât că înainte să-mi dau seama aveam câţiva nasturi descheiaţi şi Charles zbiera pe culoarul dintre mese.

-Şocant,fu de acord Ty,închipuindu-şi-l pe Charles în culmea furiei.Dar nu prea licenţios.

-Depinde din ce parte priveşti,sunt sigură.Ty consimţi cu o mişcare din cap.

-Ce s-a întâmplat după aceea a înrăutăţit situaţia.De neiertat.

-John a vrut să te ia de soţie.Era o bănuială,dar Ty credea că una destul de bună.

-De unde ştii? întrebă ea,cu o surpriză evidentă subliniată de ridicarea sprâncenelor delicate.Ty se gândi să-i spună adevărul,că el nici nu se apropiase măcar de nasturii ei şi era plin de idei,majoritatea mult mai şocante decât tot ce-i spusese.Dar nu-i zise nimic din toate astea.

-Aşa se întâmplă când un om onorabil simte că a compromis o femeie.Vrea s-o ia de nevastă.Zâmbi strâmb.

-Dar eu eram deja măritată,spuse,punând punctul pe i.
-Mda,ei bine,unii poate-şi închipuiau că Charles e prea bătrân pentru tine.Că a profitat de poziţia lui de profesor al tău şi de coleg al tatălui tău.
-Era o capacitate,cu toate acestea.A fost un privilegiu să studiez sub îndrumarea lui.
-Mi-ai spus.O capacitate,şi bătrân,şi bogat,şi ieftin.Observă că ea nu spusese că a fost un privilegiu să fie măritată cu boşorogul.
-Propunerea lui John a fost unica sursă de bârfe a întregului semestru.Şi bineînţeles că incidentul din bibliotecă a devenit faimos şi a crescut peste orice limită,deşi Dumnezeu ştie de ce.Nu mai era nimeni acolo.A fost umilitor.Am încercat să-l temperez pe John în legătură cu propunerea în căsătorie,dar jura că e îndrăgostit de mine,ceea ce era imposibil.Un sărut cu greu poate constitui o bază pentru dragoste.Ty nu era chiar aşa sigur.Devenise destul de implicat emoţional doar ajutând-o să-şi pună paltonul.Sărutul pe care-l împărtăşiseră intensificase numai sentimentul.Victoria Miranda Elizabeth Willoughby era de ajuns,ea însăşi,pentru a stârni emoţiile oricărui bărbat.Inocenţa ei îl atrăgea,în timp ce corpul ei îl seducea.Inteligenţa ei îl intriga şi aparenţa ei îl îndemna să-i spargă carapacea.
-Bietul Charles şi-a văzut ameninţată poziţia lui respectabilă,continuă ea.Am plecat înainte de sfârşitul semestrului şi a trebuit să se facă aranjamente pentru diploma mea.Făcusem mare parte a cursului,dar nu tot.Charles i-a convins să ia în consideraţie experienţa mea de teren,care era la drept vorbind mult mai mare decât cereau.Deci Charles o ştersese speriat,decise Ty.Un oarecare tânăr cu sânge fierbinte dorise să-i ia femeia şi bătrânul nu fusese deloc sigur că şi-o va putea păstra.
-O situaţie neplăcută,spuse el.
-Scandaloasă,întări ea,turnându-şi ceai.Charles a fost foarte supărat.De-a dreptul revoltat,mai bine zis.Am crezut că nu va ierta sau uita vreodată.Am târât numele Willoughby în noroi.E un miracol că reputaţia mea n-a fost ruinată fără speranţă de îndreptare.
-Nici o reputaţie nu se ruinează din cauza unui sărut,spuse Ty,luptându-se să-şi stăpâneas-că furia provocată de setea de răzbunare a răposatului.Mai ales dacă,după cum spui,sărutul nu a fost nici măcar atât de implicat ca sărutul nostru după dans.
-Nu la fel de...elaborat,confirmă ea,făcându-şi de lucru cu tava.Dar Charles a părăsit Oxfordul în primul rând pentru a-mi cruţa mie sentimentele.Amintirea constantă a comportării mele crea o cantitate considerabilă de stres asupra

amândurora.Ty se aplecă în faţă şi-şi lăsă mâinile pe genunchi,silindu-se să arate relaxat.
-Îmi displace să contrazic vreo afirmaţie a strălucitului tău soţ,dar nu cred că ai recunoaşte o comportare licenţioasă nici dacă ar cădea din cer şi ar ateriza pe veranda din faţa casei tale.De asemeni nu cred că eşti capabilă să provoci un astfel de comportament,cu siguranţă nu într-un loc public.Deşi dacă vrei să încerci şi să-mi dovedeşti că mă înşel,aş fi fericit să cooperez.Victoria îi aruncă o privire şocată.Avea impresia că istorisirea trecutului său pătat nu-l speriase deloc.Ba chiar dimpotrivă.
-Nu mai eşti măritată acum,Victoria,continuă el.Nici eu nu sunt căsătorit.Şi n-o să vină nimeni zbierând pe nici un culoar.Avea dreptate,dar asta n-o făcea să se simtă mai în siguranţă.Ba chiar dimpotrivă.
-De fapt,spuse el,din ce mi-ai spus,dacă Charles ar fi zbierat mai puţin,întregul scandal ar fi rămas între trei oameni într-o bibliotecă pustie,în afara cazului că tu ai fost cea care a dus vorba.
-Niciodată! gemu ea.Nici un cuvânt!
-John voia să te ia de soţie,şi-ţi era prieten.Aşa că probabil nu era înclinat să bîrfească şi să-şi ruineze reputaţia.
-Părea un tip de încredere,admise după ce reflectă un moment.
-Charles era singurul care avea de câştigat făcând tevatură în jurul unui sărut şi al unui nasture,doi,acolo,concluziona Ty.
-O,nu.N-avea nimic de câştigat.A trebuit să părăsim Oxfordul.A fost umilit la fel ca şi mine de incident.
-Nu,spuse Ty,scuturând din cap.A fost mult mai mult decât umilit.A fost speriat şi ştia că modul cel mai bun de a te păstra era inoculându-ţi vinovăţia.Cu cât mai multă,cu atât mai bine.
-Nu pot să cred asta,insistă ea,M-am simţit teribil de vinovată,dar eram...ei bine,eram vinovată.
-De un sărut.Nu-i un lucru pentru care să te simţi vinovat.
-N-a fost doar sărutul.Ezită,întinzându-şi mâna tremurătoare spre ceaşca de ceai,apoi se răzgândi şi-şi lăsă mâna în poală.A fost...vezi...cât de mult mi-a plăcut,şi crede-mă,nici nu se poate compara cu cât de mult mi-au plăcut săruturile tale,şi aceasta pare a fi problema.Desigur că asta era problema,se gândi Ty.Asta era întotdeauna problema lui: femeilor le plăceau săruturile lui atât de mult că nu mai voiau nimic de la el.Poate Corey avea dreptate.Poate că nu ieşea destul în lume ca să afle cum se mai joacă jocul ăsta.Victoriei îi era frică să explice mai departe,dar o privire spre faţa lui Ty îi spuse că el n-avea

nici o idee despre ce vorbea ea.Nici ea nu era prea sigură; niciodată nu încercase şă-şi transpună sentimentele în cuvinte.Nu avusese niciodată vreo ocazie.Evitase bărbaţii chiar pentru acest motiv-tărăboiul pe care-l creau.
-N-a fost cinstit faţă de Charles,spuse fără ocolişuri,silindu-se să se uite în ochii lui Ty şi promiţându-şi că nu-şi va mai da întâlnire cu vreun bărbat vreodată, dacă nu pentru altceva măcar pentru a scăpa de astfel de explicaţii stânjenitoare.
-Charles a murit.
-Da.Şi am hotărât să nu mai am de-a face cu vreun bărbat în acel fel niciodată.
-Te referi la sărut? Sau la căsătorie? Sau la altceva?
-Ei bine,căsătoria este în afara oricărei discuţii,spuse ea.Asta-i sigur.Iar săruturile duc la tot felul de lucruri pe care nu vreau să le discut,dar de care cu siguranţă eşti conştient.
-Cred că-mi amintesc câteva posibilităţi,răspunse,încă năucit.
-Ei bine,înţelegi,n-a fost grozav de dezamăgitor cu Charles.Adică,era destul de evident că pasiunile lui se manifestau mai mult în.ştiinţă decât...decât în...
-Sex? sugeră Ty,ajutând-o.Era încă buimăcit,dar devenea intrigat din nou.
-Da.Se îndreptă şi-şi atinse gulerul îngrozitoarei bluze galbene.Nu-I mai privea de câteva propoziţii.Dar cu un bărbat ca dumneata,de exemplu-pe care am ştiut bine de la început că trebuie să-l evit,dar cu care m-am trezit până la urmă cumva implicată,cu un bărbat ca dumneata...aşteptările tind să devină nerealiste.
Nu ştiu exact de ce.Dar chiar cu lectura extensivă a subiectului,mă trezesc imaginându-mi tot felul de lucruri.Lectură extensivă? Era complet intrigat.
-Poate Charles n-o făcea cum trebuie,îi aruncă o privire înţepată.
-Charles era o capacitate şi conform studiului meu era competent în mişcările de bază.Ty începea să se prindă.Charles o convinsese că e imorală pentru că îi făcuse plăcere sărutul altui bărbat iar ea,ca să-l împace,se convinsese singură că e frigidă.O combinaţie interesantă.Sexul,ştia,îi deruta pe o mulţime de oameni, dar după cât se părea Victoria era mai derutată decât majoritatea.
-Sunt sigură că înţelegi acum de ce nu este cazul să continuăm această relaţie,îi spuse ea în concluzie,reuşind să-şi facă de lucru cu aranjarea şi rearanjarea tăvii de ceai.
-Nu tocmai.N-am citit literatură de specialitate,dar ştiu un lucru: „*competenţa în mişcările de bază*” nu aduce prea multă distracţie în pat.
Distracţie? O ceaşcă şi o farfurioară căzură jos şi se rostogoliră pe covor.Vasul cu frişca aproape le urmă,la încercarea Victoriei de a le prinde.
Distracţie! Degetele ei prinseră vasul.Cu un picior opri ceaşca,împiedicând-o să se verse prea mult pe covor.

Una din agrafe i se desfăcu şi lăsă să se reverse o cascadă de cârlionţi castanii.
Când totul se linişti,furişă o privire rapidă spre el.Rânjea.
-Cred că distracţia nu era în cărţi,spuse el,rânjetul întinzându-i-se până când toată faţa îi fu luminată de o maliţiozitate jucăuşă.
-N-nu.Nu era.Omul era incredibil.Distracţie,într-adevăr.Ceea ce făcuse cu Charles din trei în trei luni nu aducea a distracţie mai mult decât...nu ştia decât ce.O dată sau de două ori fusese un licăr de pasiune,dar,mai ades,nimic mai mult decât un sentiment al datoriei împlinite,uneori al muncii bine făcute.La drept vorbind,reprizele de sex fuseseră destul de puţin pasionate.Deloc asemănătoare cu săruturile lui Ty Garrett,care erau foarte pasionate.El se aplecă şi îndreptă tava.
-Văd că suntem de părţile opuse ale gardului în chestiunea asta.
Slavă Domnului,se gândi ea.În sfârşit o înţelesese.
-Dar judecând după cele ce mi-ai spus,continuă el,am ceva mai multă experienţă decât tine în acest domeniu.Asta mă face pe mine expertul şi,în această calitate,cred că ai nevoie să-i mai dai sexului o şansă.
Faţa îi luă foc.N-o înţelesese deloc,nici cel puţin motivele ei,deşi se părea că-i înţelesese scopul destul de clar.El continuă.
-Nu cred că o femeie tânără ca tine trebuie să-şi refuze sprijinul şi mângâierea şi dragostea unei familii doar din cauza unui prim mariaj mai puţin decât ideal.
-N-am...n-am nici o intenţie,se bâlbâi ea,să-mi refuz...Când,sau dacă se va ivi bărbatul potrivit,desigur...mă voi gândi...voi lua în considerare.
-Ei bine,draga mea,spuse el,luându-i mâna,m-am gândit destul de mult la asta,şi sunt destul de sigur că sunt bărbatul potrivit...cel mai bun...singurul.

CAPITOLUL 8

Imposibil.

Cuvântul încă alerga prin mintea Victoriei,după ce trecuse o zi întreagă.Ty Garrett? Un fermier din Colorado? Omul potrivit pentru Victoria Miranda Elizabeth Willoughby?
*Imposibil.*I-o spusese şi lui şi totuşi urma să se ducă la el acasă pentru cina chinezească.El îşi repetase invitaţia la ieşire şi practic refuzase să plece până ce ea nu acceptase,asigurând-o că ar trebui să rămână cel puţin prieteni.Păreau să se înţeleagă destul de bine pentru a fi prieteni,îi spusese.Ea fusese de acord,deşi îşi clarificase poziţia asupra celeilalte afirmaţii a lui.
-Nimic în comun,,murmură,punându-şi pantofii albaştri cu toc jos.Absolut nimic în comun.Surprinzător,el acceptase răspunsul ei fără nici un argument.Era

desigur preferabil alternativei,dar i se părea că,dacă el chiar se credea omul potrivit pentru ea,putea să-şi susţină ideea cu un fapt,două,cu vreun exemplu de compatibilitate.Putea să găsească un exemplu,cât de jalnic.La urma urmei,erau amândoi fiinţe umane.Se îndreptă şi-şi aranja la loc jacheta crem! Jacheta lăsa la vedere parte de jos a rochiei şi un guler mandarin albastru-păun.O broderie albastră şi aurie,decora rochia de mătase crem stil sarong,pe piept.Ştia că rochia îi vine bine pentru că şi-o cumpărase singură în Shanghai.O rochie chinezească pentru purtat în China.Charles considerase sentimentul adolescentin,dar avea numai optsprezece ani când fuseseră în China ultima dată.
Charles îi spusese că rochia părea ieftină.Ei i se părea drăguţă şi exotică.Charles îi spusese s-o ducă înapoi.Ea o pusese înapoi în cutie şi o ascunsese în unul din cuferele ei de călătorie.Se învârti în faţa oglinzii,trăgând de cusăturile laterale.
Poate că rochia era un pic cam strimtă la corsaj.N-o purtase de fapt niciodată şi era posibil să se mai fi împlinit din anii adolescenţei-deşi nu observase să n-o mai încapă celelalte haine.Mâncare chinezească.Se opri din învârtit.La amândoi le plăcea mâncarea chinezească,nu-i aşa? La amândoi le plăceau piersicile aromate.La amândoi le plăceau copiii.Ty fusese grozav la petrecerea elevilor, răbdător şi înţelegător cu copiii neîndemânatici şi ferm cu zurbagii.Ea nu ştiuse că-i plac copiii până când începuse să le predea.Erau uimitori,mult mai interesanţi decât şi-ar fi închipuit.Aveau de asemenea un interes profesional comun pentru păşuni.Profesiuni diferite şi opinii diferite,dar interes comun.Şi săruturile? Le uitase atât de uşor de nu le putuse aminti?
-Hmm.Se întoarse şi verifică spatele rochiei în oglindă,netezind-o peste şolduri,deşi nu vedea nici o cută.O rochie chinezească pentru o cină chinezească. N-avea s-o schimbe.Voia s-o poarte.Va adăuga o anumită ambianţă cinei,o notă de cultură.Era potrivită,era sigură,şi mai „*însorită*” decât tot ce avea în şifonier. Doar că era puţin cam strâmtă.

Lui Ty îi căzu falca în clipa când ea cobora din maşină.Printre faldurile paltonului imens cafeniu văzu mătase mulată pe corp şi curbe feminine,aceleaşi pe care le simţise în timpul dansului,curbe minunate puse acolo unde trebuie.
Jură că,dacă va avea vreodată ocazia,o să-i arunce pe foc paltonul blestemat şi-o să-i cumpere altceva.Corey se întorsese de la poartă cu ea şi ţopăia pe treptele verandei.
-Hei,tată.Ştii ceva? Ty îşi mută privirea de la Victoria întâlnind faţa emoţionată a fiului său.
-Ce?

-Rochia lui Miss Willoughby e din mătase adevărată,chiar din China.A cumpărat-o la Shanghai.Nemaipomenită,nu-i aşa? Ty înghiţi în sec şi apoi reuşi să dea din cap.Rochia era pe cât poate fi o rochie de fierbinte,rămânând decentă.
-Bună,Victoria,spuse el coborând treptele să-i Ta mâna.
Nu se apucase seara trecută să o contrazică în legătură cu opinia ei,sau a viitorului lor posibil,deoarece avusese nevoie de timp de gândire.Ea avea câteva idei ciudate cu care trebuia să se obişnuiască înainte de a ajunge undeva cu ea.Orice gând că ar trebui poate să renunţe de a mai ajunge undeva cu ea îşi dădu duhul când îi văzu rochia.Femeile erau prea rare în jurul Talbotului pentru a renunţa la una care purta rochii de mătase despicate într-o parte.Cu rochii de mătase sau nu,femei ca Victoria nu erau de lepădat,oricum.
Îşi scosese mănuşile.Era timpul s-o facă să afle exact ceea ce-i făcuse şi să încerce cu tot ce-i stătea în putere s-o facă să simtă şi ea aceleaşi lucruri.După două întâlniri practic dezastruoase,era vrăjit.O luă în braţe şi o trase mai aproape.
-Mi-a fost dor de tine,îi şopti,sărutând-o lângă ureche şi zăbovind mai mult decât era necesar sau politicos.Victoria de-abia dacă observa încălcarea bunei cuviinţe.Era prea ocupată să-şi recapete suflul.
-Ne-am văzut aseară,reuşi să-i spună când el se desprinse.Ştia că americanii erau mai prietenoşi decât alte popoare şi poate aşa se obişnuia între prieteni-să te săruţi de bun găsit.Dacă era aşa,trebuia să înveţe să răspundă cum se cuvine.Pulsul accelerat subit şi căldura care-o inunda nu erau totuşi la parametri normali,cum se cuvine.
-Tot mi-a fost dor,spuse el.Haide.Vreau să ţi-o prezint pe Lacey Kidder,doamna care a pregătit piersicile şi fasolea.Lacey? Nu-i spusese nimic de alţi musafiri şi în nici un caz de vreo musafiră.Victoria îl aşteptă să-i ducă paltonul la uşa din faţă în timp ce trăgea cu ochiul spre bucătărie,unde Corey vorbea cu cineva.
Simţi ceva dincolo de curiozitate,ceva vecin cu gelozia,ceea ce o făcu să se simtă ridicol.Din propria voinţă renunţase la orice drepturi posibile pe care le-ar fi căpătat în această direcţie.Ea şi Ty .urmau să fie prieteni.Prietenii întâlneau prietenii prietenilor.Trase aer în piept şi se pregăti să dea ochii cu Lacey.
Lui Ty i se tăie respiraţia în acelaşi moment,privirea rămânându-i ţintuită pe pieptul ei.Dacă rochia ceda şi se crăpa undeva,n-avea să mai fie răspunzător pentru faptele lui.Era uimitor,dar ea nu părea să fie conştientă de cât de provocatoare era rochia chinezească,la fel cum nu-şi dădea seama de urîţenia celorlalte haine.
-Şaişopt,şaişnouă,şaptezeci.Gata mâncarea!Vino s-o iei!Strigătul venea din

bucătărie.Victoria îl privi întrebător pe Ty.
-E un jargon al fermei? O numărătoare înainte de masă?
-Nu,scumpo,chicoti el.Lacey numără dim sum şi datoria la poker.Ne-am înţeles la un dolar bucata.Informaţia era criptică şi-interesantă,dar şi mai interesant era faptul că o numise „*scumpo*”.Prietenia cu Ty Garrett se dovedea a fi o afacere destul de intimă.Surprinzător,nu era dezamăgită de posibilitate.
Casa lui avea un aspect foarte intim.Fiecare piesă de mobilier părea folosită cu dragoste şi îngrijită,dar uzată.Nu toată tapiţeria se potrivea,dar nu era nici discordantă.Bejul şi auriul canapelei se asortau cu galbenul şi ruginiul la fel de palide ale scaunelor înflorate.Balansoarul era tapiţat în bleumarin şi tot aşa era covoraşul din faţa căminului.Casa însăşi era stil fermă,fără etaj.De afară i se păruse încăpătoare,Interiorul îi confirma părerea.Camerele dădeau dintr-una în alta,de fiecare parte a camerei de zi.Încăperea care-o intriga cel mai mult în acest moment era bucătăria.Ty o conduse acolo,ţinând-o de mână.Ea îi permise contactul,propunându-şi să-i vorbească despre asta mai târziu.Nu-şi amintea să fi cunoscut pe cineva căruia să-i placă atât de mult s-o atingă.În acelaşi timp nu-şi amintea să-i fi plăcut atingerea cuiva atât de mult.Erau evident câteva probleme de dezbătut dacă aveau de gând să rămână prieteni.
În bucătărie domnea haosul.Alimente,pachetele,cutii şi tot felul de ustensile erau împrăştiate pe o zonă de lucru de trei ori mai mare decât masa din bucătăria casei ei.Chiuveta era plină de vase şi o grămadă de oale bolboroseau şi fâsâiau pe maşina de gătit.În mijlocul harababurii era o oază de linişte,masa de bucătărie cu platourile ! de dim sum delicat aranjate şi decorate în mijloc.Fuseseră aşezate patru farfurii cu friptură şi lângă fiecare se găseau vase micuţe cu muştar iute chinezesc şi ceea ce părea a fi faimosul sos de caise pentru rulourile de primăvară.Victoria era intrigată de mirosurile care se ridicau de pe masă,dar atenţia îi fu captată de femeia care supraveghea festinul.Destul de înaltă şi solidă,cu o coroană împletită de păr blond şi argintiu,era în mod cert în vârstă-trecută de şaizeci,bănui Victoria-şi totuşi avea o sclipire tinerească în ochii albaştri,un pachet de ţigări în buzunarul de la piept,un guler de dantelă nepotrivit cu cămaşa albastră de lucru,o plesnitură în jeanşii uzaţi şi decoloraţi şi inele mari de aur în urechi.
-Bună,spuse ea.Sunt Lacey Kidder şi tu trebuie să fii acea Miss Willoughby despre care am auzit atâtea.Avea vocea gravă şi făcu un pas hotărât spre Victoria.Îi luă mâna şi i-o scutură bine.
-Spuneţi-mi Victoria,vă rog.Privirea Victoriei căzu pe încălţămintea femeii şi ochii i se dilatară de uimire.În mod sigur nu mai avusese vreodată o cină

chinezească pregătită de cineva încălţat în cizme cu pinteni.Vestul era poate mai sălbatic decât crezuse.
-Nu port de obicei pinteni în casă,îi spuse Lacey,prinzând direcţia privirii ei şi aruncându-i gazdei o grimasă.Dar Ty parcă era pe foc cu .cina asta.A spus că e foarte importantă.Că trebuie să fie dim sum.Că-mi anulează datoria de şaptezeci de dolari de la poker dacă îmi mişc...posteriorul până aici imediat.Aşa că am dat pinteni şi-am venit,râse ea răguşit.Şaptezeci de bucăţi de dim sum la un dolar bucata pentru o datorie de şaptezeci de dolari la poker.Era,fără îndoială,cel mai interesant aranjament pentru o cină cu care avusese de-a face Victoria vreodată.
-Miroase minunat şi arată divin,spuse.Privind spre masa pusă,se întreba cum învăţase o persoană cu pinteni arta delicată a preparării dim sum-ului,cu toate decoraţiile aferente.
-E grozav că arată bine,dar hai să le mâncăm cât sunt fierbinţi.Lacey îşi trase un scaun şi se aşeză,şi toată lumea o urmă,Ty ţinându-i scaunul Victoriei.
Corey observă gestul şi zâmbi spre Lacey.Lacey observă şi zâmbi spre Ty,şi,din cât îşi putu da seama Victoria,Ty îi ignoră pe amândoi.
-Deci ia spune-mi,Victoria,joci poker? o întrebă Lacey umplându-şi farfuria.
Masa era destul de mică pentru ca fiecare să se poată servi singuri şi aşa şi făcură.
-Nu.N-am jucat niciodată.Soţul meu nu era adeptul jocurilor de cărţi,de fapt al jocurilor de orice fel.Cu o dexteritate pe care era bucuroasă că n-o pierduse,luă un rulou de primăvară cu beţişoarele şi-l aşeză pe farfurie.Am avut un joc de şah,dar Charles îl lua prea în serios ca să se mai poată numi joc.Ridică o chifteluţă de crevete către gură.
-Charles era o capacitate academică,spuse Ty.Lua totul foarte în serios.Nu era distractiv...Victoriei îi rămase chifteluţă în gât şi trebui să fie bătută pe spate.Ty continuă:
-...nu era distractiv aşa ca tine,Lacey,şi probabil nici la fel de periculos.Eşti O.K.? o întrebă pe Victoria.Când ea dădu din cap,o avertiză.Creveţii prăjiţi au aceleaşi condimente şi să nu joci vreodată poker cu Lacey.
-Tu joci şi se pare că te descurci destul de bine,îi răspunse Victoria când-putu.Pentru un moment fusese sigură că el avea să dezvăluie ceva din conversaţia intimă din seara precedentă.Era uşurată că încă o dată el se dovedise un gentleman ireproşabil.
-Am prins-o încercând să-mi tragă o cacialma şi a avut mare noroc că a scăpat doar cu şaptezeci de dolari,spuse el.
-Nu-l asculta,Victoria,zise Lacey.Dacă noi,fetele,ne punem mintea,îl luăm

ferma,vitele şi izmenele de pe el.Corey chicoti în farfurie şi-şi folosi degetele ca să înhaţe un wontons de pe platou.Lacey îi dădu peste mână cu beţişoarele,dar el rânji doar şi-şi înfundă îmbucătura în gură.
-Trebuie să-ţi spun că faci o trebă bună cu băiatul ăsta,continuă bătrâna.L-ai făcut să lucreze în plus la matematică,să nu mai vorbim de cât scrie la ştiinţele alea naturale.Era un subiect drag inimii Victoriei.
-Cred că toateA disciplinele sunt dependente una de cealaltă.Încerc să lucrez cu ceilalţi profesori pentru a coordona materia şi programa şcolară.Tatăl meu nu dădea niciodată o temă care să nu includă ceva de scris.Cerea întotdeauna rapoarte.Era destul de strict în legătură cu îndeplinirea completă a îndatoririlor,
dar ştiu că orele suplimentare de studiu m-au ajutat mult la facultate şi mai apoi în cercetările mele.
-Se pare că a fost un profesor bun,spuse femeia pe ton aprobator.Dar mama ta ce te-a învăţat?
-Nimic de natură pur practică.A murit când eram mică.
-Ştii să găteşti?
-E un fel de a spune.În faţa minunilor culinare ale lui Lacey,nu putea emite nici o pretenţie.
-Eu n-am copii,dar am fost măritată o dată.Lacey luă o altă gălușcă.Şi uite-l pe Ty,care şi-a pus căruţa înaintea cailor.Mă gândeam mai devreme că i-ar trebui o nevastă.Tu ce crezi? Ty credea că francheţea lui Lacey era debordantă.
Victoria nu ştia ce să creadă.
-Căsătoria este o relaţie complexă,spuse cu diplomaţie.Cu siguranţă nu poate fi luată uşor.
-Eu şi cu Walter am luat-o destul de uşor,dragă,şi am rămas grozav de îndrăgostiţi unul de altul până când el a murit în război.Tinerii de azi se învârtesc prea mult în jurul cozii,încearcă să vadă dacă sunt compatibili şi tot mai încearcă apa până ce apa s-a dus de mult,dacă înţelegi ce vreau să spun.
Victoria era sigură că nu înţelege ce vrea să spună Lacey.Ty ştia,dar nu credea că e de bun gust să-i explice.
-Tata ştie să gătească foarte bine,se băgă Corey în vorbă.Şi a obţinut o grămadă de drepturi de folosire a apei.De ajuns pentru casă şi cât să facă fân pe păşune.
-E un loc drăguţ,adăugă Lacey.Nu prea departe de oraş.O femeie se poate obişnui şi cu confort mai puţin.Corey îmi zice că ai făcut cercetări asupra preeriei.
-Păşunile sunt domeniul meu de interes,spuse Victoria,începând să priceapă unde bate discuţia.

-Ei bine,atunci te-ai potrivi la fix.Nu era o întrebare şi Victoria nu răspunse.
Peste o oră,singurul lucru pe care nu-l aflase Lacey despre ea era numărul de la pantofi.Ty deviase câteva întrebări mai personale,dar la sfârşitul mesei Victoria simţea că fusese intervievată amănunţit.Şi mai surprinzător,avea senzaţia că a trecut cu brio examenul.Păcat că nu-şi căuta o slujbă.Un mare păcat,se gândi.Îi plăceau prietenii lui Ty,îi plăcea fiul lui şi-i plăcea el foarte mult.Şi săruturile acelea ale lui o făceau să se simtă vie.Cel mai mare regret al ei pentru seara precedentă era unul din săruturile lui elaborate.Trebuia să-şi pună în ordine priorităţile.Chiar trebuia.
-Corey mă conduce acasă să vadă noua serie de căţeluşi,spuse Lacey în timp ce-şi arunca şerveţelul şi se ridica.Cred că în contract nu s-a specificat nimic despre spălatul vaselor.
-Le spăl eu,zise Ty.Ai făcut o treabă bună,Lacey.Mulţumesc pentru ajutor.
-Cu plăcere.Aş fi fericită s-o fac din nou dacă se iveşte vreo ocazie mai specială, îi răspunse ea cu o luminiţă nu chiar aşa subtilă în ochi.Mă bucur că te-am cunoscut,Victoria.
-Şi eu mă bucur,Lacey.Cina a fost minunată,în câteva minute,Lacey şi Corey săreau în şa şi dispăreau în asfinţit,ferma lui Lacey fiind la o jumătate de milă spre vest de Sky Canyon Ranch.Ty şi Victoria rămaseră foarte singuri pe verandă şi pe măsură ce treceau secundele,foarte conştienţi unul de prezenţa celuilalt.Victoria tuşi uşor şi-şi făcu de lucru cu nasturii jachetei.
Ty stătea alături de ea şi-şi strecură ca din întâmplare braţul în jurul taliei ei.
Corey se întoarse în şa şi le făcu cu mâna şi ei îi întoarseră gestul.Secundele treceau.
-A fost o cină minunată,sparse Victoria tăcerea.
-Rochia ta este minunată.N-am avut ocazia să ţi-o spun mai devreme.Mătasea era moale şi suplă sub mâna lui,rotunjimea pieptului ei ispititoare,perfect potrivită în palma lui.Inspiră adânc şi privi în jos spre ea.În următoarea secundă ea se uită în sus şi-i întâlni privirea,buzele i se despărţiră uşor,şi el fu pierdut.

CAPITOLUL 9

Ty îşi coborî capul şi-şi lipi gura de a ei,strângându-i mai bine talia şi trăgând-o în braţe în acelaşi timp.Cealaltă mână îi alunecă spre şolduri,peste o mare de mătase,făcându-şi drum în sus,pe corsajul rochiei,până când palma lui se opri pe un sân.Oftând peste gura ei,o zdrobi la piept.Victoria avu un moment de şoc,apoi un sentiment splendid de uşurare.Îşi primea sărutul până la urmă.Dar era mai mult decât un sărut şi chiar cu lipsa ei de experienţă recunoscu

schimbarea intensităţii dorinţei lui,când o atinse.Mâna lui o ardea prin mătasea rochiei,căldura tăindu-i răsuflarea şi voinţa.N-avea nici o şansă să reziste,să se apere împotriva dorinţei lui.Braţele lui o strângeau,pasiunea lui consumând-o.
Ty îi prăda şi-i hărţuia gura,ştiind că păşea primejdios de aproape de punctul fără întoarcere.Dar ea era caldă şi moale în braţele lui,savurând fiecare nuanţă a sărutului lui,şi întorcându-i-o.În sfârşit,îi înfrânsese apărarea.În sfârşit,făcea ce trebuie şi n-avea de gând să se oprească.Nu încă.
Îşi lăsă mâna să alunece înapoi,în jos,pe corpul ei,mulând-o peste el,permiţându-şi o răsuflare în momentul în,care îşi apăsă şoldurile peste ale ei.Plăcerea îl fulgeră cu o intensitate sfîşâietoare,scurt-cârcuitând orice conexiune între creier şi trup,făcându-l să-şi piardă complet capul.O lipi cu spatele de zidul casei,lângă uşă,gura lui fierbinte şi lacomă cutreierându-i gâtul,obrajii,gura,fără discriminări,mâna lui strecurându-se prin despicătura rochiei,pentru a-i mângâia şoldul.În pofida celor crezute de Victoria,pasiunea nu era o emoţie din cadrul experienţei sale.Era copleşită şi,dacă ar fi fost în stare să mai gândească,ar fi fost de acord cu Ty că imprudenţa ei anterioară,fusese într-adevăr o copilărie.
Ty Garrett nu era un tânăr de douăzeci şi patru de ani,dar nici bătrân nu era.Ce vroia,lua-pentru că era capabil s-o facă şi pe ea să dorească să dea.
Orice magie posibilă între un bărbat şi o femeie el părea s-o cunoască,ba mai mult,era foarte dornic s-o iniţieze şi pe ea în aceste taine,incaccesibile ştiinţei ei.Mâna îi căută timid gâtul,simţindu-i puterea în timp ce el continua s-o sărute adânc,cu o tandreţe carnală diferită de tot ce cunoscuse vreodată.
Răspunsul ei era scăpat de sub orice control.Emana din ea natural,cu cât se cufunda mai adânc în sărutul lui.Încântarea senzuală pe care o trăia gustându-i gura şi simţind cum dinţii lui alunecă sub limba ei,o făcea să se simtă plutind.
Era dumnezeiesc,libertate şi dorinţă.El era atât de puternic şi bun,o dorea atât de mult şi dorinţa lui acţiona asupra ei ca un afrodisiac.Se agăţă de el,având nevoie cte mai mult,şi Ty era gata să-i dea.Totul.Era gata de o săptămână şi jumătate,de zece nopţi lungi visând s-o aibă caldă şi plină de dorinţă,gata să ia totul de la el,pregătită să se ofere,în schimb.
-Scuzaţi-mă,tată,Miss Willoughby.Ceva mic trecu pe lângă ei.Ty îngheţă.
-Nu vă sinchisiţi de mine,strigă Corey peste umăr,intrând în casă.Lacey m-a trimis înapoi că şi-a uitat haina.În spate,Ty auzi nechezatul uşor al unui cal.Se uită la Victoria şi o văzu uitându-se peste umărul lui,neîncrezătoare.Era complet solidar cu expresia ei.Nu-i venea nici lui să creadă că n-au auzit calul şi călăreţul apropiindu-se.Ty era uimit în mod deosebit,pentru că ştia că obiceiul lui Corey era să meargă la galop întins.

-Te-ai înşelat,şopti ea,desprinzându-se de el.
-M -am înşelat? Nu vroia s-o lase să plece,dar nici nu putea insista s-o ţină,cu fiul lui putând apărea pe uşă în orice moment.Ea îşi îndreptă jacheta de mătase fără a-l privi.
-„*Recunosc o purtare licenţioasă când pică din cer şi aterizează pe veranda din faţa casei”*,îi cită ea din filozofia lui de cowboy.Te rog să mă scuzi,cred că îmi voi lua şi eu haina.
-Victoria,eu...Întinse spre ea mâna,dar Corey tocmai ieşea pe uşă.Trebuia s-o lase.
-Îmi pare rău,tată,îi spuse Corey încet.Lacey şi cu mine n-am crezut că primeşti un semnal aşa de repede.O să se-nfioare ca o găină udă,când o să-i spun.
-Corey,nu.Nu vreau să...vorbea cu Corey dar o privea pe Victoria,care deja îşi luase paltonul din cuier.
-E-n regulă,tată.Vrei să rămân cu Lacey la noapte?
Asta-i atrase atenţia lui Ty.Se răsuci ca să se uite lung la fiul său.Faptele de o nuanţă mai intimă erau destul de greu să treacă neobservate la o fermă,dar Ty se gândi că ar trebui să aibă o discuţie cu Lacey.
-Nu,Corey.Este în timpul săptămânii şi trebuie să...
-Mulţumesc pentru cină.Victoria dădu năvală pe uşă,jumătate înăuntru şi jumătate afară din paltonul ei imens,cafeniu.
-Victoria,aşteaptă te rog.Coborâse deja treptele şi se îndrepta spre maşină.Ty se întoarse spre Corey.Stai aici!Ţâşni după ea,paşii lungi făcându-l să o prindă înainte să apuce să închidă uşa maşinii.
-Victoria,te rog.Cu o mână srijinită de uşă,se aplecă să-i vorbească.Nu poţi să mai stai puţin? Pleda,aproape în genunchi,şi-şi dorea să nu semene prea mult cu un idiot.
-Nu pot,realmente.Porni maşina şi încălzi motorul.El nu înţelegea.
-Poate că ar trebui să vorbim înainte să pleci aşa.Era convins că ar trebui cel puţin să mai discute.
-Nu,nu cred.Băgă în viteză şi uşa se deplasă sub mâna lui.
Avea de ales: ori s-o lase să plece,ori să stea agăţat şi să fie târât pe drum.Din fericire,îi mai rămase un pic de grijă pentru bunăstarea lui fizică.
-Te sun,spuse,lăsând uşile sentimentelor deschise,chiar dacă trântise uşa maşinii.Se dădu înapoi şi o văzu plecând într-un nor de praf.
O speriase,nu avea nici un dubiu.O luase prea repede.Îi plăcuse totuşi,îi plăcuse grozav.Şi-i plăcuse şi ei.Un rânjet i se lăţi pe faţă.Grozav îi plăcuse şi ei.

Victoriei îi venea să intre în pământ.Corey îi adusese alt borcan din piersicile aromate ale lui Lacey în dimineaţa aceasta şi trebuise să-şi pună la bătaie toată stăpânirea de sine de care era capabilă pentru a-l accepta fără să moară de ruşine.Atitudinea lui faţă de ea rămăsese complet normală,de parcă n-ar fi prins-o împreună cu tatăl lui în situaţia cea mai compromiţătoare din viaţa ei.
Petrecuse toată noaptea revăzând fiecare detaliu,incercând să-şi amintească ale cui mâini erau,unde şi ce făceau.Întreg episodul se dovedise a fi destul de confuz,cu excepţia sentimentelor.Acestea erau foarte uşor de amintit,de invocat şi de simţit din nou.Gemu şi se cufundă mai adânc în cadă,închizând ochii.Era complet ameţită.Îl dorea.Şi asta fără multă bătaie de cap.Sexul şi Ty Garrett formau împreună,cea mai seducătoare şi cea mai tulburătoare combinaţie la care se gândise vreodată.Cum putea fi atrasă de cineva cu care nu avea nimic în comun,cu excepţia faptului că le plăceau copiii,diferite produse culinare,spaţiile larg deschise,oraşele mici şi aceiaşi oameni? Şi că erau de acord în privinţa importanţei educaţiei? Şi că aveau aceeaşi politeţe înnăscută? Cum putea să-i placă atât de mult? Era prima care să admită că întâmplarea de pe verandă nu avea nimic de-a face cu politeţea,dar fusese greşeala ei la fel de mult ca a lui.Pe lângă asta,nu era deloc sigură că politeţea se potrivea cu sexul.Era doar unul din numeroasele lucruri pe care realiza abia acum că nu le ştia.
Se cufundă mai adânc în cadă.Nici Charles,nici tratatele ei n-o pregătiseră pentru Ty Garrett.Cum putuse să stea afît de dezinformată atîţia ani? Aşa naivă? Crezuse sincer că pasiunea era pentru alţii,nu pentru ea,datorită faptul că,în mod cert,nu fusese pentru ea şi Charles.Ty era alt fel de bărbat,un bărbat diferit,viril,incredibil de frumos,înalt,robust.Dar,era el omul potrivit,după cum spusese? Nu ştia,şi nici nu ştia cum ar putea afla.Se îndoia că ar putea găsi un astfel de răspuns în bibliotecă.
Oftând din greu,ieşi din cadă.Trebuie să se gândească ce să gătească,şi chiar să gătească,mai având de clasificat şi nişte fişe.Autoacuzarea,analiza personală şi confuzia nestăpânită trebuiau să stea la rând pentru o altă audienţă,mai târziu.

Ty stătea pe veranda din faţa casei ei,în lumina amurgului,neştiind câtuşi de puţin ce-l apucase să vină acolo.Cel mai puţin se aştepta să o vadă câteva minute.Ceea ce spera cel mai mult,era mai greu de admis,l-ar fi plăcut să discute cu ea puţin,să descopere unde li se încrucişaseră semnalele şi să reia de unde rămăseseră ultima dată,cu ea în braţele lui.Ridică mâna să ciocănească,dar ezită.O.K.,îşi spuse,relaxează-te,gândeşte-te bine.Nu trebuia să se aştepte la mai mult decât la o conversaţie cu ea.Victoria n-avea de unde să ştie că el îşi

petrecuse aproape toată noaptea gândindu-se la ea,cum se topise în braţele lui,cât de dulce şi fierbinte fusese gura ei şi cum ajunsese să-l înnebunească.Ea nu ştia nimic din toate astea şi el nu ştia dacă să-i spună.Vulnerabilitatea nu era chestia după care să se dea în vânt prea tare.

Nici singurătatea nu era.Avusese destul parte de ea.N-avea nici timp,nici chef să umble brambura la sfârşit de săptămână în căutarea unei companii plăcute.Vroia totul: casă,soţie,familie.Vroia asta mai mult decât îşi dorise vreodată ceva,cu excepţia lui Corey.Decoperirea îl uimi şi se dădu înapoi de la uşă.Chiar se gândea că trebuie să o ia de nevastă înainte să se culce cu ea? Următoarea întrebare fu şi mai uimitoare.Avea vreo importanţă? Răspunsul îl uimi cel mai mult: nu.

Îl fascina fizic şi intelectual.Emoţional,ea era cel mai mare zid de confuzie de care se lovise vreodată.Cunoscuse câteva femei la viaţa lui,dar nici una nu-l făcuse să anuleze datoriile la poker,să scape de piersici imediat ce le scotea din pivniţă şi să se dea peste cap încercând să-şi facă puţin timp liber.

O pală de vânt sufla dinspre nord,îngheţându-l pe sub jacheta de jeans căptuşită.

Începu să cadă zăpadă din cerul plin de nori cenuşii.Tremură şi simţi durerea din coaste,jos în partea dreaptă.Unul din mânjii pe care-i dresa,îl lovise deunăzi cu copita,când se aştepta mai puţin.Era prea preocupat să se gândească la Victoria,în loc să-şi vadă de treburile lui.

Cumpăni cum s-ar putea rezolva toate problemele lui-şi soluţia era la doar câţiva metri depărtare,dincolo de o uşă închisă.Ridică mâna iar şi ciocăni.

Victoria se ridică de pe scaun,surprinsă de întreruperea neaşteptată,dar recunoscătoare să scape de teancurile de hârtii întinse pe masa din bucătărie.

Avea nevoie de un sistem mai bun pentru evaluarea progreselor elevilor.Temele pentru acasă,însoţite de rapoarte scrise,erau un coşmar.Era secătuită de putere şi era aşa de la începutul trimestrului.

Din cauza curentului din casa ei veche,cheltuise mulţi bani pe numeroase treninguri sau,după cum prefera să le numească,echipament de jogging,deşi nu făcea nici un jogging,nici antrenament în ele.Acum purta unul alb,ornat cu drapelul Danemarcei,un alt caz de abatere de la regulă în garderobă.Charles era supărat pe danezi de când îl ştia,ceva în legătură cu un profesor de istorie danez şi o teorie îndrăgită de Charles.Cu gândul aiurea la danezi şi la teorii inutile,nu era deloc pregătită să deschidă uşa şi să dea de Ty Garrett.În aproape oricare alt minut din ultimele douăzeci şi patru de ore fusese cu gândul la el şi probabil ar fi fost mai puţin surprinsă.Dar aşa,putu doar să se holbeze la el şi să-şi amintească să nu-i trântească uşa în nas.De fapt,asta ar fi fost o chestie mai dură decât ar fi

dorit într-adevăr.El arăta atât de bine,încât ea rămăsese în cadrul uşii,năpădită de fulgi de zăpada.
-Pot să intru? întrebă el moale.Ea dădu din cap afirmativ,deschizând uşa şi mai larg.După ce o-închise în urma lui,se întoarse să-l privească.Nu era suficient de departe,aşa că trase aer în piept şi porni spre canapea pentru a căpăta distanţă.
Câţiva paşi erau tot ce-i trebuia.Cu o mişcare neaşteptată el o urmă şi sfârşiră prin a merge împreună spre canapea,unde se aşezară unul lângă celălalt.Nu era chiar ce plănuise ea.
-Sunt puţin surprinsă să te văd,spuse,menţinându-şi sângele rece printr-un act de voinţă.Nu aşteptam vizitatori în seara asta.Spera că asta explica starea destul de sălbatică a părului ei şi ţinuta ei lejeră.Nu era cochetă,dar nu-i plăcea să fie ciufulită.
-Eu însumi sunt surprins că sunt aici.Îşi scoase pălăria şi ea observă că avea părul umed,ca şi când de-abia făcuse baie.Zăpada nu era suficient de puternică pentru a-l uda,în special sub pălăria de cowboy.La o inspecţie mai amănunţită mai observă şi alte semne de duş recent: faţa proaspăt bărbierită,un miros proaspăt care nu aducea deloc a praf,cai sau vaci.Cămaşa albastră părea de-abia călcată.Cizmele lustruite,blugii curaţi.Părea în misiune oficială.
-Nu ştiam că ninge,spuse ea cu o voce slabă.Se simţea ridicol că trebuia să recurgă la clişee convenţionale răsuflate,din cărţi,de parcă el bătuse drumul de la fermă până la ea ca să discute despre vreme.
-De-abia a-nceput.Se aplecă în faţă şi-şi puse pălăria pe masă.Bănuiesc că nu mai ai din ceaiul acela care-ţi plăcea atât de mult? Ce era?
Ea şi Lacey vorbiseră despre ceai într-una din perioadele de acalmie dintre două întrebări prieteneşti,dar intime,ale bătrânei.
-*Ceylon pecoe*,spuse ea,ridicându-se de pe canapea.Da,mai am.Durează doar un minut.
-Grozav.Se ridică şi el,urmând-o în bucătărie.Victoria îşi dori să n-o fi urmat în bucătărie şi să nu-i vină ori să plângă,ori să i se arunce în braţe,doar privindu-l.
-Se pare că lucrai,zise el.Îi urmări privirea spre masa din bucătărie,plină de hârtii.
-Corey e primul care-ţi poate spune că dau prea mult de scris acasă.Un nod i se pusese în gât,îngreunându-i vorbirea.Îşi dorea într-adevăr ca el să fi stat deoparte până-şi revenea.Nu era cinstit,o întorcea pe dos cu atâta uşurinţă.
-N-am nimic împotrivă,spuse Ty.Nu când e pentru tine.Cred că eşti profesoara lui favorită din toate timpurile.
-Nu-mi pot imagina de ce,spuse ea,ascuzându-şi roşeaţa făcându-şi de lucru cu

ceaiul.Mai ales după seara trecută,nu ştiu ce-o crede.Ei da,se gândea ea,adevărul îngrozitor al purtării ei nesocotite ieşise la iveală.Se şocase pe ea însăşi acolo,pe verandă.Nu-şi putea imagina că nu-l şocase şi pe el.Râsul lui o făcu să se întoarcă.
-Crede că mi-ai dat un semnal,îi spuse,apropiindu-se cu un pas.Zâmbetul lui era puţin îndoit,poate puţin nesigur.Bănuiesc că şi eu am crezut că mi-ai dat un semnal.Ea nu pretinse că nu înţelege.Ştia exact la ce se referea el.Fuseseră,după estimarea ei,destule semnale ricoşînd de la unul la celălalt,seara trecută,cât să lumineze jumătate din Talbot.
-Cred că ţi-am dat o grămadă de semnale,admise închizând robinetul şi punând ibricul pe foc.
-Vreau să ştii că am vorbit cu ei.Crede că ne sărutam,doar.Îl simţea venind mai aproape,simţea căldura prezenţei lui umplând spaţiul gol din spatele ei.
-Asta şi făceam,şopti încurcată.
-Mda,dar încă cinci minute de sărutat în felul acela şi am fi făcut dragoste.
Onestitea lui o împiedică să-l contrazică şi decenţa o împiedică să admită adevărul,aşa că-l lăsă pe el să umple tăcerea.
-Încă mai vreau,spuse el şi ea îi simţi mâna pe umăr,întorcând-o spre el.Vreau să fac dragoste cu tine.E ceea ce-mi doresc de când am venit să te iau atunci,în prima seară,când te-ai încurcat în haina mea.
Tăcerea reveni,încărcată^ stânjenitoare şi realmente plină de semnale.Îşi trecu degetul mare peste obrazul ei şi-i dădu o şuviţă de păr după ureche.Atingerea lui era blândă,ezitantă.
-Nu este ceva cu care să fiu obişnuită prea mult,spuse ea,nefiind sigură dacă admite ceva,sau explică ceva.Nu îndrăznea să-i întâlnească privirea.Privea la nasturii cămăşii lui,în schimb,şi încerca să nu-şi aducă aminte ce minunat era la el în braţe.
-Ştiu că ai fost singură mult timp.Ea îşi scutură capul.
-E mai mult decât atât.Charles şi cu mine,noi n-am...nu eram...intimi prea des.
Sănătatea lui nu era prea bună şi mai era şi munca lui.Uneori mă întrebam de ce s-a însurat cu mine.Nu părea să mă găsească atrăgătoare într-un mod conjugal.
-Dar tu de ce te-ai măritat cu el? Ty spuse ceea ce credea el că este cea mai bună întrebare.
-Era...
-O capacitate,o întrerupse uscat.
-Ei bine,da,spuse ea,nedându-şi seama de sarcasmul lui.Dar îmi era familiar.
Poate singura persoană familiară după moartea tatălui meu.

Să te muţi din loc în loc şi din ţară în ţară tot timpul,poate fi educativ,dar te face să nu fii legat de nimeni şi de nimic.Charles era legătura mea.A fost dragoste, chiar dacă nu pasiune.Chiar dacă era tipicar şi exigent,era de asemeni o persoană care mă proteja şi pe care te puteai baza.Am fost fericită să mă mărit cu el.Dacă nu mă căsătoream cu el ar fi însemnat să-l pierd şi nu-mi puteam permite să-l pierd.Ty îşi strecură mâna pe gâtul ei şi-şi trecu degetele prin părul ciufulit.Nu ştia ce să-i facă.Ştia doar că o voia.

-Eu sunt atât de legat de locul ăsta,cred că-mi vine greu să înţeleg,spuse el.Dar dacă acestea sunt lucrurile pe care le cauţi într-un bărbat,află că te poţi bizui pe mine cât e ziua de lungă şi ştiu cum să am grfjă de ce-i al meu.Sunt destul de strict cu Corey,pentru că aşa cred că e bine pentru el,dar probabil că nu sunt cel mai în măsură să judec cât sunt de exigent.Aplecându-şi capul,îi depuse un sărut uşor pe obraz,pentru că nu se mai putea abţine.Din acelaşi motiv îi sărută o sprânceană şi mâinile îi alunecară pe talia ei şi o traseră mai aproape.

-Nu sunt sigur că ştiu exact ce înseamnă dragostea,continuă el liniştit.Dar ştiu că nu mi-e frică de ea,sau de obligaţiile care decurg din ea.De pasiune sunt destul de sigur.Se pare că am o grămadă în mine şi nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât s-o împart pe toată cu tine.Îşi aplecă şi mai tare capul şi-şi apăsă gura peste urechea ei.Tânjesc după tine,Victoria.

Cuvintele şoptite şi mângâierile tandre o făcură să se înfioare în îmbrăţişarea lui.Victoria îşi dădu capul pe spate pentru a-i întâlni privirea şi se trezi că gura îi fu acoperită de un sărut arzător.Îşi despărţi buzele,capitulând sub puterea şi frumuseţea pasiunii pe care el era atât de dornic s-o împartă.

Nu era ceea ce se aşteptase,să fie iar întoarsă pe dos din cap până-n picioare atât de iute,şi oricât îi plăcea,sau oricât îl plăcea,nu era pregătită deloc pentru consecinţele a ceea ce j putea urma.Să facă dragoste cu Ty Garrett nu se j putea să nu fie extraordinar.Oftă când limba lui îi invada gura,explorând şi incitând.

Muşchii braţelor lui se încordară şi o traseră mai aproape,zdrobind-o la piept.Felul în care săruta el era mai presus de orice comparaţie.Era dulceaţă şi seducţie împletite.Era minunat.Era periculos.Era pătimaş.Era scăpat de sub control.

-Ty? murmură pe gura lui,încercând să domolească lucrurile.Ty?

-Hmm? Buzele lui hoinăreau pe faţa ei,furând săruturi şi muşcând uşor,până când ea de-abia mai putu respira.Nimeni nu-i mai dăduse vreodată impresia că vrea într-adevăr s-o devoreze,s-o guste şi s-o simtă,s-o cunoască,să ştie totul despre ea.

-Nu sunt pregătită pentru asta.Cuvintele sunară adolescentin stupide-dar

adevărate.Intrase până peste cap şi era probabil capabilă de cine ştie ce nebunii înainte,în timpul şi după ce-ar fi făcut dragoste.
-Nu eşti pregătită? întrebă Ty răguşit,gura oprindu-i-se brusc pe pielea fină de sub urechea ei.El era pregătit.Era mai mult decât pregătit.Era pregătit pentru orice,pentru tot.
-De-abia ne cunoaştem,spuse ea,cu vocea înăbuşită în umărul lui.
Oare nu asta făceau? se întrebă el.Se cunoşteau unul pe celălalt? Numai dac-ar putea scăpa de toate hainele de pe ei,era al naibii de sigur că s-ar fi cunoscut mult mai bine în cel mai scurt timp.
-Poate ar fi bine să pleci,spuse ea.Să plece? Afară în zăpadă? în starea lui? Nu era sigur măcar că ar putea ajunge la uşă fără să se rănească.Ea nu vedea?
Probabil că nu.Oftă frustrat.Învăţătura din cărţi nu înlocuieşte experienţa şi,din câte-i spusese ea,probabil că nu simţise niciodată ceva asemănător cu ceea ce el exercita asupra ei.Trebuia să o ia încet,să-şi pună dorinţele deoparte,să vadă cum ar putea s-o aducă la modul lui de gândire.Era un bărbat matur.Ar trebui să fie capabil să facă asta fără să-şi diminueze capacităţile sexuale între timp.
-Hai să facem un compromis,îi propuse.
-Compromis? Părea nesigură.
-Da,compromis.Ai dreptate.Nu ne cunoaştem unul pe celălalt destul de bine.Nu era tocmai de acord cu punctul ei de vedere,dar negocia pentru drepturi speciale şi privilegii.Tactul nu-i putea strica.Săptămâna viitoare este Ziua Recunoştinţei şi aş vrea să vii să-ţi petreci vacanţa la fermă.O să fim doar eu,Corey şi Lacey.
Toţi am fi fericiţi să fii oaspetele nostru pentru weekend.
Ea nu răspunse şi el plusa un pic mai mult.
-Îmi placi Victoria.Îmi placi foarte mult.Vreau să petrec mai mult timp cu tine ca să-ţi dau ocazia să mă cunoşti.Dar o fermă are nevoie de fermier douăzeci şi patru de ore pe zi,şapte zile pe săptămâna şi asta înseamnă că nu-mi prea rămâne timp să te curtez.În afară de asta,ai fi îngrozitor de singură aici în oraş.Împreună ne-am putea simţi grozav şi nu am fi doar noi doi; mai sunt Corey şi Lacey ai căror ochi ne vor supraveghea tot timpul.Vorbea ca un copil de şcoală şi ura asta.Era sigur că avea să-l refuze.Stătuse foarte liniştită în braţele lui în timp ce-şi făcuse numărul.
-Bine,bolborosi ea în cămaşa lui.Privi în jos,spre creştetul ei,întrebându-se dacă a auzit bine.
-Ai putea veni miercuri seara,sugeră,încercând să-şi ascundă emoţia din voce.
Aşa ai putea să participi de la început la toată tevatura cu.curcanul,pusul la

cuptor şi tot restul.Lacey face întotdeauna o treabă destul de frumoasă cu ocazia asta.
-Şcoala se termină devreme,miercuri.Era încă apăsată de pieptul lui.
-Grozav.Vino cât de devreme vrei.Îi venea să sară-n sus de bucurie.O să avem friptură,un fel .de adio carne de vită înainte de a trece la curcan.Faptul că ştia că vine tot weekendul făcea ca orice frustraţie fizică pe care-o simţea să fie un inconvenient minor.Era pe cale să câştige bătălia.Nu înţelegea cum,dar câştiga,în sfârşit,definitiv.Când piecă,o mai sărută o dată la uşă.Victoria îi făcu cu mâna în timp ce piecă.gândându-se la noţiunea de „*a face curte cuiva*”.Nu fusese curtată niciodată,în afara cazului în care comportarea nestăpânită a lui John putea fi numită astfel.Nu fusese nici mângâiată dar,din cele două,prefera în mod cert curtatul.El îi plăcea.Îl plăcea altfel decât s-ar fi gândit măcar în legătură cu Charles şi cu John.Ty era tulburător şi minunat şi numai gândul la el îi dădea fiori.Nu simţise niciodată ceva asemănător şi se întrebă dacă nu cumva era îndrăgostită.Se întrebă dacă avea curajul să se îndrăgostească şi în caz că răspunsul ar fi fost negativ,dacă-i mai rămânea ceva de făcut.
Viaţa ei i se schimba în punctele ei fundamentale din cauza lui Ty Garrett.
Deodată,descoperirea nu i se mai păru atât de înfricoşătoare ca înainte.Poate că era omul potrivit.

CAPITOLUL 10

Poate că era complet iraţională,se gândea Victoria o săptămâna mai târziu,să-şi piardă complet capul din cauza unui cowboy arătos şi a sărutărilor lui sălbatice.
Viaţa ei nu era menită să fie sălbatic de romantică.Ea era Victoria Miranda Elizabeth Willoughby,o femeie care experimentase o dată căsătoria şi o găsise înăbuşitoare,o cercetătoare ştiinţifică ce nu-şi trâmbiţa titlurile şi distincţiile,dar se bucura de o recunoaştere internaţională în cadrul cercurilor academice.Era cofondatoarea Institutului Willoughby şi,până când fiii lui Charles aveau să desfiinţeze fundaţia,numele ei va rămâne pe frontispiciu! institutului.
Aşa că oare ce căuta ea în maşină,în faţa fermei Sky Canyon în ajunul Zilei Recunoştinţei,cu o valiză în portbagaj?
Îşi încerca norocul.Răspunsul era evident.Îşi încerca norocul cu un tip aproape necunoscut,de care era posibil să se fi îndrăgostit.Dar atunci,oare nu toţi oamenii încep prin a fi străini? Doar cu o atracţie puternică,irezistibilă,care-i îndeamnă unul spre altul?Sigur că da.Şi ca să recunoască adevărul,atracţia ei pentru Ty Garrett era foarte puternică şi irezistibilă.El o deruta,dar îl dorea.Cu săruturile lui trezise dorinţe de care habar n-avusese că există.

Oare ar fi groaznic dacă,o dată-n viaţă,ar proceda şi ea la fel ca toată lumea? Dacă,o dată-n viaţă,ar lăsa natura să-şi urmeze cursul? Atât tatăl ei cât şi Charles,subliniau întotdeauna şansa rară pe care o avusese să călătorească,să studieze,să fie în preajma lor-să fie întotdeauna cea mai tânără persoană pe o rază de cincizeci de mile,să fie ferită de fumuri studenţeşti,capricii şi fantezii,să nu fie nevoită să se amestece vreodată cu adolescenţii prostuţi de vârsta ei.O fi oare atât de groaznic să încerce şi ea o dată să facă un lucru normal,să-şi încerce norocul pentru prima dată în viaţă cu o persoană de vârsta ei? Probabil că nu.
Aşa că,iat-o aici,tremurând de emoţie şi nervi,gata de îmbarcare pentru o expediţie de patru zile într-o direcţie complet necunoscută.N-avea să vadă monumente care să-ţi inspire o teamă respectuoasă,fără documente impregnate de taine istorice,fără examinări ulterioare.Aveau să fie doar Ty Garrett,fiul lui şi Lacey pokerista.Avea să fie Ty,cu sărutările lui şi cu felul în care o făceau să se simtă.Aventură palpitantă.Prima ei excursie în apele necercetate ale inimii umane.Stomacul i se strânse anticipat.
Trăgând adânc aer în piept,ieşi din maşină,spunându-şi că e ridicolă.Ape necercetate,într-adevăr.Era doar o fetiţă când traversase Rub' al Khali,zona deşertului,pe spinarea cămilei.Nu împlinise cincisprezece ani şi navigase pe Nil,Amazon,Mississippi şi Yangtze.Dumnezeule mare,la şaptesprezece ani supravieţuise unei perioade chinuitoare de trei luni la şcoala patronată de Lady Blackwood,şcoală ce avea ca scop educaţia sau,mai bine zis,chinuirea tinerelor domnişoare din înalta societate londoneză.Dar patru zile cu Ty Garrett cu greu se puteau compara cu toate acestea.Se puteau,oare?

Judecând după ce i se întâmplase de la o întâlnire la alta,Victoria îşi dădu seama că subestimase teribil fiorii şi emoţiile ce pot apărea în relaţiile cu bărbaţii de la ferma Sky Canyon.Făcuseră o plimbare înainte de cină şi priviseră apusul soarelui aurind colinele chihlimbarii din capătul nordic al pământului familiei Garrett.Pe când se întorceau spre casă,văzuseră un vultur năpustindu-se asupra prăzii şi îl urmăriseră fascinaţi cum îşi întinde aripile şi se pierde pe cerul crepuscular.La cină au avut fripturile promise.Lăsase cea mai mare parte din ele în farfurie şi sugerase să le folosească pentru sandvişuri în zilele următoare,sau poate în săptămânile următoare.Ty râsese şi se aruncase nu numai pe bucata lui uriaşă,dar şi pe a ei.Asta o impresiona destul de mult,mai ales că el repetă figura şi cu budinca servită la desert.
-Corey a făcut-o,spuse Ty cu o notă de mândrie în glas.Este budincă adevărată, nu aiureală de genul „*pune apă şi amestecă”*.

Victoria nu prea ştia cum e o budincă „*pune apă şi amestecă*” dar îi era recunoscătoare lui Corey că se apucase de gătit.
-E foarte bună,are multă ciocolată.
-Am pus în plus,spuse Corey.Budinca vine în cutie,dar pun fulgi de ciocolată în timp ce fierbe,o bucată întreagă şi adaug şi nişte lapte,apoi amestec bine.E ca un fel de experiment ştiinţific.Uneori pun prea multă ciocolată,alteori prea mult lapte,dar o mâncăm întotdeauna,oricum ar arăta.
-Ai putea să faci un grafic,sugeră Victoria.Dacă masori cantitatea de ciocolată şi de lapte şi apoi notezi cifrele,ai putea până la urmă să faci o budincă perfectă de fiecare dată.Aş putea chiar să-ţi iau în considerare experienţa la şcoală.
-Grozav.Mai facem mâine una şi începem măsurătorile.
-Bineînţeles,spuse Victoria gândindu-se că după patru zile de luat masa cu bărbaţii Garrett,toate hainele îi vor fi strâmte ca rochia chinezească.
-Corey,e rândul tău la vase.Ty luă mâna Victoriei în timp ce se ridica de la masă.Eu o duc pe Miss Willoughby să admire asfinţitul.
Zâmbetul lui Corey dispăru de pe faţă şi-i aruncă lui taică-său o privire supărată.
-Soarele a apus de mult,tată.În spatele cuvintelor lui era dezamăgirea că tatăl lui a putut face o astfel de gafă în faţa divinei Miss Willoughby,profesoara lui de ştiinţe naturale,o femeie care ştia totul despre apusurile de soare,stele şi planete, o femeie care nu putea să nu observe că soarele apusese deja.
Ty citi mesajul din ochii fiului său,tare şi clar.Era o sursă constantă de uimire, pentru el,lipsa de încredere a lui Corey în capacitatea lui de a o curta şi o cuceri pe Miss Willoughby.
-Sunt sigur că găsim noi ceva interesant la care să ne uităm cât timp speli tu vasele.Tu doar vezi-ţi de ele şi când le termini,poţi să-ţi pui un film din alea, noi.Nu ştia ce să-i mai spună pentru a-şi asigura fiul că situaţia e sub control. Probabil că nu-l va convinge cu mai puţin de o verighetă.
O conduse pe Victoria afară pe verandă,după ce o împacheta într-una din jachetele lui,o haină de catifea reiată albastră,căptuşită.Evitase deliberat paltonul ei cafeniu,hotărând că aparţinuse mătuşii lui Charles,Sarah.Cerul nopţii era întunecat şi blând deasupra lor,plin cu mii de stele şi o lună mare,strălucitoare. Spre vest,luminile Talbotului împrăştiau o lumină difuză la orizont.
-E frumos locul acesta,spuse Victoria când ajunseră la capătul verandei şi rămaseră să privească peste păşune şi acareturile fermei.
-Ferma e destul de părăginită pe alocuri,dar încercăm s-o întreţinem şi s-o îmbunătăţim.Veni ai aproape de ea,arătând peste umărul ei.Vezi şoproanele acelea două din dreapta? Ea încuviinţă cu o mişcare din cap.La anu',eu şi cu

Corey o să le dărâmăm şi o să folosim cheresteaua ca să lărgim grajdul.Ne-am hotărât deja să folosim o parte din banii de pe următoarea serie de viţei ca să facem un acoperiş de tablă,pe urmă o să vopsim grajdul şi,casa.Sarcina lui Corey e să aleagă culoarea.Vrea ceva care după părerea lui e alb-crem.Nu c-aş fi împotrivă,dar arh îndoieli în legătură cu culoarea de dovleac la care se uita.
Dovleacul are o...o culoare drăguţă,intimă,se bâlbâi Victoria,foarte conştientă de răsuflarea de lângă urechea ei.Bărbatul acesta îi răvăşea mintea.Singura idee pe care o mai avea era aceea că aştepta să o sărute.Se putea întâmpla în orice clipă.
-Sunt cu totul de acord cu intimitatea,spuse el după o lungă tăcere,braţul lui ajungându-i în jurul umerilor.Victoria nu se putu abţine să nu-l privească.
Fără să-i dea vreun ultimatum,el îşi plecă gura şi o sărută-exact aşa cum se aştepta.Mişcându-se în braţele lui,îi întâmpină atingerea,uimită de cât de uşor se obişnuise să fie sărutată şi ţinută în braţe.De fiecare dată când erau aproape,
părea mai natural decât data trecută,de arcă în sfârşit,şi-ar fi găsit locul potrivit-În braţele lui Ty Garrett.Se gândi că era prostesc de sentimentală şi romantică,
într-un mod deloc demn pentru un om de ştiinţă,mai ales un Willoughby.Dar gura lui o făcea să creadă în lucruri pe care niciodată nu le-ar fi luat în considerare.Ty voia s-o sărute,doar.Nu voia să lase lucrurile s-o ia razna.Nu voia s-o forţeze peste ceea ce era ea dispusă să ofere.Odată ce venise să stea tot weekendul,era perfect încrezător n capacitatea li de a o seduce.Oricât de mult timp i-ar fi luat,mai devreme sau mai târziu tot avea să fie a lui.
Chiar şi Victoria era conştientă de asta.Ştiuse de când se hotărâse să vină,ştiuse cu fiecare metruce se apropia de casa lui.Deşi nu ştia cum,sau când,sau unde,
bănuia că experimentul fizic nu se poate petrece pe veranda din faţa unei case.Aşa că pe moment era liberă să se bucure de plăcerea sărutului,liniştită.
Cel puţin aşa crezu până când mâna lui îi alunecă sub haină şi se topi şi mai adânc în braţele lui.Deodată,avu o revelaţie încântătoare.Totul era posibil.O săruta cu pasiune,mulând-o pe trupul lui până când simţi fiecare plan şi unghi dur al corpului lui.Nici una din teoremele geometriei nu i se părea de prea mare folos în azul de faţă.Era incredibil; căldura şi duritatea lui,puterea copleşitoare şi tandreţea.Atingerea lui era reverenţioasă dar iscusită în a-i găsi vârfurile sânilor şi a stârni-o.Gemu şi se lipi de.el,făcându-l pe Ty să se blesteme că începuse ceva imposibil de continuat spre un sfârşit satisfăcător; nu pe veranda din faţă,cu fiul lui înăuntru şi temperatura de afară în continuă scădere.Îi descheie nasturii bluzei,pe sub haină,şi-i desfăcu sutienul.În tot acest timp continuă să-i administreze sărutări lungi,ameţitoare,menite s-o înveţe ritmul dragostei.
Jucându-se cu sânii ei,îşi lăsă limba să-i exploreze gura,până când începu să

înţeleagă că şi ea îl dorea,îl dorea într-adevăr.Un fior subit îi şerpui lent prin tot corpul la această revelaţie,excitându-l complet.Ea nu-l săruta,doar.Sunetele moi pe care le scotea şi înfiorarea trupului ei sub mâinile lui erau mai mult decât semnale.Erau ceea ce se numeşte,în tratatele de istorie,capitulare fără condiţii.
Îi murmură numele şi o strânse aproape,odihnindu-şi obrazul pe cârlionţii ei sălbatici.Inspiră adânc pentru a-şi încetini bătăile inimii,în timp ce durerea din vintre creştea.Ea se rezema de el neajutorată,cu degetele înfipte în reverele hainei lui,respirând iute şi adânc.Fără să vrea,îşi coborî capul şi o sărută din nou, şi din nou.Gura ei îi întâmpină sărutul cu lăcomia cercetătorului ştiinţific de a afla,de a şti cât mai multe despre subiectul studiului.Totuşi,se pare să subiectul era chiar ea însăşi.Singurul lucru pe care-l mai putea gândi Ty era că este imposibil să facă dragoste cu ea pe verandă şi că n-avea cum s-o ducă în dormitorul lui sau în camera pe care i-o dăduse,nu cu Corey în casă.Dar trebuia cumva să rezolve şi această problemă.Rupse sărutul şi-i luă mâna,îndreptându-se spre fânar.
-Vino,iubito.Nu era singurul cowboy care să cunoască multiplele întrebuinţări ale unui fînar,dar se-ndoia că le-ar cunoaşte şi Victoria,cu toate diplomele ei.
Dar nu conta.O duse pur şi simplu,acolo,! închise uşa şi-o trase înapoi în braţele sale.Primul ei sărut fu fierbinte,dulce,plin de dorinţă.Era singurul lucru de care avea nevoie ca să-i deschidă jacheta de catifea reiată şi să-şi prelingă palmele pe sinii ei.Plinătatea ei gingaşă în mâinile lui avea o dulceaţă de necrezut.Îşi deschise mai larg gura pentru a-şi adânci sărutul.Victoria era inundată de senzaţii.Nu ştiuse la ce să se aştepte cu sărutările lui,dar ceea ce i se întâmpla îi depăşea cu mult previziunile.Se simţea purtată,-parcă,de un torent fierbinte.
Mâinile lui erau pretutindeni,desfăcându-i hainele şi dezvelindu-i pielea,făcând apoi lucruri minunate cu pielea ei descoperită.Gura lui era pe sâni,pe gât şi pe abdomenul ei,şi printre sărutări îi spunea cât e de frumoasă,cât de mult o doreşte.Încerca disperată să menţină o aparenţă decentă,dar era imposibil cu hainele căzând una după alta.De fiecare dată când încerca să-şi menţină pudoarea,el făcea ceva care-i spunea că pudoarea e o tâmpenie.Era atât de bine să-l lase s-o atingă,s-o încânte şi s-o şocheze.Nu era nimic vinovat sau ascuns în felul în care Ty făcea dragoste.Era îndrăzneţ şi sigur,iar atingerea mâinilor ce-i mângâiau coapsele o făcu să geamă de dorinţă.Ba chiar să dorească mai mult.Se apăsă pe mâna lui şi nu-şi dori decât să fie goală pentru a-l putea simţi mai bine.În următoarele clipe,dorinţa nerostită îi fu îndeplinită.
Ty simţise răspunsul ei şi nevoia lui imperioasă.Cu o mişcare din umeri ieşi din haină şi o aruncă pe un balot de fin.Trăgând-o înapoi la el,începu să-i deschidă

cureaua subţire din piele,care-i susţinea pantalonii gri.Lumina lunii se revarsă în fînar printr-o fereastră şi-i întindea pe piele o sclipire argintie.
-Parcă te aştept de o viaţă.Îi descheie nasturele de la pantaloni şi o sărută pe colţul gurii.
-Sunt numai două,nu...poate trei săptămâni cel mult,sunt sigură.Sunt destul de sigură.Vocea îi era şovăitoare şi fără suflu.Îşi înălţă capul şi o privi.Ochii ei erau plini de prudenţă şi aşteptare; un veritabil război al emoţiilor.Renunţă să-i mai desfacă fermoarul dar în schimb îşi trase cămaşa.Cu puţin efort,o deschise dintr-o mişcare de sus până jos.
-Să faci dragoste cu cineva pentru prima dată,poate fi puţin stângaci,spuse desfăcându-şi catarama.
-Da,şopti ea,cu ochii ţintuiţi orudent în ochii lui.
-În fond,e unul din acele lucruri într-adevăr simple,dar incredibil de complicate, începu să-şi descheie pantalonii.
-Înţeleg,spuse ea,deşi mai mult ca sigur nu înţelegea.Vocea îi era o şoaptă slabă şi ochii i se lărgiră,fără a-i părăsi pe ai lui.
-M-am gândit la o sută de moduri diferite în care aş vrea să fac dragoste cu tine.
Cu dezinvoltură,îşi ridică fiecare picior şi-şi trase cizmele.
-Oh.Era în mod cert,cel mai lung comentariu pe care-l putea emite.
-Şi unul din lucrurile pe care mi le-am imaginat,erai tu,atingându-mă.
Nu mai putu să scoată nici măcar un „*oh*” şoptit după uluitoarea lui confesiune.
Avea ceva mai mult decât o idee vagă despre ce vorbea el şi-i trebui toată stăpânirea de sine pe care o mai avea pentru a nu-şi pleca privirea,nu înainte de a face ce-i cerea.
-Haide Victoria.Făcu un pas mai aproape,ieşind din blugii.Te rog.Şoapta lui se sfârşi pe buzele ei în timp ce-i lua mâna şi i-o aşeza pe pieptul lui.A trecut aşa mult timp şi te doresc îngrozitor de mult.Încet,mâinile lor alunecară împreună în jos pe pielea mătăsoasă,de-a lungul muşchilor tari ai pieptului şi abdomenului lui,până-şi închise degetele în jurul lui şi înţelese cu certitudine că la aşa ceva nu se aşteptase.Chiar era mult mai mult decât se aşteptase.
-Oh,spuse moale.Oh,Doamne...Se gândea că Ty Garrett era diferit,mult diferit de Charles.Întâi că era mai viguros,ceea ce presupunea că făcea posibile o grămadă de lucruri pe care le considerase neverosibile.Dar atingându-l pe Ty,aprecie pentru prima dată sensurile cuvântului „*avântat”*.Termenul,cu siguranţă nu fusese vizibil în viaţa ei sexuală cu Charles.Mai erau şi alte diferenţe,cele mai notabile fiind dimensiunile şi temperatura.Întregul corp al lui Ty radia căldură, iar partea care o atrăgea cel mai mult-şi pe care o atingea-nu făcea excepţie.

-Oh,Doamne,şopti din nou ameţită,mângâindu-l inconştient,excitarea trupului ei atingând valori incredibile.Ty trecuse de mult de faza „*Oh,Doamne*”.Bluza ei desfăcută îi lăsa sânii goi,apăsaţi pe pieptul lui.Incapabil să reziste,îşi înclină capul şi-şi deschise gura peste gura ei,absorbind-o,în timp ce-i desfăcea pantalonii şi-i ajută să alunece pe şolduri,pe podea.
O împinse uşor pe patul improvizat din baloţii de fân şi haine aruncate,fascinat de îndrăzneala crescândă a mângâierilor ei,dorind să fie peste ea,să fie în ea.
Când alunecă în ea,Victoria îi şopti numele şi-l grăbi înainte,surprinzându-l cu dulcele bun venit al trupului fierbinte.Era făcută să fie iubită şi o iubi temeinic, încet şi dulce,ducând-o la punctul culminant şi umplându-se el însuşi de plăcerea ei.Propria eliberare veni în toiul extazului ei,topindu-se împreună,alungând toate nopţile singuratice.

-Ţi-e frig? o întrebă câteva minute mai târziu,ţinând-o încă în braţe,acoperind-o cu sărutări tandre pe faţă.Îi îndepărtă câteva şuviţe cu palma şi-i sărută gura.
-Puţin.Vocea ei era sfioasă,dar mâinile îi explorau îndrăzneţe întinderea caldă a pieptului.E cel mai incredibil lucru ce mi s-a întâmplat vreodată.Nu ştiam că atunci când faci dragoste poţi să...să te implici atât de total.O sărută din nou.
-Pot să vin în camera ta mai târziu,după ce adoarme Corey? Nu căpătase destul din ea,nici pe departe.
-Da,şopti ea.Petrecură restul serii într-o atmosferă foarte liniştită,privind filmul ales de Corey-o poveste de aventuri în galaxie.Şedeau politicoşi dar distanţi,pe capetele opuse ale canapelei.În ceea ce-o privea,Victoria nu credea că ar putea sta la mai puţin de un metru de Ty,fără să-l atingă.Chiar şi aşa se temea că va găsi o modalitate să sară pe el.După această grozăvie,s-ar descurca să zăbovească,zăbovind,ar găsi un mod să-l mângâie,şi tot aşa,până îşi dovedi că devenise o adevărată destrăbălată.Suna minunat!
Îi aruncă o privire din capătul ei de canapea,peste castronul cu floricele şi ziarul de ieri,şi-l descoperi privind-o cu exact aceleaşi idei.El se uită la ceas.Ea la al ei,-şi începură să aştepte.,şi tot aşa printre dezastre iminente,revelaţii uimitoare şi isprăvi incredibile,până se termină urmărirea,planetele fură salvate şi justiţia servită.Durase o veşnicie.
-Cred că-i timpul s-o-ntinzi,băiete,îi spuse Ty lui Corey.Mâine avem o grămadă de treabă de făcut.
-Sigur,tată,spuse Corey fără un dram de protest,sculându-se de pe scaunul în care se foise în toate direcţiile,în timpul filmului.Să vă mai aduc nişte floricele?
-Nu,e-n regulă,ne descurcăm.

-Nişte apă minerală? Avem destulă în frigider.
-Victoria? întrebă Ty,întorcându-se spre ea să vadă dacă mai vrea apă minerală.
-Nu,mulţumesc,nu-i nevoie,îi asigură pe amândoi.
Ty se întoarse spre fiul său şi dădu din umeri.
-Cred că ne descurcăm,nu-i nevoie de nimic.Corey nu părea convins,dar se îndreptă spre uşă.
-Să ştiţi că nu trebuie să mergeţi şi voi la culcare dacă mă duc eu.Staţi liniştiţi.
Victoria roşi şi se întoarse spre Ty.El îşi ţinu firea şi-l privi pe Corey.
-Poate că o să ne mai uităm la un film,zise.Miss Willoughby n-are video acasă,aşa că sunt multe pe care nu le-a văzut.
-Grozav.Corey rânji până la urechi.Asta-i nemaipomenit.

CAPITOLUL 11

Ty se întoarse spre Victoria,zâmbind uşor.
-Împlineşte treisprezece ani luna viitoare.Bănuiesc că la vârsta asta,să urmăreşti un film cu o fată e tot ce poate fi mai oficial şi mai romantic la o întâlnire.Se dădea mai aproape cu fiecare cuvânt,punând deoparte castronul cu floricele şi lăsând ziarul să alunece pe podea,până când ajunseră să fie înghesuiţi amândoi în partea ei de canapea.Am şi restul filmelor din seria Războiul Stelelor,câteva Star Trek şi toată Indiana Jones.Corey a încercat să-şi facă o colecţie de filme ştiinţifico-fantastice,sau despre oameni de ştiinţă.Ce crezi?
Credea că Ty Garrett este minunat.Credea că nu mai văzuse vreodată ochi de un albastru atât de pur şi nici nu cunoscuse pe cineva atât de incredibil de senzual.O fascina.Sentimentele pe care i le stârnea erau fascinant de seducătoare.Voia mai mult din el.Credea că e îndrăgostită.
-Din cele cu stele,cred,spuse ea.Din prima serie.
-O.K.,zise el.Să-mi dai de ştire când vezi stelele.Se aplecă spre ea şi o sărută încet şi dulce.Victoria se întrebă curioasă,oare ce-ar fi inventat el,dacă-i cerea vreun film cu oameni de ştiinţă.Ea chiar văzu stele,auzi clopoţei şi simţi artificii explodându-i pe dinăuntru şi pe dinafară.Când deschise ochii,visa deja cu anticipaţie.
-Supravegherea nu funcţionează prea bine,nu-i aşa? spuse ea referindu-se la faptul că după cum îi promisese el,Corey şi Lacey ar fi trebuit să fie cu ochii pe ei.
-Funcţionează perfect,o asigură între săruăuri.Corey adoarme în juma de oră şi Lacey nu apare până mâine dimineaţă la şapte.
-Perfect,murmură ea aprobator.

O mai sărută o dată iute şi se duse să pună un alt film la video.Încorcându-se spre canapea îşi trase cămaşa şi-i descheie repede nasturii.Temperatura Victoriei crescu brusc.
-Nu vreau să scăpăm lucrurile din mână,spuse,dar nici nu vreau să pierdem o jumătate de oră din weekend,când am început aşa de bine.Mai ales că o putem petrece într-o mozoleală bună,de modă veche.Se aşeză lângă ea şi-o trase pe genunchi.
-Mozoleală? Ştia despre ce vorbeşte,dar era ceva ce nu făcuse niciodată.
Dumnezeu e martor totuşi,că nu făcuse înainte nici ce făcuseră în fânar,dar fusese uimitor de bine.
-Mda,spuse el,trăgând-o mai aproape,vorbind cu un accent tărăgănat,care i-ar ff făcut pe lingviştii institutului să pună mâna pe arme.Asta-i când ne sărutăm mult,dar numai în anumite zone.Depinde în ce fază suntem,în prima,a doua,sau a treia.Se înşelase.N-avea nici o idee despre ce-i vorbea.
-În felul ăsta nu scăpăm lucrurile din mână.La fel şi cât timp ai hainele pe tine.Dacă încep să-ţi cadă,nimic nu mă mai poate opri să vin la tine.Şi atunci pierdem..
-Pierdem?
-Sau câştigăm.Rânji.Depinde de unde priveşti lucrurile.
-Despre ce vorbeşti,exact?
-Ei bine,în cărţile pe care le-ai citit probabil nu-i zicea mozoleală.
-Nu-mi amintesc termenul pe care l-am folosit în studiul meu,deşi îmi pare familiar.E ceea ce fac adolescenţii în maşini,nu-i aşa?
-Da,şi când o fac adulţii în intimitatea casei,este denumit mai tehnic,
preludiu...Dar cum e de presupus că puştii din maşini nu ajung prea departe până adoarme Corey,cred că mozoleală este.termenul cel mai potrivit.Victoria râse,
înţelegând în cele din urmă.
-Ai citit prea multe comunicări ştiinţifice,îl ironiza ea.
-Doar comentariile profesorului,replică el şi rânjetul i se lăţi.Ea se cuibări mai aproape şi-i contura zâmbetul cu vârfurile degetelor.Ironia lui îi dispăru de pe buze şi ochii îi deveniră întunecaţi şi serioşi.
-A trecut mult timp de când am avut o femeie lângă mine,s-o ating,s-o iubesc şi să fac dragoste cu ea.Niciodată n-am avut pe cineva care să-mi facă ce mi-ai făcut tu în fânar.
-Am greşit cumva? întrebă,deodată nesigură.Se trase înapoi,dar el n-o lăsă să se îndepărteze prea mult.
-Nu iubito.Ai făcut totul cum trebuie.

Mai bine decât am avut parte vreodată.Poate tocmai asta m-a speriat puţin.
Victoria ştia ce vrea să spună el.Ce se întâmplase fusese minunat,mai mult decât minunat,şi dacă el-care era expertul-era îngrijorat,probabil că ar fi trebuit să fie şi ea.Jurase să nu mai permită vreunui bărbat să-i conducă viaţa,indiferent de cât de bune ar fi fost regulile sau cel care le făcea.Dar Ty avea ceva ce ea dorea, ceva nebănuit înainte de a face dragoste cu el.Avea acea apropiere magică, seducătoare,pe care o împărţiseră,şi dulceaţa care urmase.Îl dorea lângă ea,şi-l dorea mai mult decât era înţelept sau prudent.
-Cât mai e până mergem în dormitor? Ty se uită la ceas.
-Douăzeci de minute,plus sau minus câteva.Corey a avut o zi plină şi la vârsta lui emoţia te oboseşte mai mult decât orice.
-Dar la vârsta ta? îl tachina ea.
-La vârsta mea este exact pe dos.La vârsta mea emoţiate ţine treaz toată noaptea.
-Bine.Îşi trecu mâinile peste pieptul lui.Cu care din fazele alea,de care spuneai, începem?

Ziua Recunoştinţei începu cu un cer posomorât şi cu ninsoare,dar pe la amiază soarele străbătu printre nori,trimiţând mănunchiuri de raze în bucătăria familiei Garrett.Făceau să strălucească oale şi tigăi,luminau munţi de legume şi mirodenii şi scânteiau pe plăcintele cu cireşe şi dovleac de-abia scoase din cuptor.Victoria nu luase parte niciodată la un haos atât de bine organizat.Lacey o pusese la treabă,la tăiat carne,curăţat legume şi citit tare reţete,peste hărmălaia făcută de Corey,care aşezase nu numai masa festivă pentru prânz,dar şi masa în bucătărie pentru micuLdejun şi spălase vasele după prima masă a zilei.
Ty fu notabil de absent între mese,dar după prânz o scoase la o plimbare călare, asigurând-o că Lacey.şi Corey erau ocupaţi cu pregătirea meselor festive de Ziua Recunoştinţei.
-Va trebui să ne ocupăm de vase după aceea,dar măcar anul acesta am un ajutor,îi spuse,ţinând-o de mână în drumul spre grajd.Victoria era fericită să-i simtă mâna mare,înmănuşată,curpinzându-i mâna ei mult mai mică.
-Dacă te uiţi la tot ce s-a apucat să facă Lacey în bucătărie,se pare că vom spăla la vase toată noaptea.Râse spunând asta,dar era foarte aproape de adevăr.Lacey gătea cu fiecare lingură din casă.El îi atinse mâna mai tare şi-i zâmbi ironic.
-E perfect.Cea mai mare pasiune a mea din ultima vreme este să-mi petrec noaptea cu tine.Ea roşi uşor,dar nu-şi retrase mâna.Zâmbetul lui se lărgi şi,după un moment de tăcere încurcată,un zâmbet apăru şi pe gura ei.El avea dreptate şi ea ştia asta.

Doar după o noapte petrecută cu el,grozăvia asta devenise şi hobby-ul ei.
O trezise cu o oră înainte de ivirea zorilor,pentru a mai face o dată dragoste, înainte de a pleca în camera lui.Cuvintele pe care i le şoptise,de dragoste şi pasiune,de dorinţă şi de plăcere,îi arseseră inima.Rămăsese întinsă în pat după plecarea lui,întrebându-se ce făcuse şi încotro avea să ajungă.Se întrebă ce viitor ar putea avea împreună şi dacă-şi pierduse complet minţile.
Privi spre bărbatul înalt care mergea alături de ea.Din toate întrebările ei totuşi rezultaseră câteva răspunsuri surprinzătoare.Îi era de-ajuns că era cu el,dar,dacă ar fi sărutat-o s-ar fi predat din nou.
Lui Ty nu-i mai trebuia şi altă invitaţie,decât privirea din ochii ei,pentru a-şi pleca gura şi a o săruta/ Nu-i era de-ajuns niciodată.Cerul îi era martor,încercase azi-noapte să se mai potolească.Fusese reţinut la început,nevrând s-o ofenseze cu ce-ar putea face.Dar pe măsură ce ajungeau să-şi cunoască trupurile,avansase câte puţin pe tărâmul fanteziilor sexuale şi o găsise deschisă şi doritoare,uneori surprinsă,dar dornică să înveţe.Apoi ea îi şoptise ceva în ureche şi el îşi schimbă dintr-odată părerea despre cercetarea teoretică.Chiar dacă nu făcuse până atunci altceva decât „*mişcări de bază*”,ea realmente studiase sexul într-o manieră foarte ştiinţifică şi profundă.Totul fusese uimitor.Încă nu-i venea să creadă ce noroc a avut să se îndrăgostească,după ani de ceh'bat aproape perfect,de o femeie care ştia cum se fac lucrurile la care el nici nu visase.
Îşi termină sărutul şi-şi trecu mâinile prin inelele rebele ce-i cădeau peste umeri.Avea o piele delicioasă,iar părul lăsat liber îi încadra faţa delicată,cu ochii mari,căprui.
-Eşti frumoasă,Victoria.
-Şi tu eşti,îi şopti ea timid,privindu-l peste ochelari,printre genele lungi şi negre.
Ty habar n-avea ce putea răspunde un bărbat la un asemenea compliment,dar îi trecu prin minte,ca o străfulgerare,că ar trebui s-o ceară de soţie,chiar atunci, acolo,în faţa grajdului.Următorul lui gând fu acela că ar fi bine s-o ia mai încet.
Era foarte sigur de ce voia,dar nu dorea s-o sperie.Îi spusese o dată ce credea despre căsătorie.Era în afara oricărei discuţii,îi spusese.Desigur,la fel îi declarase şi despre sărutat şi sex dar asta n-o împiedicase să avanseze destul de mult în punctele cele mai fine ale acestor subiecte.Căsătoria era totuşi altceva.
Căsătoria ar fi fost o legătură de o viaţă cu un fermier şi cu un tată.Un om legat deja de pământ,de o grămadă de vaci şi de un copil special.Oricum o luai,era prea mult de cerut oricărei femei.În grajd înşeuă caii,murgul lui şi o iapă sură pentru Victoria.O urmărise tot timpul cum se însufleţise vorbind despre cum se distrase în bucătărie cu fiul lui şi cu Lacey.O vedea cum zâmbeşte sau cum îi

apare o privire serioasă în ochi de câte ori venea vorbea despre munca ei.Era frumoasă şi el era îndrăgostit din creştet până-n tălpi.
Deci fii atent,Ty,îşi spuse.Nu sări garduri prea multe.Trebuia s-o ia încet,fără grabă şi în nici un caz să nu-i ceară mâna până sâmbătă seara,cel mai devreme.
Astfel mai avea două zile în care o putea obişnui cu modul lui de gândire,două zile şi două nopţi.Cu braţul în jurul umerilor ei,scoase caii afară.
-Hai să facem o plimbare până la ferma lui Lacey.Are câteva lucruri pe care le-ai putea găsi interesante.O ajută să urce în şa,îi verifică scările şi-i dădu frîiele.
-Căţeluşii? întrebă ea.El chicoti.
-Lacey are o turmă de bizoni? Victoria ştia că n-ar trebui să fie surprinsă.O persoană care face dim sum purtând pinteni,este probabil capabilă de orice.
-Nu ştiu dacă cincizeci de animale înseamnă o turmă,dar cu bunăvoinţă o poţi numi şi aşa.Ea şi asociatul ei sunt furnizorii de carne ai unor restaurante de lux din Denver şi Boulder.
-Femeia asta e uimitoare.Victoria îşi îndemnă calul alături de Ty.
-Este într-adevăr,o aprobă el.Ne-a fost de mare ajutor când au murit ai mei,s-a ocupat de Corey şi de tot.
-Când s-a întâmplat asta?
-Acum cinci ani,la primăvară se fac şase.Se duceau la Denver şi au avut un accident pe autostradă.Au murit amândoi pe loc.
-Îmi pare rău.Dădu din cap,mulţumindu-i pentru compasiune.
-A fost greu pentru mine şi pentru Corey,dar poate a fost mai uşor pentru ei doi că s-au dus aşa,împreună.Lacey era prietena bună cu mama,aşa că într-un fel i-a luat locul pentru o vreme,până când eu şi cu Corey ne-am intrat în ritm.
Călăriră în tăcere următoarele câteva minute.Lumina soarelui pălea încet, ascunsă de norii cenuşii care acopereau cerul.
-A fost greu,spuse rupând liniştea dar cu privirea aţintită la orizont.Al naibii de greu,să pui ferma pe picioare.La început,n-am avut nici timp,nici chef de femei.
Când mi-a venit cheful,tot n-am avut timp,până ai apărut tu şi am început să-mi fac cât timp am putut.Victoria se întoarse în şa,fascinată de spusele lui.Sunau ca o declaraţie.El continuă tenace.
-Tu ai ceva într-adevăr special.Am ştiut din prima seară când te-am luat să mergem la dans şi aş vrea să ştii că eşti prima femeie pe care am adus-o să stea cu mine şi cu Corey.Eşti prima femeie cu care am făcut dragoste în propria mea casă.La dracu',râse el,eşti prima femeie cu care fac dragoste după atât de mult timp,că mă şi mir că m-am descurcat.
-Cred că ne-am descurcat destul de bine,se trezi Victoria spunând.

-Chiar grozav.O privi zâmbind,apoi îşi trase pălăria mai pe frunte.Era cowboy-ul american perfect,omul Vestului,stând cu graţie în şa,cu umeri largi şi faţa tineresc de frumoasă.Nu era sigură că se va obişnui vreodată cu asta,cu tinereţea lui.Ştia că era cu câţiva ani mai în vârsta decât ea,dar în cartea ei,tot ce era sub cincizeci de ani era.calificat drept tânăr.Sub patruzeci,era practic adolescent.
O fascina să-l privească,la fel cum îi plăcea să-l atingă.Descoperise o comoară noaptea trecută.Trupul lui era atât de sensibil la toate mângâierile ei.
Răspunsurile lui fuseseră atât de uşor de simţit şi de văzut.Fie că azea sau nu curaj,ea se îndrăgostise de el.

Cu toate discuţiile pe tema asta,Victoria nu văzuse de fapt niciodată un bizon,ca să nu mai vorbim de cincizeci la un loc.Erau mult mai mari decât crezuse,mai păroşi şi mai masivi.Arătau mai demni decât vitele,cu capetele lor imense,
spinări încordate şi ochi ca mărgelele.
-Să ai câteva mii de bizoni,sau câteva sute de mii bântuind pe câmpii,spuse Ty,şi-or să-ţi taie o potecă mai mare decât Sky Canyon.Omul alb a avut ceva de lucru până i-a exterminat.
-Şi aşa a putut subjuga indienii.Victoria îşi adăugă liniştită piesa ei în puzzle-ul conversaţiei,privind animalele majestuoase păscând iarba scurtă a preeriei.
Ty încuviinţă.
-Ar fi ca şi cum te-ai duce la Denver şi ai goli toate băcăniile,ai curăţa toate rafturile şi ai pune lacăt la uşi.Lumea ar începe să fie înfometată şi odată ce copiii încep să moară şi bătrânii să sufere,e clar,poţi să te duci şi să faci ce vrei cu restul.Ăsta a fost planul,chiar aici în Colorado.Uciderea bizonilor şi înfometarea indienilor.Stăteau tăcuţi călare,privind cum pasc bizonii.
Un exemplar bătrân,mai lăţos decât ceilalţi,fornăi cu zgomot şi-şi scuturăcapul,ridicând un nor de praf.
-Ar fi fantastic,nu-i aşa? spuse Victoria.Să vezi mii şi mii de bizoni făcându-şi drum spre Nord în Wyoming,protejaţi şi liberi.
-Călcând în picioare gardurile şi alungând vitele,care sunt ceea ce oamenii vor într-adevăr să mănânce,în ciuda celor câteva restaurante de lux ale lui Lacey.Îşi întoarse calul împrejur,expunându-şi calm opinia.
-Cred că trebuie să cădem de acord să suntem în dezacord în legătură cu teoria Buffalo Commons,spuse ea,încropind un zâmbet.Ty vorbise ca un fermier adevărat,ca un om născut şi crescut aproape de pământ şi de vite.
-Sunt cu totul pentru acorduri,spuse el şi un zâmbet uşor se întinse încet pe faţa lui.Mai ales cu tine.Cred că ar trebui să începi cu Lacey,va fi complet de partea

ta,dar numai dac-ar putea să deţină toate sălbăticiunile acelea şi să-i convingă pe oameni să mănânce carne de bizon de trei ori pe zi.
Victoria râse şi-şi întoarse şi ea calul,îndrep-tându-se spre casă împreună cu el.
-Unde a învăţat să facă un asemenea dim sum? Am avut odată un bucătar chinez,dar nu făcea găluşte la aburi la fel de fragede ca ale lui Lacey.
-Ea şi Walter au călătorit mult şi tot ce mâncau pe unde mergeau,Lacey învăţa să gătească.E fără doar şi poate cea mai tare bucătăreasă din patru comitate.E singura persoană pe care o cunosc care a călătorit poate cam tot cât tine.Victoria îl privi surprinsă.
-De ce n-a spus nimic despre asta data trecută? Când vă povesteam călătoriile mele? Ty îşi drese glasul şi-şi rearanjă pălăria înainte de a răspunde.
-Poate s-a gândit că drumurile tale au fost mai interesante,sau că tu eşti mai interesantă.
-Ei bine,foarte politicos din partea ei,dar dacă ştiam că avem ceva în comun aş fi simţit mai puţin că dau un examen ca să devin...Victoria se opri la timp,uimită de ce era să-i iasă din gură.Fusese cât pe ce să spună „*soţia ta*”.Să mă angajeze, sau aşa ceva,continuă cuminte.Ty îi sesiza ezitarea şi ghici ce era să spună.
Soţie.Dacă nici măcar nu putea pronunţa cuvântul,nu ştia cum va face s-o convingă.Din fericire,timpul era de partea lui.Dacă sâmbătă încă era prea devreme,putea aştepta o săptămâna,chiar două.Nu mai era mult până venea iarna,şi era hotărât s-o petreacă lângă Victoria.

CAPITOLUL 12

Petrecură o vineri şi o sâmbătă minunate,admirând asfinţitul şi iubindu-se la răsăritul soarelui,călărind şi ocupându-se de treburile fermei,furându-şi sărutări şi porţii generoase de afecţiune şi mâncând curcan.Lacey făcu benedict de curcan,clătite cu curcan,sandviciuri cu curcan,curcan â la King,şi curcan tetrazzini.Nu punea preţ,ieşi adevărul la iveală până la urmă,pe carnea de curcan congelată.În ciuda supradozei de carne de pasăre,Victoria îşi trăia zilele cele mai frumoase ale vieţii.În timpul celor câteva momente liniştite,singură fiind,
descoperi că îşi dorea ca vacanţa să nu mai ia sfârşit.Ferma Sky Canyon şi oamenii ei o înconjurau ca o familie,ea părând a fi piesa lipsă pentru completarea tabloului.Corey avea nevoie de o mamă iar Ty de o soţie.Mai important,începea să-şi dea seama că şi ea avea nevoie de ei.Nu toţi soţii erau ca Charles,care deşi nu fusese câţuşi de puţin un soţ rlu,cu siguranţă nu-i dăduse motive să-şi regrete statutul de femeie măritată.Spre deosebire de anii ei îngropaţi în praful bibliotecilor,viaţa la fermă avea un ritm pe care îl găsea

trepidant,mai ales când protagoniştii erau un băiat de doisprezece ani şi un bărbat la fel de energic.După zece ani în care mişcase doar ceşti de cafea şi tratate ştiinţifice,îi vedea pe cei doi-tată şi fiu-muncind cu baloţii de fân,cu vitele,cu caii,reparând garduri.Privind din braţele iubitului ei răsăritul soarelui peste preerie,se simţea mai aproape de paradis decât fusese vreodată.
Nu voia să sa termine şi în străfundul sufletului ştia că şi Ty simte la fel.

După-amiaza de sâmbătă era pe sfârşite când terminară ultimele treburi.Ty îl trimise pe Corey înăuntru s-o ajute pe Lacey cu cina.Victoria rămase cu Ty,
privindu-l de la poartă cum învârte lassoul în cercuri leneşe,ca să prindă un cal.În următorul moment,bucla frânghiei se strângea pe gâtul calului şi Ty apropie încet animalul vorbindu-i tot timpul liniştit şi scurtând frânghia.
-Încetişor,stai cuminte şi o să ne descurcăm de minune.Punem întâi şaua,să vezi c-o să-ţi placă.Vino încoace şi-o să vezi cum e.Se opri lângă cal şi-i strecură un căpăstru pe cap.Vorbindu-i încă domol,conduse calul pe lângă gard spre locul unde stătea Victoria şi-l legă de un ţăruş.
-Aş spune că arăţi destul de bine pentru o canalie ticăloasă,îi spuse calului.
Victoria îl aprobă în tăcere.Animalul era frumos,de culoarea fildeşului,cu câteva pete cafenii.Remarcabil,coama şi coada calului erau de aceeaşi culoare.Primise calul vineri de la bătrânul Harper,care era foarte nefericit de ultima lui achiziţie pe care nu reuşise să pună nici măcar o pătură,ca să nu mai vorbim de şa.Făcuse un troc perfect,dând o pereche de.ogari pentru cal.Ty fusese ultima speranţă a bătrânului după cum reieşise din conversaţia cu Harper despre "„*canalia ticăloasă*" şi-i convenea să capete măcar ogarii lui Ty şi n-avea nimic împotrivă să-i dea calului o şansă.
-Poate că n-ai putut să te-mpaci cu moş Harper,spuse Ty,plimbându-şi mâna peste gâtul calului.Nu pot spune că nu te înţeleg pentru această discriminare.
Victoria încercă,dar nu reuşi,să-şi înăbuşe râsul.Ty îi vobise mai devreme despre Harper şi după ce-l întâlnise,Victoria înţelesese de ce ţinuse Glen Frazer să fie însoţită de Ty la dans.Dacă ar fi' avut un câine,nici ea nu l-ar fi lăsat să se urce în camioneta lui Harper.Maşina lui era întruchiparea perfectă a cuvântului *„rablă*".
-Doamna râde de noi,Pistol,spuse Ty.Ge părere ai de chestia asta?
Calul necheză şi-i atinse braţul cu botul.
-Mda,spuse Ty,simulând o conversaţie cu animalul.Sunt de acord că e drăguţă,
dar asta nu-i un motiv să ne ia drept fraieri.Se întinse să ia o pătură de unde o pusese,pe gard şi o aşează uşor pe spatele lui Pistol.Calul sări în lături,dar frânghia nu-l lăsă să se îndepărteze.

-Stai aici,băiete,spuse Ty,trecându-şi mâna peste coama calului.Când sunt drăguţe,toată ideea este să fugi după ele,nu de ele.Te-aş putea învăţa câte ceva la subiectul ăsta.*Pistol* îşi roti ochii şi trase aer pe nări,iar Victoria râse tare.
Ty zâmbi şi continuă să-i vorbească despre deliciile alergatului după femei frumoase,şi mai ales după una anume,până când obrajii Victoriei se învăpăiară.
Aranja pătura pe spatele lui Pistol şi luă şaua care atârna pe gard.Victoria privi calul mişcându-se stânjenit de greutate şi spintecând aerul cu coada.
-N-ar trebui să-i spui astfel de lucruri,Ty,îl dojeni.
-De ce nu vorbeşti tu cu el,atunci? Poţi să-i spui cum te-am alergat tot ţinutul până te-am prins până la urmă în fânar.
Victoria râse din riou,în ciuda obrajilor aprinşi.
-Asta nu pot.l-ar spune lui Harper şi pe urmă o să vuiască tot oraşul.
Pentru prima oară de când prinsese calul,Ty rămase tăcut.Îi aruncă o privire scurtă,şi-şi văzu de treabă cu şaua.
-Oricum or să vorbească,îi spuse într-un sfârşit.Nu se întâmpla prea multe în Talbot fără să afle toată lumea.Nu părea prea fericit din cauza asta şi o făcu pe Victoria să se simtă stingherită-până când vorbi din nou.
-Eşti o femeie grozavă,Victoria,şi am sentimente puternice pentru tine,foarte puternice.N-aş vrea sa fac ceva care să te compromită pe tine sau...reputaţia ta.Vreau să zic,altceva decât am făcut deja,adăugă pripit.Apoi continuă şi mai pripit.Nu-mi pare rău de nimic din tot ce-a fost.Te-am avut aici cu mine şi asta mi-a dat satisfacţia şi pacea pe care un om-orice om-şi le doreşte în viaţa lui,în casă...în inimă.Ultimele cuvinte le spusese în timp ce strângea chingile şeii şi *Pistol* nechează.Victoria nu era sigură că a auzit bine,dar dacă chiar aşa spusese,
cowboy americanus vesticus era o specie mult mai romantică decât îşi imaginase.Se purta ca un îndrăgostit,ca un om care caută eternitatea alături de ea.Se întoarse spre ea şi veni un pas mai aproape.Ea se rezemă instinctiv de poartă,singurul gând în minte fiindu-i că el va veni foarte aproape şi-i va spune că o iubeşte.Decoperirea era nouă şi neaşteptată.Gândul la dragostea adevărată cu el îi deschise inima.Când el îşi strecură mâna după gâtul ei şi-şi lipi gura de a ei,încercă să-i spună cu sărutul ei ce simţea,cât de mult primise de la el,şi cât de mult voia să dea şi ea.Ty savura dulceaţa răspunsului,citind în el tot ce voia să audă.Ajunsese aproape,extrem de aproape de a-i cere mâna şi ea nu se retrăsese,
Caii şi femeile,se gândi el.Auzise alţi bărbaţi lăudându-se că se descurcă fără probleme cu ambele,dar pentru el nu contase până atunci decât iscusinţa cu animalele.Şi iată-l acum.Canalia ticăloasă,Pistol stătea cuminte ca o bucată de plăcintă lângă el,cu şaua pusă frumos pe spinare,iar femeia pe care o iubea se

topea în braţele lui ca mierea la soare într-o zi fierbinte.Viaţa,se gândi el,arăta bine.

Pe sâmbătă seara terminaseră de văzut toate isprăvile lui Indiana Jones,pe care Victoria cu greu îl putea categorisi drept om de ştiinţă,deşi îi dăduse note mari pentru curaj.Filmele nu figuraseră în topul preferinţelor lui Charles,dar Victoria îşi descoperi o adevărată pasiune pentru ele.Îi plăcea mai ales să le privească împreună cu Corey şi cu Ty.Lacey era hipnotizată la propriu de aiurelile astea,
sau cel puţin aşa spunea ea.Cinci minute din aventura cea mai sălbatică îi ajungeau ca să aţipească în fotoliu.
-Floricele? întrebă Corey,ridicând castronul spre canapea.
Ty şi Victoria luară fiecare câte un pumn,tocmai când suna telefonul.
-Răspund eu.Corey sări de pe scaun şi fugi în bucătărie.Nu pierdeţi partea asta,Miss Willoughby.E cea mai bună,partea cu şerpii.
Erau o mulţime de şerpi în filmele Indiana Jones,şi multe legende şi istorie.
Avusese discuţii minunate cu Corey după filme,făcând ceea ce făcea tatăl ei întotdeauna cu cărţile-legând informaţii,separând ficţiunea de realitate.Îi promisese să-i arate lui Corey imagini .ale Petrei,reşedinţa fictivă a Sfîntului Graal în film,dar în realitate un oraş în Iordania.Era încântată să-i vorbească desgre legendele Mesei Rotunde şi despre cercetarea arhelologică întreprinsă în Somerset,posibilul ţărm al lui Camelot.În film venise vorba despre Cruciade şi ajunseră cu discuţia în jurul lui Robin Hood,care părea că era alt film pe care-l puteau vedea.Educaţie,istorie,ştiinţă,literatură.Toate erau atât de relevante cu privire la viaţa pe planetă încât Victoria se întrebă cum puteau elevii întreba „*De ce trebuie să învăţăm toate acestea?*”.Ei nu i se permiseseră niciodată astfel de comentarii şi era recunoscătoare,
-Tată? Corey apăru în uşă bucătăriei cu receptorul acoperit cu palma.E pentru tine.E domnul Frazer,directorul.Ty oftă şi se ridică de pe canapea.
-Tată,spune Corey ţinând încă strâns receptorul,să ştii că n-am făcut nimic rău.Ezită,reflectând un moment şi apoi adăugă.Sunt destul de sigur.Ty îi ciufuli părul în timp ce lua receptorul.
-Glen? Ty la telefon.Care-i treaba? Atenţia Victoriei era concentrată la film,până-şi auzi numele.
-Miss Willoughby? Da,Victoria este aici...Hmm...Da,înţeleg...Sigur,stai puţin.Ty se întoarse spre ea,cu palma pe receptor.Se pare că e cineva care întreabă de tine prin tot oraşul.Unii au devenit îngrijoraţi că nu eşti acasă de câteva zile.Probabil că bârfa nu s-a răspândit aşa de repede ca de obicei,dar acum or să afle că,ai fost

aici cu noi.Omul e acasă la Glen şi se comportă foarte oficial şi se pare că-ţi cunoaşte activitatea.
-Cine e? întrebă ea,mai mult curioasă decât alarmată.Ty ridică iar receptorul la ureche.
-Cum îl cheamă,Glen? Aşteptă un moment,şi-l umflă râsul.Când se potoli,îi spuse: Jeremy Geoffrey-John James al Treilea.Victoria sări în picioare.
-J.J.În Talbot? Ty văzu surpriza şi încântarea de pe faţa ei şi apoi înţelese deodată.Jeremy Geoffrey-John James al Treilea fusese secretarul ei personal.
Victoria avusese angajat,pentru munca de secretariat,un bărbat.Descoperirea era deconcertantă şi ciudată.Nu întâlnise vreodată o secretară-bărbat.Nici măcar nu auzise de aşa ceva.Glen îi spunea ceva şi Ty se sili să-şi întoarcă atenţia la director.Nu-i plăcea ce auzea în legătură cu domnul James care insista s-o vadă pe Victoria şi că,dacă ea s-ar duce acasă,ar întâlni-o acolo.Ty făcu repede nişte conexiuni: se înserase bine şi cel mai apropiat hotel era la peste o oră şi jumătate de mers cu maşina şi,luând în considerare încântarea de pe faţa Victoriei,nu era exclus să-i ceară acestui Jeremy Geoffrey-John să petreacă noaptea în casa ei.
Ty nu era gelos.Asta-i foarte clar.N-avea nici un motiv să fie gelos.Era evident că Victoria era îndrăgostită de el,chiar dacă nu reieşise din cuvintele rostite tare.Dar la noapte avea de gând să-şi facă propunerea şi nu intenţiona să piardă şansa aceasta din cauza unui fost angajat al ei care nimerise în oraş venind de cine ştie unde,cine ştie de ce.
-Trimite-l aici,Glen.N-are cum să se rătăcească.Vom fi bucuroşi să-l găzduim, dacă nu are alte planuri.De unde atâta noroc.Ty îşi ascunse dezamăgirea şi continuă să-l asculte pe Glen Frazer.
-Sigur...Sigur.Îi întinse receptorul Victoriei.Vrea să-ţi vorbească.Peste cinci minute Corey făcea ordine în camera de zi,Lacey şi Victoria schimbau lenjeria de pe patul lui Ty-Ty avea să doarmă cu Corey şi-i dădea lui J.J.dormitorul lui-iar Ty se întreba cum dracu să-şi mai facă el cererea în căsătorie .În mijlocul invaziei.O persoană nu însemna o invazie,desigur,.dar la ferma urma să vină mai mult de o persoană.Jeremy Geoffrey-John James al Treilea va aduce cu el amintirea trecutului.Trecutul nobil,îşi zise Ty.Un trecut plin de bogăţie,servitori şi călătorii în jurul lumii,proprietăţi vaste în Kent,secretari particulari,haine gen „*jos mâinile*” şi strălucire plictisitoare.
Nu era îngrijorat,îşi spuse.N-avea nici un rost să fie îngrijorat.Victoria îi spusese că-i place mai mult noua ei viaţă.Îi plăcea independenţa,şi n-ar fi pierdut-o măritându-se cu el.El îşi dorea o femeie independentă.Cât despre secretar,n-avea nici un rost să-şi facă probleme: Cum poate arăta un secretar? îi veni în minte

cuvântul „*aschimodie*”.J.J.era probabil subnutrit şi pe jumătate orb,cocoşat şi istovit,chel şi timid.Venea probabil pentru a-i cere ajutorul Victoriei,poate chiar bani.Probabil că nu se descurcase prea bine de când îşi pierduse slujba.
Victoria,suflet bun cum era,simţea probabil responsabilitate pentru fostul angajat.Adevărul era,totuşi,că exista prea puţină cerere pentru secretari-bărbaţi în Talbot.Omul va trebui să-şi găsească de lucru pe alte meleaguri mai însetate de ştiinţă.Ty se simţi mai bine odată ce stabilise toate acestea şi continuă să se simtă bine exact până la sosirea lui J.J.James.Secretarul şi Victoria se îmbrăţişară căldurosJa uşa din faţă,în timp ce Ty,Corey,şi Lacey priveau din mijlocul camerei,unde se adunaseră cu toţii la auzul bătăii în uşă.
„*Pe jumătate orb*” fusese singurul lucru ghicit corect de Ty.Ochelarii bărbatului erau remarcabil de groşi.Aşa era şi părul lui,des şi tuns îngrijit,având aceeaşi nuanţă cu părul Victoriei.În mod cert nu era subnutrit.Muşchii atletici dădeau corpului lui o graţie uşoară,iar hainele pe care le purta defineau acea graţie drept eleganţă.Cât despre adjectivele cocoşat,istovit şi timid,Ty le înlocui repede cu: arogant,inteligent şi îndrăzneţ-gândindu-se că ar trebui să-i ceară să o elibereze pe Victoria din îmbrăţişarea prelungită,plină de afecţiune sau să suporte consecinţele.
-Tată? Corey îl înghionti cu cotul,sugerându-i tăcut să întreprindă ceva înainte ca J.J.James să fugă cu profesoara lui.
-Mda,Ty,spuse Lacey.Era vizibil de aceeaşi părere cu Corey,dar în plus în vocea ei răzbătea o notă de urgenţă,conştientă de ce se putea întâmpla când o femeie şi un bărbat stau lipiţi prea mult timp.Ty recepţiona ambele mesaje,tare şi clar,şi reacţiona cu ceeaA ce-şi închipuia el că e acţiunea cea mai potrivită.Îşi drese glasul.Corey slobozi un oftat dezamăgit şi-şi îngropa faţa în palme.Lacey pufni.
Ty nu ştia ce-ar mai putea face.O iubea pe Victoria,dar ea nu-i aparţinea.N-avea nici un drept să-i spună cu cine are voie să se îmbrăţişeze şi cu cine nu: în nici un caz nu avea dreptul să-i cenzureze entuziasmul revederii.Cel mai reuşit cuplu pe care-l văzuse fusese al părinţilor lui,doi oameni care se acceptau unul pe celălalt aşa cum erau,cu părţile lor bune sau rele.Dacă Victoria era fericită să-şi revadă vechiul secretar,care nu era „*învechit*” deloc,atunci trebuia să-i accepte fericirea şi să nu-şi închipuie că înseamnă că el reprezintă acum mai puţin pentru ea.Logic şi motivat,aşa gândeşte un bărbat.
-Domnul James? Păşi înainte cu mâna întinsă,foarte ilogic şi dintr-un singur motiv.Eu sunt Ty Garrett.Îmbrăţişarea se sfârşi într-o secundă,urmată de prezentări,strângeri de mână şi zâmbete.Cam forţate,totuşi.
-Am venit s-o iau înapoi,spuse J.J.după ce se aşezară toţi în living,cu cafeaua în

faţă şi prăjiturele servite graţios de Lacey.*Institutul Willoughby* se zbate pentru supravieţuire şi,sincer vă spun,comitetul director şi cu mine credem că doar Willoughby îl poate salva.Ştim cu toţii cât poate fi Neville de ticălos,şi se pare că a cam ajuns la fundul sacului.Vrea să pună mâna pe tot ce-a mai rămas de la Charles şi să termine cu institutul.Munca de-o viaţă a tatălui său,vă puteţi imagina.Ty ştia suficient despre ticălosul de Neville,fiul cel mai vârstnic al lui Charles pentru a-şi imagina cu uşurinţă scenariul lui JJ.Ce nu ştia era cât de mult conta pentru Victoria.Nu era mult de aşteptat şi avea să vadă.

-Nu trebuie lăsat,spuse ea,vocea răsunând de convingere.Institutul a fost cadoul lui Charles pentru generaţiile viitoare.Şi-a dedicat ultimii zece ani din viaţă întemeierii unui Joc adecvat cercetării independente şi...oh,J.J.Întinse deodată mâna şi-i apucă braţul secretarului.Spune-mi ce se întâmpla cu bursele Charles Edward Willoughby al Patrulea? Au fost decernate anul acesta?

La clătinarea din cap a lui J.J.,Victoria îşi retrase mâna şi rămase pe gânduri un moment,Când vorbi,un ton mânios îi colora cuvintele.

-Că m-au aruncat afară fără un cent,este una.Am învăţat să trăiesc destul de confortabil.Dar am deja cea mai bună educaţie care se poate obţine cu bani,aşa că nu-mi mai trebuie nimic.Dar faptul că Neville îi privează pe tinerii care-şi aşteaptă bursele Charles Edward Willoughby al Patrulea de şansa aceleiaşi educaţii este revoltător.Ty rămase tăcut,urmărind cum evoluează atmosfera,de la încântare,trecând prin curiozitate,îngrijorare şi ajungând la revoltă.Observa zâmbetul satisfăcut de pe faţa lui J.J.,dorinţa de dreptate din ochii Victoriei şi se hotărî să intervină.

-Ei,ia staţi un pic.N-avea de gând să piardă ocazia de a-şi face propunerea din cauza unui secretar supercultivat.Mi se pare că toată treaba e mult mai complicată decât pare.Dacă institutul are un comitet director,n-ar fi cazul ca ei să se ocupe de toată afacerea asta cu bursele?

-În circumstanţe normale,răspunse J.J.şi Victoria încuviinţă.Dar...

-Dar eu sunt cofondatoarea institutului,întrerupse Victoria.Am lucrat împreună cu Charles,şi pentru că numele meu este încă Willoughby,sunt pusă într-o poziţie publică unică,de care nu beneficiază nici unul din ceilalţi membri ai comitetului director.Victoria Willoughby,luptând pentru supravieţuirea Institutului Willoughby sună complet diferit faţă de un grup de persoane neînrudite care încearcă să salveze visul altcuiva.Eu sunt visul.

-Ai o responsabilitate,întări imediat J.J.,şi Ty îl detestă şi mai mult decât atunci când o îmbrăţişase pe Victoria la uşă.Cât despre partea cu numele ei încă Willoughby,la dracu,tocmai asta încerca el să schimbe.

-Numele meu este pe lista fondatorilor,continuă ea.
-Tu eşti singura care poate salva institutul şi bursele,repetă J.J.Altfel Neville ia totul.Nevill şi Wickham.
-Oh,Doamne,murmură Victoria.Ty încerca acelaşi sentiment din seara dansului, când vedea cum,oricât s-ar fi străduit,nu poate să mai danseze o dată cu ea.În seara asta miza era mult mai mare decât un dans şi cel puţin încă două persoane din începere păreau să ştie asta.Corey nu spusese nici o vorbă,iar Lacey avea aerul că totul s-a terminat.
-Tu ce câştigi din chestia asta? întrebă bătrâna cu fancheţea ei atât de caracteristică.
-Reputaţia mea,doamnă,replică J.J.fără nici o ezitare.Sunt strâns legat de *Institutul Willoughby*,încă de când era un proiect.Să-l văd prăbuşindu-se fără a fi făcut tot ce mi-a stat în putere să-l salvez ar fi o gravă încălcare a datoriei mele.
-Ca să nu mai vorbim de drumul cel mai scurt spre şomaj,adăugă Lacey muşcător.J.J.avu decenţa să pară ofensat.
-Permiteţi-mi sa vă asigur,doamnă Kidder,că bunăstarea mea este mult mai puţin primejduită decât cea a institutului.Dacă Neville câştigă,eu voi fi oricând capabil să-mi găsesc o slujbă adecvată,exact din cauza gradului de loialitate pe care-l demonstrez acum.Pentru un secretar loialitatea este totul.Făcu o pauză şi se întoarse spre Victoria.La fel cum este pentru o soţie.
Charles este mort.Ty gândi cuvintele cu atâta putere,încât la început crezu că le-a spus tare.Când îşi dădu seama că n-o făcuse,crezu că poate era mai bine,doar pentru a le aminti tuturor.Charles murise.Victoria avea o nouă viaţă.Se uită la ea.Avea faţa preocupată şi serioasă.Fără îndoială,analiza cuvintele lui J.J.
-Ce propui? îşi întrebă secretarul.
J.J.avea răspunsul pregătit şi intuindu-l,Ty simţi că soarta lui era pecetluită.
-Vino înapoi la Londra.Comitetul director este gata să te repună în drepturi şi să lupte alături de tine să-ţi recuperezi moştenirea,dacă îl ajuţi să-l învingă pe Neville.Este singura şansă de supravieţuire a *Institutului Willoughby*.Faptul că fondatoarea în viaţă a institutului se ocupă în străinătate de cu totul altceva ar avea o lumină nefavorabilă în instanţă.Neville profită de situaţia slujbei tale modeste.Măcar dacă ai fi ocupat o poziţie la o universitate,mai puteai fi considerată o entitate viabilă.Dar,draga mea,să predai la copii mici în mijlocul pustietăţii ăsteia nu poate aduce nimic bun reputaţiei tale.
Ty era ofensat definitiv şi se străduia să n-o arate.Poate că Talbot nu este Londra,dar...ei bine,nu încape nici o îndoială.Talbot nu este Londra,iar elevii de-a şaptea nu sunt studenţi de universitate.

-Sunt atât de drăguţi,ştii,copiii mici,spuse Victoria,arătând mult ca în prima seară când o întâlnise.Cumva pierdută,cumva copleşită.
-Te cunosc,Victoria,spuse J.J.Loialitatea şj responsabilitatea sunt prima şi a doua ta natură,întotdeauna procedezi corect.Tăcerea coborî în cameră ca un nor întunecat de ploaie,apăsându-i pe toţi.Corey fu cel care vorbi până la urmă.
-Ne părăsiţi,Miss Willoughby? Victoria se uită la J.J.
-Am şi aici responsabilităţi.
-Aş fi ultimul care subestimează binele pe care-l faci şcolii din Talbot,spuse J.J.,dar ea nu se va prăbuşi şi nici nu va pieri fără tine.Institutul în schimb,poate o va face.La şcoală poţi fi uşor înlocuită de alt profesor.Pentru institut,eşti de neînlocuit.Ty se ridică brusc,ajungând la limită.
-Victoria,poţi să vii în bucătărie? Te rog.O auzi pe Lacey slobozind un oftat de uşurare,pe care-l crezu rău plasat.Nu ştia ce-avea să-i spună,dar,Dumnezeule, trebuia să-i spună ceva sau avea s-o piardă.Îi luă mâna când ea se ridică şi plecară împreună.În bucătărie ea se aruncă imediat în braţele lui,strângându-l de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.Ty o îndepărtă puţin şi-i adăposti capul pe umărul lui.
-Vrei să-i spun să plece,iubito? Ştia că risca,oferindu-se să se lupte în locul ei,şi nu fu surprins când ea îşi scutură capul.Era întristat,dar nu şi surprins.Voia să se lupte în locul ei,s-o elibereze de orice greutate.Dar ştia că acesta ar fi modul cel mai eficace de a o pierde,mai eficace decât dacă făcea ce vroia J.J.
-Trebuie să mă duc,murmură la pieptul lui.
-Nu,nu trebuie,spuse el imediat cu vocea la fel de fermă pe cât îi era convingerea.S-au descurcat fără tine până acum,pot s-o facă şi de-acum încolo.
-Până se prăbuşeşte totul,adăugă ea,ridicând capul să-l privească.Doresc ceva mai bun pentru institut şi mai ales pentru studenţii care au muncit atât de mult pentru burse.Şi,bănuiesc,doresc asta şi pentru Charles.
-Charles e mort.Fusese pe punctul de a-i mai spune asta de vreo zece ori,dar se abţinuse.
-Nu atât timp cât Institutul Willoughby îi continuă opera.
„*Cel mai bun motiv s-o laşi baltă*”,segândi Ty.
-Dar Neville nu are nici un drept? N-ar trebui să decidă el ce se întâmpla cu institutul?
-Nu înţelegi.Este mai mult decât institutul şi bursele.Este o comoară de cunoştinţe în care eu şi Charles am crezut.Şi eu încă mai cred.Se agăţă de el,cu capul lipit de pieptul lui,dar o simţea cum alunecă,la mii de mile depărtare.
Simţea trupul ei în fiecare fibră.

-Nu vreau să pleci,spuse răguşit.Nu îndrăznea să-i ceară să nu plece.Era o femeie matură şi dacă făcuse dragoste cu ea de câteva ori nu însemna că are vreun drept asupra ei.Dacă era să rămână,trebuia s-o facă din propria ei voinţă.
-Trebuie să plec,Ty.Am obligaţii de îndeplinit.Mai presus de orice,Ty ştia că ea este o femeie de cuvânt.Avea îndatoriri şi în Talbot,dar cele din Londra erau mai vechi,mai puternice.Pierduse.O ştia,în adâncul inimii lui.O ţinu în braţe cât de mult putu şi,mai târziu,noaptea,se duse în camera ei şi o iubi,o ultimă dată.
Când veni dimineaţa,o privi cum pleacă însoţită de Jeremy Geoffrey-John James III.
-Curaj,băiete,îi spuse lui Corey care arăta trist şi abandonat.
-Poate că data viitoare,băiete,îi spuse Lacey lui Ty,bătându-l pe braţ în timp ce se îndrepta spre casa ei.Corey o urmă,lăsându-l pe Ty singur pe veranda din faţă.
Iarna era gata să vină.Oftă şi-şi înfundă mâinile în buzunarele hainei, privind,încă,drumul.Plecase,şi nu se va mai întoarce.După mintea lui,ştia că ar fi fost un miracol ca Victoria Miranda Elizabeth Willoughby să se mai arate vreodată în Talbot,Colorado.Numai un nebun ar crede că un miracol se poate întâmpla de două ori.

CAPITOLUL 13

Londra era împodobită regeşte pentru sărbătoarea Crăciunului,atât de romantic, dickensian,atât de incredibil de singuratic.Ningea iar,o zăpadă umedă,cenuşie,pe care toate fleacurile strălucitoare şi beteăia nu o puteau acoperi.
Victoria îşi aranja un teanc de coli cu antetul C.E.W.IV şi întinse mâna după un stilou C.E.W.SV aflat pe un suport din lemn de mâhon sculptat de mână inscripţionat C.E.W.IV.Se înşelase în legătură cu frontispiciul institutului.Numele ei nu era pe el.Numele ei nu era pe nimic,cu excepţia paginii a treia a Anuarului Institutului Willoughby.Pagina a treia.Se pare că Charles întreprinsese câteva schimbări de care uitase să-i spună înainte de a muri.
Era la Londra de o lună şi încă se lupta pentru salvarea burselor C.E.W.IV. Moştenirea ei modestă era ultima pe lista de priorităţi a conducerii institutului, neavând farmecul şi aura de autenticitate a unei burse acordate în mod public.Toată lumea era interesată de bunăstarea şi viitorul ei,cel puţin atât timp cât lucra cu ei împotriva lui Neville.Dar chiar şi ea trebuia să consimtă,era sigur,că strădania de a pune mâna pe toată plăcinta Willoughby avea mai mult sens decât să încerce să extragă o feliuţă de care n-ar beneficia nimeni în afara ei.Nu era săracă lipită şi simţea într-adevăr că binele mai mare ar fi venit de la păstrarea institutului intact.Sau cel puţin aşa simţise la început.

Venea la lucru în fiecare dimineaţă,trecând prin poarta Institutului Willoughby şi ajungând într-un birou marcat C.E.W.IV.Petrecea toată ziua cu portretul lui C.E.W.IV holbându-se la ea de pe perete,cu obrajii scofîlciţi şi părul rar,şi se hotărâse că fusese în fond un bărbat grozav de neatrăgător,ideea şocând-o, bineînţeles,şi făcând-o să muncească mai intens pentru a nu mai avea timp să se gândească la prostii.Fusese o capacitate.Afirmase el însuşi acest lucru de sute de ori.Dac-ar fi mai avut vreun dubiu,nu trebuia decât să arunce o privire spre pereţii încărcaţi de premii,menţiuni,et caetera,et caetera.

Camera îi aminti mult de casă.Şi ea îşi acoperise întotdeuana pereţii cu dovezile tangibile ale inteligenţei ei.Acum toate acestea i se păreau cam prosteşti.

Charles fusese fumător,şi pe biroul lui era o scrumieră C.E.W.IV şi o cutie de chibrituri C.E.W.IV,litere de aur pe un fond verde-vânătoresc.Culorile Willoughby.Ty Garrett nu fuma.

Victoria închise jrchii şi-şi lăsă bărbia în palmă,sprijinindu-şi cotul pe birou şi alunecând visătoare în amintiri.Astfel de alunecări ale minţii se petreceau-de cel puţin douăzeci .de ori pe zi şi renunţase să le mai numere noaptea.

Ty avea cekmai orbitor zâmbet.Buzele lui erau atât de ferme,sărutul lui atât de tandru.Îi iubea gustul.Îi simţea lipsa.Îi era dcâr de el,şi cu cât îi era dor mai tare,cu atât se îndoia mai mult de necesitatea prezenţei ei la Londra.

Ceruse o perioadă de întrerupere la slujba ei din Talbot.Conducerea şcolii i-p acordase,dar nu-i oferise nici o garanţie,dată fiind lipsa ei de vechime în acel post.Lucrase acolo doar trei luni şi apoi ceruse trei săptămâni libere.Adunate cu cele două săptămâni ale vacanţei de Crăciun,spera să-i fie suficiente pentru a-şi termina munca la Londra şi să se întoarcă în Colorado în ianuarie.Realitatea o izbise la scurt timp după sosire.Salvarea Institutului Willoughby nu era o muncă de cinci săptămâni; era o muncă de o viaţă.O viaţă de frunzărit hârtii şi pliante C.E.W.IV.O viaţă de luptat cu Neville.O viaţă de iniţiale şi cifre romane.Nu ştia dacă este dispusă la aşa ceva.Nu credea chiar deloc că este dispusă.

Deschise ochii şi-şi lăsă privirea pe lucrarea în curs,bursa C.E.W.IV numărul trei.Oare ce Dumnezeu,se întrebă ea,făcea educaţia lui William Scott Fitzgerald mai importantă de'cât cea a lui Corey Garrett? William Scott urma să fie al treilea beneficiar al bursei rîvnite şi Victoria petrecuse două săptămâni storcând bani de la conducere,din instanţă şi de la Neville-numai pentru ca William Scott să-i poată mulţumi lui Charles Edward Willoughby IV pentru o educaţie superioară.Şi în timp ce ea se zbătea pentru o persoană necunoscută,Corey Allen Garrett primea probabil o educaţie ştiinţifică de mâna a treia de la vreun profesor suplinitor care ignora probabil toate instrucţiunile şi notiţele lăsate de

Victoria.Charles,fir-ar să fie,reuşise să-i domine viaţa chiar mai mult mort decât viu.Îşi trântise numele peste tot,de la creioane şi covoare la trei fii şi o nevastă,şi încă nu era destul.Trebuise să plece şi să-şi lase afacerile într-o asemenea încîlceală,că o mână de avocaţi ar fi putut să-şi facă o întreagă carieră din a i le descurca,iar anumite persoane-mai exact ea şi Neville-puteau să-şi petreacă restul vieţii luptându-se,cu numele lui viu în minte şi pe vârful limbii.
Se lăsă greu pe birou,ascunzându-şi faţa în braţe.Dacă rămânea în Londra şi făcea ceea ce i se cerea să facă,o aştepta o viaţă întreagă de hârtii prăfuite,cărţi vechi şi război cu Neville.Fusese atât de uşor să fie ignorată şi dată la o parte când toată lumea considerase că Neville este singurul moştenitor de drept,îi veni o idee,o idee care stătuse ascunsă în străfundul minţii de multe zile,crescând din ce în ce mai mult pe măsură ce se apropiau sărbătorile,pe care nu voia să şi le petreacă singură,doar în compania lui J.J.şi a câtorva bătrâni,foarte bătrâni prieteni-prietenii ei şi-ai lui Charles.
-Victoria.Interfonul bâzâi şi se auzi vocea lui J.J.În difuzor.Nu uita.Plecăm la Spencers într-o oră să ne întâlnim cu Gerald GTdner şi Lord Wakefield.
Biroul căzu din nou în tăcere; J.J.nu aştepta niciodată un răspuns în afara cazului când punea o întrebare.După un moment,Victoria îl sună.
-Îmi pare rău,J.J.,dar n-o să pot veni la Spencers azi.Se lăsă din nou tăcerea şi dură mai mult.Victoria aproape îl putea auzi pe J.J.gândind în cealaltă cameră.
-Scuză-mă,Victoria,replică finalmente prin interfon,te simţi rău?
Apăsă pe butonul ei şi-i spuse „nu”,lăsându-şi degetele să alunece peste suportul de sugativă verde-vânătoresc C.E.W.IV.
-Nu ţi-e rău? întrebă el din nou după un moment.
-Nu.Nu trecu un minut şi uşa biroului se deschise şi J.J.Îşi băgă capul înăuntru.
-Avem necazuri? Puţin serioase,serioase sau foarte serioase?
-Foarte,foarte serioase,răspunse ea,privindu-l peste întinderea verde-vânătorească a covorului.E vorba despre eseul lui Fitzgerald? M-am gândit că a fost un pic impertinent din partea lui să atace ecologia păşunilor,specialitatea ta.
-Nu,spuse ea.Eseul lui Fitzgerald este foarte bun,dar nu cred că-l va face să primească o bursă *Charles Edward Willoughby al Patrulea* anul acesta,pentru că nu cred că va mai fi vreuna disponibilă.J.J.rânji.
-Iar te subestimezi,Victoria.După ce o să stai de vorbă cu Wakefield,o să avem încă două,poate trei burse,şi un aliat puternic împotriva lui Neville.Vei şti tu cum să-l convingi.
-Nu,J.J.Bursele s-au dus,s-au terminat,şi la fel şi *Institutul Willoughby*.

J.J.Îşi ridică întrebător o sprânceană.
-Gata,s-a terminat totul.
-Gata?
-Neville este moştenitorul.Neville poate să ia totul,spuse ea,vorbind cât de poate de simplu.J.J.se grăbi să o contrazică.
-Charles nu a vrut niciodată să...
-Charles a murit,îl întrerupse Victoria,expunând încă o dată cazul concis.Charles murise.Dacă ar fi vrut ca lucrurile să meargă altfel decât mergeau,ar fi trebuit să fie mai grijuliu,mai precis în testamentul lui.Dacă ar fi vrut ca ea să-şi petreacă restul vieţii având grijă de numele lui,trebuia să se fi ocupat mai bine de ea.
Dar nu se ocupase,şi ea fusese silită să înceapă o altă viaţă,.o viaţă pe care o voia înapoi.
-Vrei să-mi rezervi un bilet de avion,J.J.?
-Mai bine nu,răspunse el cinstit.Cred că ar trebui să stăm puţin de vorbă.
-Iar eu cred că ar trebui să mă întorc acasă.Acasă,la preerie şi la bărbatul pe care-l iubea.

Talbot nu se schimbase mult în cinci săptămâni.Victoria se gândi că tot aşa ar fi fost şi dac-ar fi lipsit cinci ani.Era zăpadă mai multă decât fusese de Ziua Recunoştinţei şi se părea că oraşul şi împrejurimile se vor bucura de un Crăciun alb.Nu-i făcea plăcere că se întoarce neanunţată.Casa eu era întunecată şi rece şi vântul bătea puternic dinspre nord,aducând o furtună de iarnă cu şi mai multă zăpadă.N-avea un pom de Crăciun sau vreo decoraţie la uşă.Şcoala era închisă,
deci n-avea cu cine schimba o vorbă.Primul lucru pe care-l avea de făcut a doua zi dimineaţa era să-l sune pe Glen Frazer şi să-i informeze că s-a întors la îndatoririle ei profesionale.Ştia că la şcoală toţi avuseseră dubii că se va mai întoarce vreodată.Dar dubiile lor nu fuseseră singurele care o chinuiseră dincolo de Atlantic.Ty o lăsase să plece fizic,emoţional,complet.O simţise în ultimul lui sărut.Era atât de diferit de Charles,care încerca s-o ţină legată de el chiar şi
după moarte.Dintre cei doi,decizia lui Ty demonstra mai multă dragoste,dar lipsa fei de experienţă în astfel de chestiuni lăsase o grămadă de loc pentru confuzie şi îndoieli.După numeroase drumuri pe uşă şi eforturi îşi aduse în sfârşit şi ultimul bagaj înăuntru.Îşi permise un moment pentru a-şi trage răsuflarea şi intră în casă,aprinse lumina şi dădu drumul la căldură.Se oprise pe drum să cumpere ceva de mâncare,ştiind că magazinele din Talbot vor fi închise la ora când ajunge acasă.Supă la cutie şi sandvişuri cu brânză-suna minunat după ore-n şir petrecute în avion,şi mai luase şi câteva prăjituri

semipreparate,pentru a-şi oferi un deserj.De fiecare dată când trecea prin faţa telefonului ezita,întrebându-se dacă să-l sune pe Ty şi ştiind că ora târzie era singura scuză pentru a-şi ascunde temerile.Se gândi s-o sune întâi pe Lacey şi să „*încerce apele*",pentru a folosi cuvintele bătrânei doamne,dar se hotărî până la urmă să fie laşă de-a binelea,decât pe jumătate.
După ce îşi luă cina puse câteva prăjituri în cuptor şi făcu focul în cămin.Nu-l mai folosise până atunci,dar chiar cu căldura dată pe maximum,casa păstra frigul camerelor nefolosite mult timp.Nu reuşi să se încălzească nici după ce focul se înteţise,aşa că hotărî să facă o baie lungă,fierbinte.După aceea avea să-l sune pe Ty,îşi promise,fie că găsea sau nu curaj.

Ty îşi trase mănuşile de piele peste o pereche uzata din bumbac şi-şi împinse pălăria mai jos pe frunte pentru a-şi proteja faţa de zăpada viscolită.Era o noapte cumplită de ieşit la plimbare cu maşina,dar erau şi-aşa prea puţine distracţii ca să-l facă pe Corey să piardă petrecerea de Crăciun la familia Mackenzie.Jake Mackenzie era cel mai bun prieten al lui Corey şi Ty ştia că băieţii or să mai rămână mult la taclale după ce ceilalţi invitaţi vor pleca acasă.Barbara Mackenzie se oferise să-l aducă pe Corey acasă a doua zi dimineaţa.
Era o femeie cumsecade,încă drăguţă în felul ei.Ieşise cu ea de câteva ori după liceu.Apoi ea se măritase cu Buck Mackenzie şi asta pusese capăt relaţiei lor.
Sări în camionetă şi trânti uşa.Temperatura scăzuse sub zero grade.Porni motorul şi trebui să aştepte să se încălzească,privind zăpada care cădea peste oraş.Se îndrepta spre casă.La intersecţia dintre First Avenue şi Third Street,casa lui Glen Frazer era scăldată în lumini de Crăciun,pe toată faţada.Avea un Moş Crăciun pe acoperiş şi un cor de îngeri în curtea din faţă.În fiecare an Glen încerca să se autodepăşească şi anul acesta adăugase decorului o sanie cu un cerb.Familia Russell îşi luminase cei doi pini înalţi până în vârf şi avea o scenă a Naşterii aşezată pe baloţi de fân între cei doi copaci.Până şi bătrânul Harper,pe drumul spre marginea oraşului,avea câteva luminiţe deasupra uşii.
Zona dintre Second Street şi Third Street era mai întunecată.Martinii plecaseră din oraş de Crăciun,a doua casă era goală şi a treia...
Ty încremeni.A treia casă era casa Victoriei şi ieşea fum pe coş şi erau lumini la ferestre.Auzise că s-ar putea să fie dată cu chirie suplinitorului,dar că şcoala hotărâse să mai aştepte până după Anul Nou.
Dădu ceva mai multă benzină motorului şi băgă în viteză.O să treacă pe acolo,se gândi.Să vadă ce se întâmpla.Nu credea cu adevărat că s-a întors.Asta ar fi fost un vis nebunesc.O luă într-acolo,apoi se hotărî să se oprească.Dacă tot era aici,

n-avea nici un rost să nu se ducă până pe verandă.Ajuns acolo,se simţi tentat să bată la uşă şi să se uite pe fereastra camerei de zi.Dacă răspunde suplinitorul,un tânăr de-abia ieşit de pe porţile facultăţii şi al naibii de recunoscător că a găsit o slujbă,Ty se va scuza şi va pleca acasă,pentru a înfrunta o altă noapte în care se va strădui să nu se gândească la Victoria.
Nu răspunse nimeni la ciocăhitul lui şi se mai uită o dată pe fereastră.O grămadă de bagaje stăteau în mijlocul camerei,cu un W mare pe ele.
Era acasă.Era fericit şi supărat în acelaşi timp.Nu ştia ce să creadă până când văzu fum ieşind din bucătărie.Atunci nu mai stătu pe gânduri.
O strigă şi împinse uşa înainte să mai încerce clanţa şi să găsească uşa descuiată.
Năvăli înăuntru,îndreptându-se spre bucătărie.
Victoria auzi zgomotul şi-şi dădu seama că a uitat să încuie uşa.Făcuse atâtea drumuri cu bagajele.Sunetul paşilor din sufragerie o făcu să sară din cadă şi să apuce grăbită un halat.După câte ştia,nimeni nu fusese vreodată atacat sau asasinat în Talbot.Detesta ideea de a intra în istorie ca prima victimă.
Halatul subţire din bumbac i se lipi de pielea udă,lăsând-o să scoată doar un braţ printr-o mânecă înainte de a auzi un bărbat înjurând în bucătărie şi strigând-o.
-Victoria!
-Ty! Genunchii i se muiară şi-şi trase halatul pe piept.Inspiră adânc,deschise uşa şi se aruncă practic în braţele lui.
-Oh!Îşi recapătă echilibrul în braţele lui şi cei mai puri ochi albaştri pe care-i văzuse vreodată îi prinseră privirea.
-Oh,spuse din nou,mai încet.Era aşa de mare,impresionant cu statura lui înaltă şi cu pălăria imensă care-i umbrea faţa.Simţi umezeala rece a mănuşii lui pe braţul ei gol,în timp ce cealaltă mână îi apucase cotul,prin halat.Ty privi în jos la curbele pe jumătate vizibile ale sânilor ei,şi i se opri răsuflarea.Şuviţele roşcat-aurii de păr i se ondulau pe faţă,lipindu-se de pielea ca fildeşul şi nelăsându-l să-şi recapte glasul.Era mai frumoasă decât şi-o amintea,mai moale decât fusese în visurile lui.Se gândise de atâtea ori la ea,la felul în care zâmbea,la felul cum îl iubise în fînar pentru prima oară şi la toate nopţile următoare.Aprinsese în el un foc cu purtarea ei timidă şi ochii mari căprui,un foc pe care-l simţea răscolindu-i trupul,din nou.
-Îţi ardeau prăjiturile,articula până la urmă,trăgând-o inconştient mai aproape.
Avea nevoie de căldura ei,dorea atingerea ei pentru a-i uşura durerea din vintre.Am văzut fum ieşind din bucătărie şi am intrat.
-Mu-mulţumesc.

-Am crezut întâi că feste hornul de vină.Privirea îi alunecă din nou pe sânii ei şi inspiră adânc.O simţea atât de caldă şi iubitoare.O trase şi mai aproape,până când ea fu complet lipită de el,simţindu-l.Dar nu era,continuă el.Căminul tău merge cum trebuie,trage bine.Victoria se simţea mai scandalos decât se simţise vreodată,de-abia ieşită din baie,în braţele unui cowboy complet îmbrăcat şi complet excitat.Ştia exact ce o apasă pe burtă.Era un bun venit mai călduros decât se aşteptase şi,după răceala Londrei,era de apreciat.Zâmbi.Nu se putea abţine.

-Şi mie mi-a fost dor de tine.Îşi săltă capul să-i prindă privirea,în timp ce roşeaţa îi năpădea obrajii.Bronzul deveni parcă mai întunecat pe pomeţii obrajilor lui,şi un zâmbet slab îi curbă buzele.

-Poate s-ar cuveni să facem asta în pat.

-Aşa se pare.Făcând dragoste cu el,simţi că a ajuns într-adevăr acasă.Era tandru şi senzual,reuşea să-i provoace răspunsuri de care nu ştia că existau în ea până nu i le arătase el.Puterea şi căldura lui erau un rai pe care nu voia să-l mai părăsească vreodată.Ştiuse întotdeauna că acasă înseamnă acolo unde ţi-e inima-nu i se dăduse altă şansă-dar acum avea mult mai mult.Ty era legat de pământ,de Talbot,şi iubindu-l,devenea şi ea legată de aceste lucruri.

Mai târziu coapseră alte prăjituri şi se aşezară în faţa focului din cămin.

Afară,zăpada cădea deasă şi catifelată,reflectând lumina lunii şi umbrele copacilor.

-Cum a fost la Londra? o întrebă,aplecându-se să mai ia o prăjiturică de pe platou.Era teribil de nonşalant,dar ea auzea întrebările nerostite,şi îndoielile lui.

-Frig şi zăpadă,răspunse,îngropându-se şi mai mult în păturile pe care le aduseseră din dormitor.

-Cam ca în Talbot,deci.O privea peste umăr,zâmbind.

-Nu.Strâmbă din nas.Londra e ceva mai mare şi pe străzi se îngrămădeşte ceva mai multă lume.Sunt câteva clădiri mai înalte şi un palat sau două.Nimic deosebit.

-Bănuiesc că nu se mai schimbă mare lucru până te întorci,mm? Tonul era nepăsător,dar ochii-i erau serioşi şi atenţi.

-Mă gândesc la ceva mai bun.Nu intenţionez să mă mai întorc.El dădu din cap.

-Probabil că ai asigurat deja locul lui Charles în istorie.

-Nu.Rămâne în seama lui Neville să facă asta pentru el.Eu n-am de gând să mai fiu o Willoughby de acum înainte.Asta-i atrase atenţia.Îşi întoarse faţa complet spre ea.

-Ce planuri ai?

-Ei bine,numele meu de fată este Cameron,şi m-am hotărât să-l folosesc.Victoria Miranda Elizabeth Cameron.Ce zici?
-Nu-i rău,spuse fără prea mult entuziasm.Rămaseră tăcuţi pe canapea câteva minute,pierduţi fiecare în gândurile sale,până când Victoria cedă prima.
-Accept sugestii,spuse încet.Ty trase aer în piept şi o privi drept în ochi.
-Garrett,spuse.Ar trebui să te cheme Garrett.Victoria Miranda Elizabeth Garrett.
Ca propunere de căsătorie,era cea mai proastă de care auzise el vreodată.În mod cert mult mai proastă decât îşi imaginase de sute de ori.Se gândise la atâtea feluri în care s-o ceară de nevastă.Se înjura singur în gând.
-Garrett? repetă ea.Victoria Garrett.Nu i-ar deruta pe toţi dac-am avea acelaşi nume?
-Nu şi dacă ne-am căsători,spuse el direct,nefiind mai încântat de a doua încercare mai mult decât pe prima.
-Oh,înţeleg.Zâmbi jucăuş.Da,cred că aşa e cel mai bine.Înlătură orice confuzie.
-Deci ne-am înţeles?
-Batem palma.Zâmbetul i se prelungi,îndulcind formalismul cuvintelor.
-Ştii,sunt eu,ferma,Corey şi toată afacerea,îi zise,hotărât să-i ofere o cale de retragere,chiar dacă ar fi vrut s-o strângă în braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată.
-Un chilipir,sunt sigură.
-Şi alţi copii,cel puţin încă vreo doi.Spera că şi ea simte la fel.Ar fi fost fericit să aibă copii cu ea.
-Vei avea cooperarea mea maximă în acest sector de activitate.
Suna grozav.Un zâmbet larg i se întinse pe faţă.
-Chiar te măriţi cu mine,Victoria?
-Chiar,spuse ea,cu ochii luminoşi,încărcaţi de promisiune.Mă mărit cu tine,Ty Garrett.Zâmbetul lui se lăţi.
-Se cuvine să mai ştii ceva.Se lăsă pe spătarul canapelei,trăgând-o în braţe şi sărutând-o.M-am îndrăgostit de tine din primă seară când am venit să te iau şi mi s-a încurcat nasturele în părul tău.'Am vrut să fac dragoste cu tine,chiar atunci şi în acel loc.
-Cred că aş fi leşinat.Îl săruta,lăsându-şi limba să-i guste buzele.
El îi răspunse pierzându-se în gura ei şi umplându-şi palma cu sânui ei.Când îşi înălţă capul,îi zise:
-N-am observat vreun semn de leşin mai încolo,când ai fi avut motive.
-De atunci am învăţat cum trebuie procedat cu un cowboy american.Se ghemut mai aproape,cuibărindu-se în braţele lui.

-Şi cum vine asta? o întrebă,profitând de poziţia lui.O săruta din nou,încet şi dulce.
-Ei bine,răspunse fără suflu,încălzindu-se la atingerea lui şi la gândul că este a lui pentru toată viaţa.Întâi te îndrăgosteşti.Restul vine de la sine.
Ty râse şi-şi îngropa faţa în curbura moale,atâţătoare a gâtului ei.Cu limba,gustă dulceaţa pielii ei.
-O să fie o iarnă lungă şi plină de zăpadă anul ăsta,iubito.
-Ce bine,murmură ea,imaginându-şi seri calde în faţa căminului şi nopţi fierbinţi în pat,zile însufleţite ajutându-l pe el şi pe Corey la treburi şi dimineţi reci,bând cu toţii cafea şi cacao să se încălzească.
-Va fi o viaţă frumoasă,Victoria.Vocea lui era tandră şi sigură,promisiunea la fel de fermă ca şi bărbatul care-o făcea.
-Da,Ty,va fi.Va fi o viaţă frumoasă.

SFARSIT